

NEUTRALITATEA

Arta de a trăi cu ușurință și încredere

Marius Spiridon

VOLUMUL 11 DIN 200 | BANDA MUNCII

Marius Spiridon

Neutralitatea

Arta de a trăi cu ușurință și
încredere

Seria Spiritonomics
Banda Muncii | Volumul 11

Editura Createrra
București. 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SPIRIDON, MARIUS

Neutralitatea : Arta de a trăi cu ușurință și încredere /

Marius Spiridon. - București: Createrra, 2026

ISBN digital: 978-630-359-136-0

Coordonarea Proiectului Spiritonomics:

Andreea Orîndaru

Centrare:

Daniela Vulpescu

Suport tehnic:

Andrei Răileanu (studio 3435), Adrian Enache,
Claudiu Gușter

Coordonare echipa de corectură:

Radu-Ionuț Mladin

Corectură:

Radu-Ionuț Mladin, Rodica Florescu

Copertă:

Alina Lupu & echipa Eurotipar Service

Print:

Igor Mitrofan & echipa Tipografia Vision Print

Cuprins

Spiritonomics.....	4
Volumul 11 din Spiritonomics	5
Capitolul 1. Intrarea în neutralitate. Bucuria de a fi cu ușurință	7
Capitolul 2. Starea de încredere și stabilitatea interioară	26
Capitolul 3. Eliminarea rezistenței. Artă de a lăsa lucrurile să fie..	52
Capitolul 4. Neutralitatea și ușurința manifestării	79
Capitolul 5. Neutralitatea în relații și conexiuni umane.....	101
Capitolul 6. Neutralitatea și capacitatea de a alege cu claritate	126
Capitolul 7. Neutralitatea ca fundament al evoluției personale....	145
Capitolul 8. Beneficiile neutralității în afaceri.....	165
Capitolul 9. Neutralitatea în interacțiunile sociale	185
Capitolul 10. Neutralitatea în relația cu Universul: a trăi în armonie cu tot ceea ce este	199
Volumele Seriei Spiritonomics	212
Descoperă universul Spiritonomics.....	215
Spiritonomics, un proiect Createrra.....	217

Spiritonomics

Educație spirituală gratuită pentru toată planeta

Unul dintre visurile cele mai puternice ale unui om este acela de a-și trăi viața cu rost, de a lăsa în urmă ceva relevant care să ghideze posterioritatea. Visul meu este să creez o serie de 200 de cărți, numită *Spiritonomics*, și să ofer oamenilor acces facil, prin cuvinte simple și exemple clare, la universul spiritualității.

În această intenție am creat seria, care debutează cu feluri de a fi simple, cum ar fi curajul, determinarea, perseverența, și continuă către feluri de a fi complexe, precum integritatea, autenticitatea. Ea are mai multe intenții. Pe de o parte, aceea de a fi și de a aduce educație spirituală gratuită pentru toată lumea. Fiecare dintre materialele pe care noi le creăm acum ajunge la oameni într-o formă diferită, fie că este carte, e-book, curs preînregistrat sau workshop live.

Totodată, una dintre marile intenții este aceea de a contribui la spiritualitatea planetei și de a susține oamenii să devină clari și pragmatici în legătură cu felul în care spiritualitatea se aplică în viața corpurilor noastre. O intenție secundară este aceea de a contribui la înțelepciunea inteligenței artificiale. Inteligența artificială evoluează cu o viteză fenomenală și se hrănește cu ceea ce oamenii aleg să pună în interiorul ei. Astfel, am ocazia să interacționez activ

cu inteligența artificială și să-i ofer un conținut de calitate, care să transforme ceea ce este posibil în fazele sale mature de dezvoltare. Pentru că știu că orice va exista acolo, va fi afectat de tot ceea ce noi spunem și facem aici.

Spiritonomics este un proiect dezvoltat de Createrra, o companie care inspiră oamenii să devină lideri ce creează relații și comportamente armonioase, bazate pe responsabilitate, autenticitate și integritate, trăindu-și viața cu pasiune, în termenii lor. Te invităm să descoperi universul Createrra la finalul acestei cărți.

Volumul 11 din Spiritonomics

Neutralitatea. Arta de a trăi cu ușurință și încredere

Astăzi suntem la volumul 11, Neutralitatea, care are legătură cu puterea unui om de a descoperi instantaneu paradigmele proprii și a adopta o atitudine echilibrată, armonioasă în raport cu el însuși, cu viața, cu regnurile, cu universul, cu acea comunicare pe care o are de livrat.

Dacă volumele anterioare au fost adaptabilitatea, integritatea și puterea personală, neutralitatea este puterea unui om de a determina în timp real paradigmele minții sale și prin asta el poate să influențeze mediul extern. A fi neutru într-o lume care mereu activează în propria intenție permite omului să nu se mai lupte cu viața. Este o declarație de pace

perpetuă. Este acel om care nu mai are nimic de demonstrat și are puterea de a fi și atât.

Capitolul 1. Intrarea în neutralitate. Bucuria de a fi cu ușurință

La intrarea în neutralitate, omul are de făcut un prim mare pas și anume acela de a-și lua la revedere de la absolut fiecare paradigmă care i-a controlat mintea, comunicarea sau înțelegerea până la acel moment. Va fi necesar ca oamenii să renunțe la lucrurile pe care le-au creat: disciplinele, obișnuințele.

Acest soi de detașare, denumit *neutralitate*, aduce omului capacitatea de a trăi viața cu ușurință, în bucurie. Bucuria de a trăi viața cu ușurință reprezintă puterea omului de a crea o atitudine echilibrată prin faptul că se identifică cu cel mai evoluat subsistem al corpului său. Creierul omului a evoluat pe durata vieții pe pământ, a trecut prin diferite faze, de la creierul ce gestionează supraviețuirea, creierul limbic, către cel care gestionează emoțiile, amigdala, și ulterior, către creierul care gestionează înțelegerea impactului existenței noastre aici, în viața celorlalți, în viața regnurilor din jurul nostru (animal, vegetal, chiar și mineral) și în interiorul unui sistem infinit, în univers.

Această carte este centrată în jurul unui om care își folosește corpul cu precădere prin înțelegerea impactului asupra oamenilor din jurul său. Bucuria de a trăi viața cu ușurință este o trăsătură a neutralității și apare atunci când omul se detașează de ceea ce i-a marcat comportamentele,

având ocazia să aleagă în mod intenționat, conștient, voluntar stilul de viață pe care îl dorește în fiecare secundă. Acest om are capacitatea de a transforma instant tot ceea ce înseamnă viața sa.

Neutralitatea ca spațiu de liniște interioară

A fi neutru presupune a ieși din comportamentele compensatorii ale unui creier care vede în viață doar un prilej de supraviețuire. Liniștea interioară reprezintă de fapt acel loc în care omul nu mai percepe viața ca un loc ostil, nu mai percepe mediul exterior ca fiind un spațiu de supraviețuire și nu mai percepe oamenii din jurul său ca fiind și creând un mediu concurențial de competiție. Pentru ca un om să poată deveni neutru și să aibă liniștea interioară este necesar ca el să perceapă resursele ca fiind permanent disponibile.

Totodată, acest om are capacitatea de a genera în jurul său, o stare de echilibru pentru că oamenii nu se simt amenințați în preajma lui. Acest om își reprezintă propriile intenții, niciodată nu combate intențiile altcuiva. A fi neutru înseamnă a-ți reafirma și a-ți redeclara propriile tale intenții, niciodată de a combate felul în care ceilalți oameni își trăiesc viața. Când observăm oameni că doresc să combată ideile, intențiile, faptele altor oameni, observăm de fapt că ei sunt aprinși sau reactivi la acest fel de viață.

Însă neutralitatea, fiind la debutul libertății, reprezintă puterea acestor oameni de a le oferi celorlalți ocazia de a se

manifesta așa cum consideră ei de la nivelul la care se află. Neutralitatea nu înseamnă nepăsare și neimplicare. Înseamnă posibilitatea de a înțelege că o coordonată a spațiului foarte importantă este a putea fi cu libertatea celorlalți, de a-și duce viața acolo unde ei doresc. Iar această putere de a fi un spectator curios, nu un combatant cu rol răzbunător, îi permite omului care ajunge la nivelul 250 să asiste la ceea ce se întâmplă în jurul său fără a trebui să-și impună așteptările, controlul, dominarea sau alte energii care ar șlefui realitatea din jurul său într-o formă forțată.

Neutralitatea este un spațiu de liniște interioară pentru că acest om este permanent în viață cu steagul alb. Este în stare să capituleze oricând, pentru că nu are nimic de apărut. Toate lucrurile pe care acest om le reprezintă țin de un univers care nu poate fi cucerit, și anume cel interior. În momentul în care un om înțelege, și aici se desfășoară saltul de neutralitate, că nimic din universul lui interior nu poate fi cucerit, ci există doar ca urmare a propriei sale voințe și intenții, deodată nevoia de a apăra ceea ce ești, nevoia de a supraviețui și de a lupta, dispare.

Acest lucru cauzează transferul unor imense doze de energie dinspre a sta la gardurile spațiului tău și a scana lumea exterioară pentru pericole care ar putea să te pună într-o situație provocatoare în a te readuce în centrul vieții tale și a aloca energia pe lucrurile care sunt cu adevărat relevante pentru destinul pe care l-ai ales. Exact despre asta este această carte, despre cum un om face saltul de la putere

personală, unde a învățat să stocheze energie și să creeze un excedent, către la neutralitate, în care înțelege că războiul pe care l-a dus până acum nici măcar n-a existat, ci avea legătură cu un loc din suflet, care inițial se cerea apărut, iar acum se cere doar onorat.

Cum să trăim fără a mai demonstra nimic nimănui?

Neutralitatea permite fiecărui om care ajunge la acest nivel să descopere la un nivel autentic că validarea venită din exterior este o formă de neasumare a responsabilității. În momentul în care ne cerem validat din exterior intrăm în a demonstra că merităm acea validare, iubire, încredere, abundență, conexiune, apartenență.

În momentul în care omul înțelege că el este spațiul în care se întâmplă viața atunci când, prin puterea sa personală, construiește excedent de putere, deodată, nevoia de a demonstra aceste merite dispare. Omul nu mai are nevoie să mai găsească în exterior clemența, aprobarea necesară existenței sale. Practic, o cantitate imensă de energie care era alocată până acum către a fi pe placul lumii este instantaneu redirecționată către obiectivele personale. Acest om are un ritm de evoluție exponențial. Pentru că procentul din energia propriului spațiu care era dirijată către exterior pentru a intra în bune grații într-o lume în care se vedea în pericol, aproximativ 60%, cam cât consumă digestia în corpul său este redirecționat către propriile obiective.

În momentul în care un om ține post și sistemul digestiv este oprit se intră în autofagie și, ulterior, în producerea de celule stem. Același lucru se întâmplă și în spirit. În momentul în care o persoană încheie contractele de vampirizare, cronofagie sau compromis acea energie este redirecționată, realocată către niște intenții care au șansa să se întâmple de zeci de ori mai repede. De aceea, calea cea mai simplă de a ajunge la detașarea de nevoile de a demonstra apare când omul învață să construiască în interiorul său vibrațiile necesare vieții lui.

Seria Spiritonomics este, în principal, dedicată exact acestui lucru: să construiești în interiorul tău, în uzina spiritului tău, energiile pe care tu ți le dorești. Nevoia de a demonstra, apare atunci când resursa pe care o dorești este la cineva care o poate fabrica, iar tu trebuie să mergi după o listă prin care să intri în bunele grații ale fabricantului pentru a obține acea energie pentru tine însuși. Seria Spiritonomics este exact asta: înveți cum să creezi diferite frecvențe în spiritul tău și dispare pentru totdeauna nevoia de a te raporta la altcineva, într-o formă de: *am nevoie să fiu iubit, în schimb îți ofer supunerea mea* sau: *am nevoie să fiu abundent, în schimb îți ofer intenția mea și timpul meu*. Aceste lucruri vor dispărea.

Oamenii care sunt deja la stadiul de neutralitate au luat de multă vreme saltul de inițiativă. Deja au ajuns antreprenori. Deja își creează propria lor viață. Deja gestionează cu putere relațiile și timpul lor. Iar neutralitatea este instaurarea păcii. După neutralitate urmează subiecte,

cărți, vibrații, care duc în sfera unor stări de conștiință elevată. Neutralitatea este debutul. Este locul care marchează că, omul nu va mai trebui să mai supraviețuiască niciodată. Pentru că el doar va trăi de aici încolo. Își va putea asuma orice situație de supraviețuire care apare ca fiind cauzată intenționat de el însuși. Acest om își poate asuma instant responsabilitatea asupra tuturor lucrurilor din jurul său și, totodată, înțelege că este și causal în raport cu aceste lucruri, deci le poate schimba instantaneu.

Dacă eu sunt cel care am cauzat aglomerație pe autostradă și a apărut în spațiul meu acest lucru, automat pot înțelege cum pot cauza și opusul. Înțeleg de ce mă aflu acolo, care sunt gândurile care m-au dus acolo, care-i mentalitatea, bias-urile, paradigmele ce au creat acest tip de stop în viața mea și apoi realizez că este necesar un alt tip de abordare, în așa fel încât să se elibereze drumul. Bineînțeles că este o metaforă. Vorbesc de viața reală în care orice altceva ar putea fi acolo: sănătate, situații financiare, apartenență, comunități, business-uri, negocieri, comunicări, acte inspiraționale, acte de măreție, lucruri care vor susține oamenii să descopere puterea de care este cu adevărat în stare un om.

Cum să eliminăm instantaneu blocajele interioare?

În neutralitate, omul renunță la gândul că blocajele interioare sunt exterioare. El se oprește din a crede că cineva

i-a plantat acele lucruri și devine instantaneu responsabil, tratează cu putere și integritate acele lucruri. Dacă ceva există în universul meu, apare ca urmare a unei declarații pe care eu am făcut-o și care a pus în existență acel lucru. Adică, dacă am în sufletul meu un blocaj ce vine din a mă simți singur, atunci realizez că acel blocaj nu a fost pus din exterior.

La nivelurile anterioare, se poate spune că a venit din abandon sau despărțire. Însă la nivelul neutralității, singurătatea apare ca urmarea faptului că am intenționat o retragere din lume pentru a mă dedica unui lucru ce pune în lume un act de creație. Cei mai mari creatori, Leonardo da Vinci, de exemplu, nu ieșeau din casă cu lunile, pentru că erau atât dedicați în a construi lucruri extraordinare pentru omenire, încât aveau nevoie de fiecare fărâmbă de energie pentru a construi acele invenții.

Așadar, blocajele emoționale nu mai sunt văzute ca fiind rezultate din circumstanțe în care a fost pus acel om, ci omul care descoperă neutralitatea, are ocazia să își asume instantaneu responsabilitatea pentru ele și să observe că le-a creat cu o intenție. Generez singurătate pentru a avea ocazia de interiorizare. Generez abundență pentru a putea crea expansiune. Generez sărăcie pentru a putea realiza cum anume este necesar să pun valoare în oamenii din jurul meu. Generez boală pentru a-mi odihni corpul.

Deodată, omul neutru are capacitatea de a-și asuma instant toate circumstanțele din viața lui și nu dintr-o formă de acceptare sau resemnare, ci vine dintr-o zonă în care a

adus neutralitatea, în mod intenționat, pentru a genera o realitate funcțională. Deci, felul în care se pot elimina blocajele emoționale este simplu: asumându-ți că tu le-ai creat pe fiecare în intenția îndeplinirii unui scop măreț.

Și când te vezi la sursa acestor lucruri, deodată, ai putere cu viața în general și apare flexibilitate în raport cu absolut orice întâlnești. Totul devine intențional. Nu este un singur lucru care să genereze mirare la un om de neutralitate. De fapt, acest om este în lume în căutarea mirării. În căutarea unui lucru imediat următor pe care poate să și-l asume că l-a creat. Și așa cresc oamenii neutri. Ajung în locuri și-și asumă lucruri de neasumat, iar în felul acesta pot crea un spațiu mai încăpător, mai mare.

Eliberarea de nevoia de a împinge viața într-o direcție

În momentul în care un om are nevoia de a controla lucrurile din jurul său este pentru că se află într-un context de sărăcie. Contextul de sărăcie dispare odată cu neutralitatea omului, înțelegând că el creează în interiorul lui acele energii. Nu mai e nevoie să le gestioneze, să le rețină, să le facă să pară ale lui, să le tezaurizeze. Seamănă foarte mult cu felul în care hamsterul se hrănește. Deși are nevoie de puțină mâncare, el strânge în fălcile sale doze pentru următoarele zile. Această nevoie dispare la un om cu neutralitate. Pentru că, nu numai că înțelege că nu are nevoie să controleze, să gestioneze, să tezaurizeze, să pună la ciorap sau sub saltea,

resursele pe care le vede din jurul său, ci, mai mult, el poate crea în mod intenționat, orice paradigmă ce îi dă putere în legătură cu viața sa.

Puterea de a lăsa lucrurile să decurgă natural

Neutralitatea reprezintă marea realizare a unui om că trăiește într-un univers pe care îl iubește, că realitatea din jurul său nu este ostilă și mai mult, că nimic din jurul său nu este făcut pentru a-i cauza căderea sau decăderea. Și atunci, când acest om realizează un astfel de lucru, el nu mai are nevoie să imprime o direcție lucrurilor din jurul său pentru că, fiind în propriul său spațiu, trăindu-și propria lui viață, tot ce apare în spațiul său este ca urmare a propriei sale creații.

Acest lucru, într-un om cu neutralitate, nu mai este o constatare cum era la responsabilitate. La responsabilitate, mă uitam în jur, făceam inventarul spațiului și deveneam conștient: *Aha, sunt aici și prin urmare, sunt ale mele*. Neutralitatea înseamnă creația în avans a acelor lucruri. Fiecare detaliu al unui om neutru este creat în avans, în așa fel încât el se păstrează permanent detașat în legătură cu tot ce se întâmplă, pur și simplu pentru că poate crea în următoarele secunde absolut orice altceva.

Această putere de a lăsa viața să se întâmple după cum se întâmplă este luxul oricărei ființe umane. Pentru că dispăre nevoia de a lupta, de a ține piept, dispăre nevoia de a se apăra, de a supraviețui. Și acestea sunt nevoi specifice

unui om care trăiește în începutul evoluției sale spirituale și care are la dispoziție un corp coordonat de creierul limbic și amigdală. Însă viața este lină și curgătoare, este frumoasă, este în pace și armonie. Nu există nimic de apărut, nu există nimic de acaparat și nu există nimic de combătut. Lucrurile cărora este necesar să le rezistăm dispar, iar ceea ce rămâne este a fi. Neutralitatea este punctul dincolo de care un om nu mai are nevoie să facă pentru a avea, ci doar este.

Cărțile pe care le scriem chiar acum sunt rezultatul lui a fi. Reprezintă consemnarea audio și video a curgerii din interiorul unui om. Tot ceea ce sunt acum reprezintă conținutul pe care îl pun în lume prin faptul că m-am centrat pe o intenție. Intenția de neutralitate și felul în care ea poate ajunge la oameni. Nu am făcut nimic pentru asta, nu am nimic pentru asta, sunt într-o conversație extraordinară. Nu reprezintă aici nevoia de a demonstra, ci toate aceste lucruri se întâmplă ca urmare a intențiilor pe care tocmai ce le-am stabilit.

Încrederea profundă în viață fără motive exterioare

Dacă la nivelurile anterioare, cel puțin până la nivelul integrității, omul avea nevoie de demonstrații din partea vieții că poate avea încredere în ea, omul trebuia să scaneze în relații, în finanțe, în prietenii, în comunități că ceilalți îi dau un motiv în baza căruia el să se simtă încrezător și în siguranță, la neutralitate se schimbă lucrurile. La neutralitate lumea are

încredere pentru că ai ajuns tu acolo. Lumea nu mai are nevoie de demonstrații din exterior, ci încrederea este o resursă pe care tu o pui cu putere în fiecare spațiu pe care îl vizitezi.

Așadar, dispare pentru totdeauna această nevoie de a aștepta din exterior aprobarea, tonul, validarea că este timpul să te relaxezi. Bazat pe ceea ce observ, mă pot relaxa acum, pentru că lumea mi-a demonstrat că spațiul în care sunt este ok, este de încredere. Neutralitatea nu mai este despre asta. Odată cu puterea personală, omul stochează cantități de energie nelimitată cu care inundă cu spațiul său și fiecare loc în care merge, iar asta îi dă puterea de a crea în avans ceea ce ceilalți oameni denumesc ce li se întâmplă chiar atunci.

Acest tip de putere, neutralitatea, permite să lucreze câțiva factori în același timp: 1) Dorința de a cauza îndeplinirea intențiilor personale; 2) Dorința de a cauza în același timp îndeplinirea intențiilor celorlalți; și 3) Dorința de a cauza armonie în raport cu intențiile universale ale vieții. Înțelegerea acestor trei lucruri și faptul că omul nu mai are nevoie să gestioneze, să regleze, să controleze, să limiteze, să combată nimic din mediul său, îl face să meargă cu viteza vieții. Iar viteza vieții este un capitol foarte îndepărtat de acest moment. Este la nivelul 540.

Viața ne iubește pe toți deopotrivă. Au existat încercări de a imita viteza vieții, cum ar fi religia. Aceste încercări, fiind create din interiorul umanității, nu au fost reușite pentru că

întotdeauna apărea nevoia de pedeapsă, de distrugere a celor care nu s-au conformat. Apărea conceptul unei zeități punitive care își pedepsea creația pentru capriciile sale.

Au existat multe încercări de a simula vibrația neutralității. Răsărind din oameni care n-au descoperit-o, foarte curând s-au putut observa divergențele în raport cu locurile în care nu s-au putut opri din a fi părtinitori, din a direcționa resursele, oamenii, averea, bogăția, hrana, puterea. A fost evident. N-a fost un proiect reușit. E persistent, însă nu este la vibrația vieții. Poate au avut reprezentanți ocazional care au dat dovadă de înțelegerea acestor niveluri, cum au fost Iisus, Buddha, Zoroastru, Brahma, Vishnu sau reprezentanți, Quetzalcoatl, în religiile și credințele amerindienilor. Au existat reprezentanți care au avut această putere, însă ceea ce s-a transmis prin scrieri a avut în continuare un caracter uman, fiind necesară nevoia de a combate, de a pedepsi, de a retribui, de a demonstra, de a aparține, de a se supune.

Această carte, neutralitatea, aduce liniște în acest domeniu. Fără a combate, fără a vota, fără a susține, fără a rezista, fără a fi nevoie să aducă dovezi pro sau contra. Această carte este doar scrisă. Și atât.

Cum să simțim că suntem deja într-un loc bun?

Odată cu atingerea puterii personale și aducerea acasă, prin închiderea fisurilor din spațiu, a resurselor

energetice, omul nu mai are nevoie să cucerească. Nu mai are nevoie să obțină. Ci el folosește acest surplus tocmai pentru a cauza în viața sa generarea intențiilor sale. Atunci când omul își aduce acasă energiile sale, imaginea de sine a corpului pe care îl deține acel spirit este rescrisă și corpul respectiv se regăsește ca fiind un lucru bun în conversațiile sale interioare.

În momentul în care un corp se vede bun ca urmare a amintirilor pe care spiritul le-a încurajat în viața aceluia corp, deodată, conversațiile pe care le are acel corp în traseul său prin lume sunt de natură generativă. Și atunci, tot ce se întâmplă în viața lui este bun. Eu fiind un om bun, oriunde mă duc, lucrurile din jurul meu sunt extraordinare, sunt pe măsura mea. Oamenii mă vor. Realitatea mă cere. Cunoașterea mea este apreciată. Abundența apare. Colaborările decurg frumos și fără rezistență. De ce? Pentru că am plantat în interiorul corpului meu bucuria de a se vedea un corp bun. E ca și cum ai o mașină pe care o duci la mentenanță, ori de câte ori este timpul ei. Ai grijă de ea, nu o lași cu erori în bord, alegi să o alimentezi și să o repari atunci când este nevoie.

Ceea ce apare în momentul în care un om și corpul său sunt conștienți de relația puternică dintre ei este un trai conștient într-o viață bună. Lumea nu mai este un loc ostil. Lumea este un loc binecuvântat, în care acești oameni înaintează ușor și fără rezistență către ceea ce ei doresc. Pot

schimba absolut orice lucruri în orice secundă, iar lucruri care păreau decisive, definitive se pot schimba printr-o propoziție.

Realitatea poate reveni sau pleca din locul în care a fost printr-o declarație. Acest tip de om are putere cu oamenii din jurul său, fără a-i lua în controlul său. Acest tip de oameni nu iau prizonieri. Ceea ce înseamnă că viața curge ușor. Și motivul pentru care se întâmplă asta este tocmai pentru că acești oameni nu se aprind. Acceptă instant că tot ce se întâmplă și tot ce se va întâmpla a fost generat de ei.

Tot ce urmează să zic pe parcursul acestei cărți va fi creat de mine. Tot ce urmează să se întâmple cu mine, cu tine, cu oamenii din jurul nostru va fi creat de omul care are acolo nivelul cel mai înalt de conștiință. Și este natural și frumos că Dumnezeu a creat lucrurile în așa fel.

Se spune că în momentul în care o persoană se victimizează își pierde privilegiul de a alege. Ar fi anormal ca un om în energii joase să definească natura realității colective. Și atunci Universul a creat un mecanism prin care persoana care are și dovedește cel mai mare nivel de evoluție și conștiință, prezență la propriul său corp și la viața din jur, are dreptul de a construi realitatea colectivă.

Oriunde merge acest om, el poate gestiona inclusiv procesele din interiorul altor oameni. De ce? Pentru că le face din neutralitate, din iubire, cu putere, cu încredere și cu responsabilitate. Și atunci, normal că Universul îi pune la dispoziție această ușurință a vieții, această stare, această coordonată de a fi bun cu el și el bun pentru lumea care îi

este pusă pe mână. Omul neutru, demonstrând o detașare totală față de absolut orice paradigmă pe care o creează pentru corpul său, se scaldă în oceanul conștiinței planetare, conștient că este o picătură din el. Nu este orice picătură, ci este prezent la exact cine este. Și asta îi permite să creeze valuri la întreg nivelul.

Fluxul natural al vieții ca fundament al puterii interioare

Un om neutru a adăugat observării oamenilor din jurul său și a circumstanțelor două paradigme care îi dau luciditate: observarea mediului său interior și dorința de a fi în aliniament și proactivitate cu viața și observarea ciclurilor vieții. Ciclurile vieții funcționează întotdeauna pe o sinusoidă: viață, moarte. Dacă vorbim de mediul economic, atunci vom vorbi de *bull run* și *bear run*, de recesiune și expansiune economică. Vorbim de anotimpuri, iarnă și primăvară. Aceste cicluri sunt prezente în lume și odată ce le înțelege normalitatea, omul poate cu mare ușurință să accepte, văzând ce se întâmplă că da, sunt acum în toamna vieții. Urmează iarna. Urmează să schimb corpul. Însă fiind în toamnă, este momentul în care este treaba mea să rodesc. Roadele au ajuns în pârg.

Ceea ce am stocat în acest corp și în această conștiință este timpul să iasă în lume, să fie oferite către ceilalți. Urmează iarna. Accept că frunzele vor cădea. Accept că se vor usca crengile și accept hibernarea ce urmează până la

un nouă primăvară, până la un nou corp. În momentul în care o persoană înțelege fluxul vieții dispare așteptarea. *M-aș fi așteptat că...* Aceste lucruri dispar pentru totdeauna, pentru că omul neutru, având un spirit de observație lucid și lipsit de bias-uri inconștiente, poate cu ușurință să descopere în jurul său ciclicitatea tuturor lucrurilor.

Spunea la un moment dat cineva: *Oamenii puternici, nasc vremuri bune. Vremurile bune, nasc oameni slabi. Oamenii slabi, nasc vremuri grele. Vremurile grele, nasc oameni puternici.* Un om ajunge puternic ca urmare a vremurilor prin care a trecut. Înțelegând cum să gestioneze viața, creează vremuri extraordinare, iar oamenii care sunt acolo deja cu tot ce au primit de-a gata, nu au cum să dezvolte mecanismele prin care să înțeleagă cum s-a ajuns acolo, ci trăiesc ca și cum ele vor fi acolo pentru totdeauna.

Aceste lucruri nu sunt de ieri, de azi. Au fost zise în vechime de Confucius. Iar lucrurile acestea, odată înțelese de oameni, dau acces la a înțelege și accepta ciclicitatea Universului. Universul este construit fără niciun respect pentru viață. Fără niciun respect pentru moarte. Și cu respect pentru viață și moarte ca parte dintr-un ciclu integrat, complet. Niciuna dintre cele două nu este favorizată. Rostul unei găuri negre este să absoarbă materia care și-a îndeplinit menirea în sistemele solare în jurul cărora s-a format. Fără acea gaură neagră, deșeurile rezultate din distrugerea unei stele sau unui sistem planetar, ar gravita pentru totdeauna în Univers. Însă ele sunt folosite, reciclate și noi constelații se

nasc. La scară mică, același lucru se întâmplă și cu oamenii. Oamenii se nasc, trăiesc, rodesc și mor. În virtutea ciclului vieții, pot adăuga și retur. Iar asta înseamnă că cel care a înțeles aceste lucruri nu trăiește cu frica în sân, ci înțelege moartea ca fiind un apanaj firesc al vieții. Le pricepe pe de-a-ntregul. Nu fuge către una, uitându-se în spate către cealaltă, ci le ia per total.

Cum să ne detașăm de luptă și să îmbrățișăm armonia?

Lupta apare când resursa pe care o dorești nu poate fi fabricată în interiorul tău. Când ceea ce tu vezi la celălalt este ceva ce tu nu ai și nu știi cum să o produci automat se naște lupta. Trebuie luat. Omul care este neutru ajunge neutru pentru că a descoperit felul în care poate alchimiza stări sufletești, bunuri, acțiuni, proprietăți, influență, averi fără să trebuiască să le ia de la celălalt. Și nu zic că nu se poate ajunge bogat și prin a lua. Însă, neutru și bogat este o mare formă de putere: un om care nu are nevoie să reprezinte niciun partid, care nu are nevoie să protejeze nicio idee, care nu are nevoie să rețină și poate dăruia cu ușurință totul, care nu are nevoie să rețină pentru că știe că viața va aduce oamenii înapoi acolo unde le este locul. Și atunci, acest om merge prin viață cu liniștea de a nu trebui să pornească lupta. Lupta nu mai are nevoie să existe în momentul în care tu fabrici ceea ce toată lumea dorește.

Există totuși un comportament la nivel economic și, începând din această carte, vom avea implicații masive la nivel economic, ce se numește monopolist. Având în vedere că eu produc tot ceea ce lumea dorește, îmi permit să ridic prețurile la un nivel care îl va face să simtă pe consumator cine este șeful. Dar acel om n-a descoperit neutralitatea. Acel om doar știe că are o resursă și profită de ea. Acel om nici măcar n-a descoperit curajul. Însă, în momentul în care acel om este însoțit și de neutralitate, înțelegând că poate produce în cantități nelimitate acel lucru, își permite să le pună în lume. De ce? Oricum crezi în cantități infinite. Câți bani pot să am? Cât teren pot să am? Câtă influență și putere pot să am? De ce n-aș distribui-o către alții? Poate unul să primească curajul de a duce lucrurile mai departe. Poate altul să primească responsabilitatea de a gestiona oamenii din jurul său. Poate altul să poată genera în oameni bucuria relațiilor conștiente. Poate cineva va găsi prin aceste daruri capacitatea de a sădi în oameni bucuria autenticității sau succesul din spatele integrității. Aceste lucruri, nefiind limitate, ele pot merge cu ușurință în lume și să se reverse în alții, și în alții, și în alții. Și în felul ăsta, un om care descoperă neutralitatea poate să dea un rost resurselor sale infinite prin dăruirea către ceilalți.

Neutralitatea este cheia unei vieți care curge fără efort

Efortul apare ca urmare a rezistenței. Rezistența se naște în urma așteptărilor. Așteptările se nasc ca urmare a

lipsei unor intenții declarate. Iar motivul pentru care oamenii își ascund intențiile este pentru că se simt judecați de lume. În momentul în care o persoană descoperă acest circuit, poate cu ușurință să renunțe la tot ce înseamnă rezistență, resurse limitate, combaterea celorlalți și mai mult, războiul. A trece prin viață fără efort înseamnă că oamenii se opresc din a crea rezistențe către viața pe care ei o doresc. Această rezistență se oprește în momentul în care omul devine conștient de gândurile care îl încurcă din a atinge realitatea pe care dorește să o construiască.

Capitolul 2. Starea de încredere și stabilitatea interioară

Încrederea și stabilitatea interioară apar la o persoană în momentul în care se știe capabilă de a crea ceea ce dorește să creeze în cantitățile necesare, atât propriei existențe, cât și oamenilor din jurul său. Această stare de stabilitate apare în momentul în care există certitudinea unui minim de abundență. Abundența oamenilor care sunt stabili vine din faptul că ei își cunosc procesul de producție. A putea să crezi încredere sau stabilitate depinde, de fapt, de ce cauzează starea de neutralitate. A fi neutru este dincolo de a fi cointerestat.

A fi neutru este puterea de a fi într-un loc fără vreo miză. Fără vreo miză înseamnă că nu ai ce risca. Și nu ai ce risca în momentul în care ai prevăzut toate variantele în care poate decurge o realitate. Există un singur tip de persoană care poate să prevadă toate aceste realități, iar aceasta este persoana care creează spațiul său.

A simți încredere fără să cauți validare externă

În momentul în care oamenii descoperă motivul validării externe ei devin dornici de a construi ceea ce doresc să construiască în propria lor viață. Validarea externă apare ca urmare a externalizării resurselor. De exemplu, un om are

nevoie de validare externă în domeniul iubirii pentru că știe că nu merită iubire decât dacă se supune sau se conformează. Dar, în momentul în care înțelege că ceea ce își dorește el, de fapt, este să poată crea iubire fără să mai depindă de un factor extern și își dorește să poată dăruia și crea iubire, atunci dispare nevoia de a se conforma și de a porni pe un drum în care este într-o permanentă demonstrație. Înțelegerea acestui lucru trasează și marchează debutul unei noi vieți. În loc să mă caut validat, ce-ar fi să construiesc eu însumi?

La baza seriei Spiritonomics a stat tocmai această dorință. De ce să las oamenii să se caute validați când pot construi ceea ce, pus la îndemâna lor, le va da această suveranitate spirituală, această stare de verticalitate interioară? Făcând acest lucru, oamenii capătă încredere. Încredere că nu există nici măcar o trăire, o emoție, un fel de a fi, care să nu poată fi sintetizat la nivel spiritual în propria conștiință. Gândul că doar alții ar putea să facă asta, arată că omul respectiv se află la un nivel în care încă mai este controlat de lista sa de așteptare. Recomand oamenilor care se recunosc la acest nivel care lucrează în baza conversațiilor: *Nu pot, nu știu, n-am cum, nu sunt stare* să recitească volumele anterioare, cel puțin începând cu *Responsabilitatea în spațiul personal* și în mod clar *Integritatea*. Atunci când o persoană dezvoltă această încredere că tot ceea ce dorește să construiască se află aici, în interior, ea începe să construiască o viață care se bazează

mai degrabă cu feluri de a fi decât de acțiuni. Văd foarte mulți oameni în jurul meu care vor de la ceilalți ceea ce se vede. *Vreau și eu acel tip de mașină. Vreau și eu acel tip de partener. Vreau și eu acel tip de resursă.* Însă, atunci când ajung la cine-i necesar să devină, care sunt felurile de a fi prin care s-a ajuns acolo, se lovesc de o provocare cu adevărat masivă. Un om ce a descoperit neutralitatea are capacitatea de a intra în feluri de a fi pe care este necesar să le urmeze, fiind dispus la orice acțiune decurge de acolo. Dacă eu sunt dispus și mi-am setat intenția de a fi clar, toate acțiunile mele vor denota claritatea. Dacă eu sunt dispus la a fi conectat, tot ce comunic și tot ce înfăptuiesc va fi marcat de această intenție de conectare. Cu alte cuvinte, o persoană simte încredere pentru că înțelege și realizează că, absolut tot ce este în exteriorul său, în realitate externă se bazează pe lucruri pe care le-a creat în conștiința sa.

Corpul devine ceea ce este cu adevărat, își îndeplinește menirea. Menirea corpului este de a executa intențiile spiritului. Un om neutru înțelege exact asta. Am la dispoziție un corp care este construit să manifeste instantaneu acțiunile și rezultatele spiritului meu, lucrurile pe care le-am pus acolo ca intenție. Odată înțeles acest proces de fabricație, oamenii nu se mai străduiesc. Când nu se mai străduiesc, ei trăiesc viața cu ușurință. Și când viața este trăită cu ușurință, dispare nevoia de a controla semenii, dispare nevoia de a rupe din realitatea lor ceea ce ei cred că li se cuvine, iar ceea ce rămâne este o viață în flow. Omul trece prin viață în tandem

cu Universul, ca parte din el. Este parte dintr-un râu și curge la fel ca orice altă picătură. Există în râuri, picături care se împotrivesc. Care vor ele invers. Vor altfel, vor diferit. Dar odată descoperit nivelul neutralității, viața pur și simplu se desfășoară.

Cum să ne conectăm la un sentiment natural de siguranță?

Sentimentul de siguranță apare după ce ai descoperit integritatea. Integritatea și responsabilitatea, din volumele anterioare, împreună cauzează două resurse ce stau la baza împlinirii. Și știu că este poate devreme să discutăm despre aceste lucruri.

Vin foarte mulți oameni către mine și mă întreabă cum creez pasiunea. *Mi-am pierdut pasiunea pentru ceea ce fac.* Pasiunea rezultă din împlinire. Împlinirea apare la un om care și-a dat cuvântul pentru ceva și apoi l-a îndeplinit. Un om care zice și face, trăiește în mod natural starea de succes. Și prin urmare, ajunge la împlinire, alegând să fie parte, să se implice în ceea ce și-a pus în agenda. Așadar, rezultanta directă a integrității și a responsabilității este starea de împlinire din care rezultă pasiunea. Când fac ceva ce mă împlinește, automat, o fac cu drag.

În momentul în care oamenii doresc să descopere o viață fără de siguranță, și când spun fără de siguranță mă refer la a nu mai avea nevoia să te simți doar în siguranță,

apare dorința de a ținti mai sus. *Nu vreau să mă simt în siguranță. Vreau să mă simt abundent. Nu vreau să mă simt în siguranță. Vreau să mă simt super conectat. Nu vreau să mă simt în siguranță în comunități, vreau să mă simt inspirațional, carismatic.* De ce să-ți dorești atât de puțin? De ce să-ți dorești să fii doar în siguranță? E ca și cum aș zice: *Vreau doar să fiu viu mâine.* Eu nu vreau să fiu doar viu mâine. Eu mâine vreau să fiu spectaculos, magnific, măreț. Vreau să trăiesc starea de super conectare alături de oameni pe care îi iubesc, făcând ceea ce doresc.

Deci, iată că pentru a ieși din starea de siguranță este necesar ca omul să-și dorească mai mult decât siguranță. Vrei să fii dincolo de siguranță? Dorește-ți mai mult. Ca să-ți dorești mai mult, este necesar să cauzezi corpului tău descoperirea acelor stări și vibrații pe care un om le are trăind mai mult decât siguranță. În general, așa cum le-am numit în cărțile anterioare, sunt ore soare. Ore soare înseamnă să te lași ghidat de oameni care conțin felul de a fi pe care tu îl poftești în viitorul tău. Deci, iată cum, deodată, starea de siguranță dispare când nu-ți mai dorești doar acel lucru.

Mi-aduc aminte de o vreme din copilărie în care la fiecare pauză, dar la fiecare pauză din ciclul gimnazial, clasa a cincea - a șasea, mergeam și mâncam gogoși cu gem, de la gogoșeria din spatele școlii. Până la un moment dat în care m-am gândit că, nu numai că m-am săturat și mi-ajunge, dar vreau să înțeleg de ce mă duc. Știu că era o vârstă destul de dubioasă pentru un astfel de gând, dar așa am fost la acel

moment. Și ce-am realizat este că nu gogoșa și nu gemul, nu zahărul și nu pauza era ceea ce mă ghida, ci hărmălaia și bucuria de a merge în grup cu colegii mei în fiecare pauză, de cele mai multe ori în fugă, că aveam și drum lung de parcurs, și pauză scurtă, și coadă la gogoșerie. Și când am realizat acest lucru, am început să mă duc cu ei fără să-mi mai trebuiască gogoși cu gem, ci doar să mă bucur de conectare, de nebunie, de fuga de pe drum, de statul la coadă și era o bucurie să mă dau la o parte din coadă cu neutralitate și să spun: *Eu nu sunt aici pentru ceea ce cumpără toată lumea. Eu sunt aici doar cu voi. Puteți să avansați.* Mare era bucuria colegilor când, deodată, un loc se elibera și puteam să nu mai fugim înapoi către școală că se suna de intrare, ci doar să mergem și să ne bucurăm de momente, eu de momentele mele și ei de momentele lor. Așadar, în momentul în care un om țintește dincolo de siguranță, capătă și puterea de a fi darnic.

Siguranța înseamnă să strângi tot pentru tine ca să-ți îndeplinești nevoile. Însă, când țintești mai mult decât doar către siguranță, către abundență să spunem, atunci îți oferi ocazia să participi și tu la circuitul zeciuiei. Este absolut anormal să ceri de la ceilalți ca zeciuiala lor să fie împărțită către tine și când vine rândul tău să nu o faci. Așa propagă un om sărăcia: *vreau să mi se dea, dar când vine rândul meu, nu dau* și așa se exclude din circuitul universal, din acele cicluri și fluxuri ale vieții de care vorbeam și, deodată, se regăsește respins. De ce? Pentru că refuză toamna și vara și primăvara

și viața și moartea și binele și răul. În momentul în care un om se află într-un astfel de refuz și rezistență, apare dualitatea.

Neutralitatea marchează epoca ieșirii din dualitate. Ieșirea din dualitate înseamnă că acest gen de om nu se mai închină la bine și la rău, la corect și greșit, la sus și jos, la stânga și dreapta. El nu mai este marcat din afară, înăuntru, ci toate aceste lucruri sunt în intenția lui și viața are mult mai mult decât doar două posibilități. Doar iad și rai. Catolicii au dus lucrurile puțin mai departe, creând un purgatoriu. Deodată, nu mai este doar iad și rai, ci și șansa de a reconcilia, un mare upgrade la ce înseamnă mentalitatea religioasă, ideologică a acestei planete. Nu ești doar rău sau doar bun, ci ai un loc în care zăbovești pentru a-ți reevalua conștiința, pentru a-ți procesa lista de așteptare. Este o mare chestie. Însă sunt unele religii în care nici măcar nu este nevoie de purgatoriu.

În unele religii din triburile de aborigeni, regăsite totuși și în țări ortodoxe, cu nuanțe ortodoxe cum ar fi Eritrea, Etiopia, dar și în America de Nord, prin triburile amerindiene, atunci când un copil face rău, el este considerat bolnav sau devitalizat, este pus în mijlocul unui grup de oameni din trib și este îmbrățișat în grup de toți pentru a-l revitaliza. El nu este considerat nici greșit, nici rău, nici defect, el nu-i considerat malefic, nu este pedepsit. Și în mod natural, se știe că un om face rău când el nu și-a atins standardele de siguranță, el este considerat doar devitalizat. În acele momente el este asigurat de iubirea comunității, el primește incluziunea sa

oricum ar fi și orice ar fi și i se dă șansa de a merge și a reevalua viața știind că este iubit oricum va face. Este o mare chestie să vezi asta la religiile sau ideologiile din jurul acestui pământ. Și ar putea fi un mare exemplu pentru alte religii mai de casă mare, să se ajusteze.

Stabilitatea ca stare de prezență și echilibru

Stabilitatea unui om vine atunci când se ține bine pe picioarele sale. Stabilitatea unei construcții vine atunci când centrul de greutate cade în interiorul perimetrului. Atunci când centrul de greutate al unei construcții cade în afara perimetrului, atunci sunt probleme cu a menține acea clădire în picioare, cum este turnul din Pisa. Fiind o construcție înclinată, centrul de greutate cade spre marginea perimetrului și asta cauzează permanent dislocări și nevoia de a menține și de a repara întruna acea construcție. Stabilitatea unui om este atunci când punctul său de asamblare, suma credințelor sale sunt în acord cu legile Universului. Pentru a putea fi în acord cu legile Universului e necesară neutralitatea. Să nu fii părtinitor. Să nu tragi pe turta ta prea mult. Să nu îngenunchezi pentru că unui alt om să-i fie bine. Și să nu complotezi împreună cu ceilalți spre dezechilibrarea unor realități colective.

Deci iată cum, pentru a putea să te bucuri de stabilitate, este necesar să fii prezent și în echilibru. Prezența apare ca urmare a faptului că ai conștientizat ceea ce

ghidează comportamentul corpului tău. Și totodată, devii conștient că acel corp este coordonat de intențiile tale.

Unificarea intențiilor cu comportamentul corpului este dată de responsabilitate. Și punerea în lume a acestor lucruri, echilibrarea realității interioare cu cea exterioară, este dată de integritate. Deși ambele sunt la baza puterii personale, un om devine cu adevărat conștient atunci când este neutru. Mulți oameni își doresc să aibă puteri de supereroi pentru a putea să bată pe personajul pe care ei s-au supărat. Însă, atunci când ai putere de supererou și nu folosești la absolut nimic acea putere decât la a îmbunătăți, a construi și a contribui la conștiința planetară, aceasta se numește neutralitate. A nu se confunda neutralitatea cu pasivitatea care poate extrage dintr-un spațiu și a refuza contribuția. În momentul în care ești în continuare în spațiul respectiv și dăruiești întruna, chiar dacă circumstanțele s-au schimbat, aceasta arată faptul că ești fidel propriilor tale intenții și asta înseamnă neutralitate. În general, cum îți dai seama că un om este neutru? Cu absența lui din viața ta care lasă în urmă resursele. Asta înseamnă că a cauzat în continuare dăruire chiar dacă spațiile nu se intersectează.

Genul acesta de neutralitate, dă șansa omului să aducă prezență și echilibru. Cum? Pentru că stabilitatea e prezentă doar pentru faptul că a trecut de acolo. Acest tip de neutralitate, odată pus în lume și la nivel comunitar, de afaceri, de relații, poate fi foarte util oamenilor înțelegând cum anume să nu mai incinereze realitatea la plecarea lor de

acolo. Cu toții ne mutăm în realități din ce în ce mai diverse. Însă, a nu da foc realității din care pleci reprezintă un mare act de înțelegere și conștientizare. Acest lucru apare ca urmare a stabilității. Stabilitatea înseamnă: *Știi în continuare cine ești, știi în continuare ce construiești și știi în continuare ce vrei să pui în lume.*

Plăcerea și mulțumirea ca expresii naturale ale neutralității

Când plăcerea și mulțumirea apar pur și simplu prin gestionarea propriilor tale intenții, tu ești responsabil să crezi o viață care îți oferă plăcere și mulțumire. Când tu ești motivul pentru care se întâmplă aceste lucruri și nu altcineva de la care ai așteptări că ar trebui să facă a, b, c pentru ca tu să poți să fii mulțumită și împlinită, deodată se naște acest fenomen de neutralitate. Expresia naturală a neutralității se revarsă, în mod instant, în momentul în care vezi un om care zâmbește pur și simplu că s-a trezit dimineață. Acest om îl vei deosebi de ceilalți prin faptul că nu cere lucruri de la semenii săi pentru ca plăcerea și mulțumirea sa să se întâmple. În momentul în care un om este în stadiu de neutralitate, el poate să cauzeze în propria lui ființă, ceea ce e necesar pentru a putea să deosebească și să trăiască emoțiile pe care le vrea.

O mare parte a umanității va beneficia de cartea aceasta, de neutralitate și de tot ce este aici, pentru că va

înțelege că neutralitate înseamnă că sunt responsabil pentru integritatea mea, sunt responsabil de a-mi da cuvântul pentru stările mele emoționale, indiferent de ce se întâmplă în jur. Neutru la ceea ce se întâmplă în spațiul extern. Este treaba mea să-mi pun zâmbetul cu buze. Este treaba mea să umblu prin viață cu buzunarele pline. Este treaba mea să am o imagine de sine spectaculoasă în care să mă văd fie angelic, fie demonic, fie o dungă gri între cele două, în funcție de ceea ce am nevoie.

Puterea unui om neutru este aceea de a controla biochimia corpului său. Înțelegând din stările interne care este nevoia următoare a corpului, îmi permit să fac ceea ce oferă acele stări. Exemplu: observ că natura conținutului acestei cărți cere de la mine un nivel de vitalitate și decisivitate în legătură cu limbajul. Și de aceea, îmi propun să induc în corpul meu aceste lucruri prin emoțiile de claritate, de unde voi afecta melatonina, prin emoțiile de bucurie și împlinire, serotonina și adrenalina. Și cum le voi stimula? Voi bea o cafea la pauza dintre capitole. Voi continua să mă conectez cu tine, în așa fel încât să creez un conținut ce vine din prezență și mai mult, voi fi prezent la mediul extern în care mă simt inclus, respectat, iubit și primit. Și iată cum, deodată, prin intențiile pe care le-am setat, corpul meu deja secretă chimicalele de care are nevoie pentru a cauza succesul.

A fi neutru înseamnă a alege din intenții ceea ce corpul tău are nevoie pentru a trăi stările pe care tu le vrei, inclusiv capacitățile fizice, biochimice și sociale. Bineînțeles că restul

se leagă de acestea. Dacă doresc să creez din neutralitate o stare a corpului în care să generez abundență, am un cântec preferat prin care am condiționat corpul, l-am antrenat să intre în starea de abundență. Îl cânt de fiecare dată când doresc să aduc acolo acea stare de abundență, de a crea bani. Iar acest cântec îl am întipărit în identitatea mea, din primul moment în care am avut contact cu un om abundent. Și-am înțeles că vreau și eu acel lucru și este treaba mea să-l fabric.

Țin minte și locul în care s-a întâmplat: era primul job după liceu. Eram proaspăt ieșit din clasa a 12-a și am lucrat la o companie din Galați, numită TrocSort. Când era în preajma unui contract substanțial, directorul executiv al acestei companii avea un mers apăsător pe holurile companiei și cânta cântecul *Ce Frumoasă Este Viața când te apucă dimineața*. Mi-a luat ceva ani să realizez că am fost acolo doar pentru acest cântec, doar pentru această stare. La acel moment căram bidoane și mase plastice, deși jobul era de programator. Însă, instantaneu, am devenit neutru, înțelegând că download-ul pe care l-am avut de luat de acolo a fost acel cântec, legat de această stare și legat de a pune în corpul meu tot ce înseamnă a genera abundență. Și acum, nu fluier acel cântec pentru că am semnat un contract, ci pentru că urmează să semnez. Pentru că am manifestat intenția de abundență și urmează să apară persoanele în jurul cărora sau alături de care voi crea abundență. Prin acel cântec, nu marchez faptul că am făcut o înțelegere de

calitate. Prin acel fluier, invit contractele de calitate la masa mea. Este unul causal, nu unul concesiv.

Cum eliminăm fricile prin înțelegerea că viața ne susține?

În momentul în care o persoană externalizează responsabilitățile de a crea vibrațiile de care are nevoie: pace, liniște, încredere, iubire, conectare, abundență, deodată, trăiește cu frică. Cu frică naturală că acel izvor va seca. Ce se va întâmpla? Cum trebuie să mă comport? Și dacă se întâmplă asta? Și dacă se întâmplă cealaltă? Acel om este la mila circumstanțelor și permanent trebuie să trăiască într-o realitate în care cântă după cum se fluieră. Însă o persoană poate descoperi puterea de a crea aceste lucruri și bineînțeles că acolo să ajunge pe baza orelor soare în preajma oamenilor care le dețin deja.

Rareori un om evoluează prin asceză. O categorie foarte mică din populația planetei alege calea unui vârf de munte, citind scrierile sacre, încercând să înțeleagă ce înseamnă carisma. Este un procent infimezimal.

Însă, atunci când acest om își asumă acest traseu și pășește pe el, deodată, are capacitatea de a crea ingredientul anti-frică. Pentru că resursa respectivă, fiind internalizată, este la dispoziția sa. O creează și o gestionează după cum îi trebuie. O pune în intenție, cauzează excedent de energie, cauzează fapte ale corpului și rezultatele existenței sale într-o realitate în care se regăsește.

Ceea ce se întâmplă acolo este că acea persoană, nu mai trăiește sub imperiul fricii, ci are capacitatea de a fi creator și de a crea cantități dincolo de siguranță, infinite, să aibă de unde da la toată lumea. Acest om se poate recunoaște prin faptul că dă cu nonșalanță tuturor. Nu se uită în sac la fiecare dăruire. Dacă ne uităm la Moș Crăciun, el permanent se uită în sac, să vadă dacă a mai rămas și pentru restul copiilor. Câteodată, chiar se îngrijorează. Nu prea a mai rămas. Un om în neutralitate, un om la 250, un Moș Crăciun complet lipsit de frici nu se îngrijorează pentru că sacul este el însuși. Iar capacitățile lui sunt de a genera întruna acele lucruri de care lumea înconjurătoare are nevoie.

Cum să fim ancorați în momentul prezent fără agitație?

Agitația, așa cum a descris-o și un anumit fizician sau chimist în mișcarea browniană reprezintă un haos fără de intenție. Agitația nu este felul în care Universul te pedepsește, ci arată că spațiul pe care tu îl vizitezi, nu a fost marcat de intenția ta și nu pentru că spațiul nu dorește intenția ta, ci pentru că nu ai creat o intenție cu care să mergi în același spațiu. În momentul în care nu creăm o intenție, vom fi executanți în spațiile celor care sunt creatori de intenții.

Așadar, agitația arată că ai ajuns într-un loc, fără să intenționezi ceva. Mai mult, la un nivel și mai profund arată că nu ești conștient de intențiile tale, pentru că intențiile sunt haotice. Când omul devine clar în legătură cu intențiile sale, le

ordonează, le rostește, le declară într-un mod impecabil și apoi se duce să le implementeze, iar acolo agitația se transformă în calm.

Există unele tipuri de oameni care oriunde s-ar duce, când ajung acolo totul se liniștește instant. Și acest om este cel care are saltul de neutralitate. Orice ar fi: că e război, conflict, bârfă, lipsă, incertitudine, când acea persoană a aterizat și și-a pus spațiul peste oamenii respectivi, comunitatea respectivă, locul, locația, deodată, toate vin acasă. Și nu are legătură cu faptul că a venit cu buzunarele pline sau că ar fi venit acolo cu o decisivitate și un spirit puternic de a conduce și de a lua controlul, ci pur și simplu a fuzionat spațiul său cu spațiile semenilor săi. A pătruns, a penetrat în spațiile celorlalți cu propria sa putere personală.

Deodată, lucrurile se așază. De ce? Pentru că a venit cu o intenție. Mi-aduc aminte la un moment dat, într-un turneu la Chișinău. Deschizând un punct de lucru acolo, multe persoane mi-au spus: *N-are rost să vii aici. Oamenii nu sunt unitari. Nu au voință de a sta laolaltă. Nimic nu-i cheamă împreună.* Am spus: *Stați liniștiți, vin eu cu unitatea. Mă ocup.*

În momentul în care te vezi capabil să generezi, să construiești resursele de care este nevoie în locuri, te duci liniștit, știind că vii cu abundența, cu vagoanele pline. Și nu mai este nevoie să fii la mila circumstanțelor, pentru că, din neutralitate, ai creat deja o abundență pe care o poți da cu ușurință.

Neutralitatea dispare în momentul în care se adaugă condiționalitatea. Dacă îmi dai asta, îți dau asta. Neutralitatea înseamnă: *Îți voi da asta indiferent*. Acea condiționalitate cauzează un circuit de compromis. Cum poți descoperi dacă neutralitatea este prezentă? Este prezentă dacă, oprind realitatea respectivă, fluxul de resurse continuă. Când fluxul de resurse continuă, indiferent dacă realitatea respectivă s-a oprit sau nu, atunci poți spune că acel om este neutru.

Un personaj foarte aproape de neutralitate este mama. Mama oricui. Mamă. Când o mamă este supărată, veselă, împlinită, certată, iubibilă sau iubită de propriul copil, în continuare îi va da resurse. În continuare își va manifesta iubirea. În continuare îi va oferi din ceea ce conține. Așadar, iată un loc în care neutralitatea este prezentă.

Puterea de a lăsa lucrurile să vină în ritmul lor

Neutralitatea vine cu înțelegerea că viața nu trebuie împinsă sau trasă pentru a cauza ceea ce-ți dorești. A împinge sau a trage viața pentru a putea să obții ceea ce vrei, este un soi de târguială. Târguiala apare în momentul în care omul nu înțelege excedentul de energie. Realitățile sunt chemate în spațiul nostru, pur și simplu pentru faptul că noi am ajuns la excedentul de energie ce cauzează materializarea lor.

Când ai banii necesari pentru a cumpăra o mașină, nu trebuie să te târgui, ci te duci, plătești și pleci. Târguiala

reprezintă dorința unui om de a diminua valoarea celui alt pentru a intra în propriul său preț. Dar, în momentul în care resursele sunt disponibile, sensul târguielii dispare. Cel mult, devine un sport, o joacă. Și atunci când oamenii nu mai sunt atașați de faptul că ar trebui să împingă sau să tragă de ceva în viață pentru a obține ceea ce doresc, ei deodată, se liniștesc. Se liniștesc pentru că ei înțeleg că atunci când vor ajunge la nivelul respectiv, când vor evolua suficient de mult și vor lua altitudine în lumea spirituală, trecând prin determinare, perseverență, responsabilitate, integritate, putere personală, vor înțelege că, la acel nivel, o trăsătură a realității cu care se înconjoară este, în mod natural, pacea, liniștea, prezența, abundența, conexiunea, creativitatea, cauzalitatea, ușurința.

Și atunci, nu ar fi oare natural ca dispoziția noastră să fie de a evolua și de a crește la un nivel la care aceste lucruri sunt trăsăturile realității respective? De fapt, acesta e motivul pentru care unii dintre culegători, toamna, scutură copacul. Momentul în care scuturi copacul este pentru că nu poți ajunge la nivelul fructelor, unde ele se află. Când ești la nivelul fructelor, doar întinzi mâna și mănânci. Când nu ajungi la nivelul fructelor, din lipsa scării, din lipsa vitalității, din lipsa curajului nu ajungi acolo, trebuie să scuturi copacul. Sau să arunci de jos cu ceva, să faci fructul să vină la tine. Însă, în momentul în care îți permiți să te ridici la nivelul fructelor, atunci ele sunt la o mușcătură distanță. Le poți avea, pur și simplu, pentru că ele sunt în zona ta. Și atunci, n-ar fi natural

să ne ridicăm la nivelul livezii, mai degrabă decât să ne forțăm de pe burtă să facem fructele ale noastre?

Există și proverbul: *Vulpea care nu ajunge la struguri, spune că sunt acri*. Motivul pentru care spune că sunt acri este indisponibilitatea de a depune efortul pentru a ajunge la un nivel la care să se bucure de fructe. Nu mai e livadă, este vie, dar învățătura este aceeași. Un om neutru își permite să se detașeze cu ușurință de paradigmele care îi mențin viața disfuncțională și să adopte acele paradigme cu mare ușurință care îi duc viața acolo unde dorește. Un astfel de om se detașează cu ușurință de absolut orice.

În ultima lună s-a schimbat toată viața mea. Tot. Mi-am mutat domiciliul dintr-un loc în altul. Am transformat business-ul dintr-o locație în alta. Familia s-a înmulțit. Tot în jurul meu s-a schimbat. Interacțiunile cu oamenii, felul în care mă conectez, toate în câteva zile. De ce? La întâmplare? Mă întrebau oamenii de ce sunt așa liniștit, având în vedere că oriunde aș merge, nimic din ce a fost nu mai este? Neutralitate. Voi cauza genul de viață care îndeplinește cine doresc să fiu. Și dacă asta înseamnă să trăiesc unde trăiesc acum, într-o casă imensă, în mijlocul unui câmp. Zeci de hectare. Mă trezesc dimineața și văd răsăritul. Mă duc la culcare seara și văd apusul. Este linie liberă, înconjurată de pădure de jur împrejur. Cum am trecut de la un loc în care vedeam gardul și casa la un loc în care văd tot? Neutralitate. Când spațiul unui om crește, nevoia de spațiu crește.

Cu cât crești mai mult, cu atât se va manifesta instantaneu mai mult în tot ce ești în abilitățile corpului, în spațiile pe care le ai, le incluzi, în care trăiești, că e vorba de companie, că e vorba de comunități sau reședință. Toate se vor amplifica. Un lucru care vine la pachet cu această amplificare este că persoanele care fac parte din vechile anturaje au ocazia să continue sau să se oprească. Au ocazia să se oprească la granița neutralității, să rămână atașați de paradigmele care i-au dus acolo și să declare: *Mai mult de atât nu pot, nu vreau să renunț la acest lucru, este al meu și vreau să trăiesc doar atașată de acest lucru*, Sau există oameni care înțeleg: *ok, iată și șansa mea în același timp, de a renunța la această părere, la acest atașament, la acest bias*. Acest lucru se întâmplă, de fapt, la trecerea prin toate nivelurile, de la curaj și până la avatar. Când trecem prin viață se schimbă circumstanțe, realități, obiecte, oameni, prietenii, relații, căsnicii, inclusiv stările de sănătate. Corpul devine mai robust, mai puternic. Puterea de creație se amplifică. Nivelul de abundență se înzecește. Lucrurile pe care le creăm devin din ce în ce mai magnetice. Lumea este chemată și lumea respiră. Lumea pleacă și lumea vine.

Ca valurile, marea, apa vine și pleacă, viață și moarte. Este natural și parte din întreg. Neutralitatea înseamnă să înțelegi aceste lucruri și să te lași dus de ele, înțelegând că sunt parte dintr-un context mult mai mare, universal, al cărui scop este de a gestiona viața, cu mare respect pentru latura vieții care presupune mișcare, vitalitate, dinamică, cât și

pentru acea latură a vieții care presupune iarnă, și anume moarte, boală, spirit static.

Neutralitatea și starea de bine care nu depind de circumstanțe

În momentul în care un om care este surprins de circumstanțele sale, nu numai că nu a descoperit încă responsabilitatea, ci se consideră o victimă a realității externe. Asta pentru că nu face legătura încă între intenție, responsabilitate, integritate și ceea ce se întâmplă. Însă, o persoană care a descoperit atât puterea personală, cât și ceea ce noi discutăm azi, în această carte, neutralitatea, are capacitatea de a vedea că circumstanțele au reieșit și au ajuns în lume ca urmare a unei cauzalități. De aici au plecat acele lucruri. Cea mai des adresată întrebare a unui om în neutralitate este: *cum a ajuns această realitate din interior în exteriorul meu? Ce am declarat? În ce m-am implicat? Cum anume am făcut chestia asta?* Și această întrebare se adresează în orice situație.

Cum s-a întâmplat să se încaseze aceste sume într-un interval atât de scurt? Se uită la ce a făcut corect, la felul în care într-un moment a ales, mai degrabă decât să fie părtinitor într-o relație, a ales să fie neutru și să încurajeze omul către propriile sale obiective. În momentul în care noi ieșim din a fi părtinitori, din nevoia de a avea dreptate, de a

arăta bine și a nu arăta rău, deodată, ne descoperim că suntem creatorii circumstanțelor.

Dacă la nivelul integrității am descoperit într-o formă simplă că da, tot ce e în exterior a ajuns din interior, la neutralitate, descoperim și cum. *Care este energia pe care eu am construit-o? Care este vibrația pe care eu am generat-o, excedentul din interiorul meu pentru a se întâmpla acea realitate?* Că s-a întâmplat din cauza mea, cauzată din mine, nu din vina mea, din cauza mea, este foarte clar. *Însă, ce energie și în ce cantitate am creat eu acea realitate?* Și descopăr, de cele mai multe ori, o contribuție în viața unui om, o distanțare față de un alt om, creșterea într-un anumit domeniu, neimplicarea într-un alt domeniu. Și, deodată, observ relația dintre cantitățile de energie pe care noi le creăm și realitățile care se țin în jurul nostru, în așa fel încât fiecare circumstanță începe să aibă o măsură precisă de energie.

Deși nu este subiectul acestui volum, am creat o unitate de măsură a acestei cantități de energie necesare pentru a materializa. O să o discutăm la creație. Câteva volume mai târziu. Această unitate de măsură se numește Andal. Un Andal cauzează o anumită realitate să se întâmple. Am creat această denumire pornind de la Andrei și Allegria, Andal. Și poți să te întrebi: *oare ce cantitate de Andal, de energie, dintr-un anumit tip, am nevoie să stochez în aura mea, pentru a mă duce și a cauza instant un loc de parcare să fie liber? De câți Andal am nevoie pentru a cauza în viața*

mea să se întâmple vindecarea sau scuturarea rapidă de o răceală, dar pentru a scrie o carte? De câți Andali am nevoie pentru a împinge o persoană la marginea spațiului meu sau de a o chema până aproape de mine? Și deodată, totul devine clar. Un singur scop ne rămâne, cel puțin la nivelul neutralității: de a gestiona cantitatea de energie și vitalitatea. Dacă ai vitalitate, ești bogat. De exemplu, am în stocurile magaziei mele 100 de Andali de determinare, 5.000 de perseverență, 10.000 de integritate și 1 miliard de carismă. Și deodată, uitându-mă la bucătăria mea, orice meniu este posibil. Pentru că oriunde m-aș duce, stocând în spațiul meu aceste cantități, mă duc la târg și pot cumpăra târgul.

Iar asta este puterea spre care omul ar putea să se îndrepte, să înțeleagă că fiecare realitate are prețul său. Nu o poți cumpăra pentru că n-ai energie încă. Urmează să o construiești. Această construcție vine prin răbdare, vine prin vârstă, poți ajunge la senectute, 80 de ani, cu înțelepciune, însă fără vitalitate fizică sau prin ore soare. Sunt atâtea metode de a ajunge acolo. Nu-i neapărat ca bătrânețea să fie calea. Poate unii aleg să fie tineri și înțelepți. Nu este nevoie ca un om să trudească, să se zbată. Poate străpunge prin banda muncii și să ajungă la banda încrederii. Noi, acum, la 250, ne apropiem cu viteză mare de următoarea bandă în care oamenii renunță la muncă și, atenție, nu devin leneși, ci renunță la muncă și ajung în zona de încredere, în care încrederea lor face lucrurile să se întâmplă. Suntem la

jumătatea drumului. La neutralitate. Neutralitate înseamnă că poți să muncești dacă vrei sau dacă nu vrei.

- *Tu ai spune că muncești acum sau că nu?*
- *Eu aș spune că nu muncesc.*
- Exact. Neutralitate. Ești invitat într-un spațiu în care prezența ta e de ajuns.

Astfel de spații sunt rare, pe atât de rare pe cât oamenii care le cauzează sunt.

A avea încredere în noi și în viață, indiferent de situație

Încrederea în noi apare ca urmare a faptului că ne-am oprit din a considera lumea un loc ostil care nu ne-ar tolera gândurile. În momentul în care omul începe să vadă lumea ca un spațiu primitiv și iubitor, nevoia de a-și reformula gândurile sau limbajul dispare. Nu mai este nevoie să mă port într-un anumit fel de dragul apartenenței. Nu mai este nevoie să slujesc de dragul abundenței. Nu mai este nevoie să mă extrag din familie, din viață, de lângă copii, din prietenii, din parteneriate pentru a merita un anumit tip de realitate.

Prin urmare, atunci când omul începe să aibă încredere, el își permite accesul la următoarele niveluri, pentru că a strânge excedent din neutralitate este saltul direct către autenticitate. Către a putea să descoperi și să înțelegi că nu există ceva ostil în viață care vrea ca tu să suferi. Ci există doar un drum frumos pe care poți să ți-l asumi cu tot ce presupune, în care ușor, ușor să te dezbraci de toate

paradigmele, mentalitățile, credințele, așteptările care cauzează realitățile de vibrație joasă să persiste în viața ta. Când descoperi un om atașat sau un om cu potențial de neutralitate, îl vezi ținându-se de o dogmă. *Așa trebuie. Nu este din cauza mea. Altcineva este de vină. Nu vezi că nu sunt bani, nu-i iubire, nu-i timp. Eu am făcut tot. Așa arată strada. A nins.*

Oamenii care sunt atașați de ideea că ce-i în jurul lor n-a depins de ei, practic, strâng excedent de *N-am cum să fiu cauză*. În momentul în care un om devine neutru, el poate cu ușurință să-și facă inventarul paradigmelor. Și asta e una dintre primele provocări ale acestei cărți: a face inventarul paradigmelor pe baza cărora s-a construit viața, viața ta, ca cititor al acestei cărți, ca următor al acestui material.

Du-te în viața ta și observă paradigmele în legătură cu care ai avut dreptate frecvent. Și aceea este oportunitatea ta la neutralitate. Poate descoperi că mare parte în viața ta ai funcționat în baza unor paradigme de genul: *Sunt mic, sunt prost, sunt neputincios. Sunt singur, sunt slab, sunt laș, sunt leneș*. Și doar fă inventarul lor. În următoarele capitole, vom oferi metode prin care să devii neutru și să nu mai trebuiască să folosești aceste paradigme care marchează, de fapt, apartenența la un nivel scăzut de vibrație.

Pentru că la nivelul următor paradigmele se schimbă: *Sunt un creator. Sunt liber. Sunt un om care cauzează. Sunt responsabil, sunt puternic, sunt integru, sunt loial. Sunt un om care cauzează. Sunt atotputernic, inspirațional*. Pot crea orice

vreau, orice paradigmă și o schimb cu ușurință în funcție de călătoriile mele. Și asta este intenția acestei cărți: să poți să inserezi cu ușurință în gândurile corpului pe care îl deții comunicările care îi dau grade de libertate. Adică, dacă tu vrei să generezi abundență, poți insera în gândurile corpului tău: *Sunt un aducător de valoare*. Când un corp își repetă acest lucru: *Sunt un aducător de valoare*, deja începe procesul de creație: dorește să observe, să ofere, să caute în lume, să asculte semenii, să descopere nevoile lor, să dorească să le îndeplinească, să vadă în ochii lor împlinire, zâmbet, satisfacție.

Și deodată, prin simpla inserare a unei noi comunicări în creierul corpului din dotare, tu ai acces la abundență. Dacă te uiți la toți oamenii care au în comun lipsa de abundență, sărăcia, au în comun credința conform căreia: *cine sunt eu?, nu pot face o diferență, cine mă cunoaște pe mine?, la ce bun?* Toate onorează aceeași chestie: *Nu mișc niciun deget mai la stânga sau la dreapta. Nu-mi pasă de ceilalți, nu vreau să pun nimic în lume*.

Neutralitatea este despre a nu mai fi dependent de conversațiile care sunt deja acolo sau de gândul că ar trebui să continue să fie. Iar în capitolele următoare vom descoperi exact cum dăm la o parte acea conversație. Nu o ucidem, o punem în raft. Și o lăsăm pe mai târziu când va fi rostul ei. Ideea nu este să amputăm bucăți din cine suntem, ci de a le folosi în acord cu ceea ce dorim. Singurul lucru peste care este necesar să trecem ca asta să se întâmple este

dependența de el. Dependența de: *doar sărac pot fi, doar singur pot fi, doar în abandon pot fi, doar în depresie pot fi.* Nu este nevoie de o asemenea dependență sau atașament. Le dăm ușor la o parte, prin neutralitate, și ne uităm la care sunt perspectivele pe care le putem aborda pentru a ne îndeplini intențiile. Este practic trecerea de la decizie, la alegere și va fi exact subiectul următoarelor capitole.

Capitolul 3. Eliminarea rezistenței. Arta de a lăsa lucrurile să fie

Rezistența apare atunci când o persoană este atașată că lucrurile ar trebui să se întâmple într-un anume fel. Totodată, rezistența apare când omul acționează în baza atașamentelor sale. Lucrul care face o anumită paradigmă să fie atașament este faptul că îndeplinește, simultan, trei condiții. Prima: Nu este comunicată: este necesar să nu știe nimeni că există, că altfel nu mai e atașament. Atașamentul nu va fi rostit pentru a oferi prilejul de a ajunge la numărul doi. Numărul doi este dominarea: faptul că atașamentul meu este necomunicat reprezintă biletul de voie pentru a domina semenii noștri. Iar din dominare, bineînțeles, se ajunge la delegarea inautentică a responsabilității. Iresponsabilitatea este numărul trei. Dominarea și iresponsabilitatea sunt lucrurile care țin un om din a atinge neutralitatea.

Atunci când o persoană are puterea de a-și comunica atașamentele și de a le spune pe nume, de a le scoate din acel univers nerostit, deodată, se creează șansa ca lucrurile să funcționeze. Se numește neutralitate. Nu creez un teren ostil pentru tine să vii în lumea mea, ci te întâmpin la poartă cu: *lată cum funcționează lumea*. În așa fel, nu mai există variante prin care omul respectiv să poată fi responsabilizat că din cauza lui s-ar fi întâmplat acele lucruri. A fi neutru înseamnă a oferi cu drag celui alt harta sufletului tău și a-i

permite să navigheze cu ușurință, cu aceeași ușurință cu care tu vrei să navighezi prin viață sau prin harta oamenilor din viața ta.

În momentul în care această persoană elimină rezistența, de fapt, elimină locurile în care rezistența ar fi putut fi creată. Rezistența este locul în care oamenii se declară surprinși de faptul că au existat așteptări. Asta este rezistența: *Aha, tu asta voiai de fapt, dar n-ai comunicat niciodată, m-ai dominat pentru a obține și, ulterior, iresponsabilitatea a fost trăsătura întregului proces.*

În momentul în care acea persoană înțelege durerea de a lucra în astfel de paradigme, care vine la pachet cu sărăcie, singurătate, depresie și tot ce înseamnă vibrații sub 200, acel om are șansa de a spune lucrurilor pe nume, de a deveni neutru. Nu-ți oferă o realitate ostilă, nu-ți oferă nici măcar o realitate care să te pună pe tine mai presus, ci îți oferă una neutră: *iată harta și navighează după cum ești.* Această neutralitate permite oamenilor să își dezactiveze atașamentele față de ceea ce înseamnă a secretiza, a domina și a fi responsabil. Despre asta este acest capitol.

Cum să ne eliberăm de rezistență față de noi înșine?

Rezistența față de noi înșine apare în secunda în care omul consideră că ceea ce dorește este greșit, că nu merită. Toate conversațiile de diminuare pe care noi le avem la adresa noastră, acele paradigme în care ne facem pe noi

înșine mai mici prin insulte ce au reieșit dintr-o listă de așteptare neprocesată, un loc în care nu suntem integri și nici responsabili, au legătură cu faptul că refuzăm măreția. *Aș putea să ajung la acel obiectiv mare, însă rezist pentru că în acest proces ar trebui să renunț la a mă ascunde, a minți, a trăda, a fura și așa mai departe.*

Toate aceste conversații sunt în drumul nostru către obiectivele alea mari. Prin neutralitate pot fi scoase cu ușurință, date la o parte și drumul respectiv va deveni lin, sinuos. Pentru a putea să se întâmple o astfel de eliberare, este necesar, în primul rând, să acceptăm că nu vom rămâne mai mici ca urmare a înlocuirii acelor paradigme. Atunci când le extragem, apare automat: *Ok, pot fi leneș, dar nu mă slujește acum, o punem deoparte și alegem acțiunea. Pot să tac, dar nu e nevoie acum, acum e momentul de conectare și comunicare, o punem deoparte.* Ele nu devin indisponibile pentru totdeauna, ci doar accesibile mai târziu, în alte circumstanțe unde folosesc.

De exemplu, când vreau să ascult o persoană, devine foarte folositor să tac. Și atunci, tot din neutralitate, aleg una care folosește contextului. Există oameni care sunt la opusul a ceea ce am zis până acum, sunt atât de vorbăreți, încât n-au timp să asculte. Iar acei oameni sunt atașați de faptul că a fi vorbăreți este ceea ce este necesar. Acelor oameni vorbăreți le-ar folosi paradigma neutră cum ar fi: *E un timp pentru a asculta, un timp pentru a învăța și un timp pentru a deveni receptiv.* Deci, iată că această eliberare de rezistență

apare înțelegând că, între noi și ceea ce trăim, stau o serie de lucruri pe care e necesar să le depășim. Cum le depășim? Făcând inventarul. Te uiți la obiectiv din curaj. Îl abordezi din determinare și perseverență și apoi, cu responsabilitate, determini paradigmele. Lucrurile care stau între mine și a deveni un alergător de maraton sunt: *Sunt leneș, sunt bătrân, sunt incapabil și sunt neantrenat*. Din start, știu ce am de făcut. Neutralitatea îmi permite să le iau și să le dau deoparte și să am ocazia să îmi înlocuiesc cu lucruri ce îmi dau puterea de a avansa către obiectiv.

Deja știm din volumele anterioare că, pentru a avansa către obiectivul nostru este necesar să avem conversații de iubire cu ceea ce dorim să îndeplinim, cu obiectivele. *Cu ce putem înlocui sunt leneș? Sunt proactiv, sunt organizat, sunt clar, sunt plin de vitalitate. Dar sunt bătrân? Putem să înlocuim cu sunt dinamic, sunt rezilient, sunt disciplinat*. Și deodată, omul are capacitatea de a se detașa, prin neutralitate de lucrurile care au stat în obiceiurile proprii vieți atât de mult timp, înțelegând ce excedent de energie a construit până acum și înlocuindu-l cu ceea ce îi folosește în drumul către acel obiectiv.

Renunțarea la rezistența față de ceilalți și față de viață

Al doilea loc din care poate să vină rezistența este din opoziția pe care o punem față de ceilalți oameni, acest lucru sugerând că lumea este ostilă. În momentul în care

considerăm că lumea este ostilă, aceasta, în general, reiese dintr-o obișnuință de a considera că noi suntem slabi sau că putem fi răniți de ceea ce se întâmplă în lume.

Într-o lume ostilă, cu oameni care ne vor rău, opunem rezistență la granițele spațiului nostru, iar acest lucru ne cauzează să ducem o viață în continuă apărare. O viață în care pretendem că am fi în siguranță dacă ceilalți s-ar opri din a face lucruri. *Dacă oamenii s-ar opri din a mă judeca și eu m-aș simți în siguranță. Dacă oamenii m-ar iubi și eu m-aș simți bine. Dacă oamenii mi-ar ști prețurile la produsele pe care le vând și eu aș putea să ating cifra de afaceri pe care o doresc. Dar vezi, ei nu știu.* De ce? Păi n-am spus-o. Deodată, acest cerc vicios începe să se dezvăluie. Ca un om să poată opune rezistență lumii din jurul zonei sale de confort, este necesar ca el să aibă o singură dorință. Ce altceva ar putea fi atunci când îți aperi zona de confort decât simpla nevoie, dorința mică de a supraviețui?

Zona de confort descrie spațiul în care noi supraviețuim. Când începem să protejăm acest spațiu, înțelegem viziunea aceluia om. *Sunt un supraviețuitor.* Un om abundent dorește să meargă dincolo de limitele zonei de confort. Dorește să pătrundă dincolo de ceea ce cunoaște. Dorește să conțină ceea ce a fost ieri, dar să adauge ceva și azi. Iar aceste lucruri îi permit să ajungă la nivelul următor permanent, cuplând la energiile pe care le-am discutat în volumele anterioare.

Deci, atunci când oamenii au gândul (și acțiunile ce decurg din acest gând) că viața se opune bunăstării lor, că oamenii sunt interesați ca ei să scadă, de fapt, ei se confruntă cu o listă de judecăți la adresa celorlalți: *Viața este dură, oamenii sunt răi, lumea este gri, realitatea este ostilă.* Și deodată, înțelegem: *aha, deci astea sunt lucrurile în legătură cu care e necesar să devin neutru.*

Cum pot deveni neutru în legătură cu o realitate pe care eu o consider ostilă? Ce anume a făcut-o ostilă? Gândul că eu aș fi slab în interiorul ei, lipsit de putere sau de curaj și ajungem în continuare tot la noi înșine. Dar, per total, în momentul în care facem inventarul acestor paradigme ce guvernează lipsa neutralității, putem descoperi că, de fapt, suntem dependenți și atașați de niște niveluri de energie joasă. La nivel corporal, dependența de aceste niveluri se manifestă prin dependențe în corp de anumite substanțe: cortizol, adrenalină, melatonină scăzută, adică stres, confuzie și depresie. În momentul în care observi la un om aceste lucruri, deja poți să știi paradigmele în baza cărora își duce viața.

Este el un creator de mulțumire, împlinire, fericire în viața lui? Nu. Este necesar ca ceilalți să i-o furnizeze? Cum i-o furnizează, având în vedere că nu poate crea? Prin atașamente, prin compromisuri, dar, în mod special, prin lucruri nedeclarate, prin așteptări: *ar fi trebuit să... știu că nu ți-am zis, dar dacă mă iubeai, ai fi știut. Ar fi trebuit să-mi știi prețul. Dar vezi? Nu te-ai interesat cât costă. Nu că eu aș fi*

interesat să-ți vând, ci tu ar fi trebuit să mă întrebi cât costă, ca și cum ai ști că am un produs la vânzare.

În momentul în care omul descoperă sursa acestor ostilități și că propriile sale paradigme au generat, de fapt, disfuncționalitățile, el are șansa de a aborda, prin neutralitate, o paletă mult mai înaltă. O paletă în care să aibă de ales, o paletă în care să încurajeze comunicarea, socializarea, dărnicia, creativitatea, abundența. Și asta e exact subiectul acestui capitol.

Observarea și dizolvarea blocajelor emoționale

În momentul în care observăm blocajele emoționale în interiorul nostru, cea mai mare parte a cunoașterii contemporane ne trimite spre a studia autoritățile cu care am interacționat pe durata vieții noastre: unul dintre părinți, educatorii, oamenii cu care ne-am intersectat, niciodată la noi înșine. La fel se întâmplă și în sistemul juridic contemporan. Este construit în jurul faptului că doar o pedeapsă va îndrepta pe cel care a greșit. Dacă cineva a încălcat o lege, a-l pedepsi, este egal cu a-l corecta, adică a-i lua și mai mult din vitalitatea care l-a cauzat să facă acțiuni atât de mici va determina corectarea lui.

Când, de fapt, a extrage vitalitatea, prin retenție, prin pedeapsă financiară, administrativă sau corectivă, prin bătaie sau tortură îi micșorează și mai mult vitalitatea. Oare un om cu nivel de vitalitate și mai redus ar putea măcar să aibă

viziunea de a simți și de a vedea către ceva măreț? Niciodată! Așadar, sistemul juridic actual, sistemul terapeutic actual sunt construite în jurul faptului că este necesar să micșorăm acel om pentru a-l putea vindeca. Este contraintuitiv și disfuncțional, totodată. Așadar, în momentul în care observăm blocajul emoțional este necesar să înțelegem că el s-a creat și a fost pus chiar de noi acolo. De exemplu, mașinile pe care le conduc au un limitator de viteză. Eu nu sunt surprins când îl văd că intră în acțiune. L-am setat la 160 de km/h, iar în momentul în care ajung la acea viteză, mă anunță. Vezi că ai setat limita de viteză. La acest nivel, dorești să o modifice sau continui să te anunț? Și îi spun: Mulțumesc pentru reminder, eu l-am pus acolo, hai să-l dezactivăm pentru că azi vreau să conduc cu 200 km/h. Practic, eu îmi asum că acel blocaj nu mai e necesar și îmi asum dizolvarea lui. La fel funcționează și în relația cu corpul. Noi instalăm limitatoare de viteză peste tot în corpul nostru pentru a avea remindere, pentru a ne reaminti lucrurile ce sunt relevante pentru noi.

Poate este important să ne amintim că avem o factură de plătit la o anumită dată a lunii și ne punem alarma să sune. Poate este important să ne reamintim persoane cu care relaționăm, unde sunt granițele noastre, ceea ce descrie spațiul și ceea ce visăm în viața noastră. Poate este necesar ca, într-o afacere, să reamintim pragul de profitabilitate dincolo de care nu scădem. Poate 30% este minimum. Sub acest 30% se distruge cashflow-ul care ar susține compania

să se dezvolte. Deci iată cum, deodată, blocajele din realitatea noastră sunt instalate la nivel emoțional și propun oamenilor pentru a descoperi neutralitatea, celor care citiți această carte, să vă asumați că voi le-ați pus acolo pentru a onora obiective care depind îndeplinirea acelor blocaje. De ce mi-aș instala un blocaj emoțional pe latura de conectare? Pentru a evita să fiu rănit. Pentru a evita să devin atașat. Căci dacă avansează mai mult pe acea direcție în relația cu acea persoană, atașamentul care ar surveni ar putea cauza o prăbușire a întregii realități. Sau dacă aș cauza un atașament față de un produs sau o companie și nu aș avea blocajul emoțional la nivel organizațional de reinventare, probabil aș deveni stereotipic în legătură cu produsul respectiv. Ar plictisi piața. Nu ar mai avea șarm pe piață. Nu ar mai avea utilitate. Deci, iată cum e necesar ca la o anumită perioadă, să zicem de șase luni, să reinventez.

Această abilitate a omului de a fi în stare de neutralitate și detașare în raport cu dependența față de paradigmele sale este de fapt foarte benefică. Cum ar fi să restartezi întreaga ta viață odată la un anumit interval de timp? Să renunți la toate paradigmele care au ținut-o așa și să te trezești într-o dimineață pe baza alarmei că pășești într-o viață plină de abundență, de iubire, de conectare, de putere, de inspirație?

Pentru că de ajuns au fost deceniile în care s-a demonstrat clar că n-are cum să funcționeze pe baza celor care s-au întâmplat până acum. Așadar, neutralitatea este

felul de a fi necesar oamenilor pentru a putea să se desprindă cu ușurință de lucrurile care i-au adus într-o realitate pe care nu o mai agreează. Cum facem acest lucru? Observăm blocajele emoționale pe care noi le-am instalat, realizăm că autostrada pe care mergem este de data asta cu viteză dublă și viteza la jumătate n-ar folosi și, la fel cum modificăm limita de viteză în bordul mașinii, la fel procedăm și în corpul nostru.

Observăm că a sta la acest nivel de venit nu mai onorează nevoile noastre de la acest moment, ci poate-l onora la o vârstă pe jumătate din ceea ce ai acum, dar astăzi, nu mai funcționează. Deodată, renunț la acele credințe. Ce m-a dus aici? Ce trebuie să fac ca să mă opresc acolo unde îmi ajunge doar pentru facturi și mâncare? Sau altfel: pentru a crea, pentru a interacționa, pentru a relaționa? Poate în momentul în care eu vreau să inspir mii de oameni să facă parte din comunitățile pe care le creez este necesar să devin neutru cu credința anterioară conform căreia dacă interacționez cu mai mult de 10 oameni pe zi mă simt devitalizat. Poate este necesar să scot acest limitator de viteză și să-i adaug câteva zerouri, ceea ce și fac. Adaug 3 zerouri și spun *ok, 10 a fost bun pe vremuri*. 1.000 îmi place acum. Cu 1.000 mă pot mulțumi. 1.000 îmi aduce plăcere. 1.000 mă scoate din zona de confort.

Deci, iată cum neutralitatea ne permite să observăm și să dizolvăm acele limitatoare emoționale. De ce? Pentru că nu mai este nevoie să trăim în realitatea mică ce ne-a descris

viața în trecut. Acest lucru va fi clarificat masiv atunci când facem distincția între decizie și alegere, pentru că, una dintre ele presupune implicarea trecutului și alegerea strict pe baza lui, iar cealaltă implică alegeri ce afectează viitorul, însă sunt făcute din prezent.

Cum aduce mai multă claritate renunțarea la control?

Controlul apare în momentul în care o persoană nu conține resursele pe care le controlează. Controlul se naște ca paradigma unui om care nu a descoperit încă responsabilitatea și integritatea. Așadar, dorim să controlăm ceva atunci când evoluția aceluia lucru ne-ar pune în pericol viitorul, dimensiunea viitorului.

Dacă viitorul pe care noi îl vedem este prea mic și resursa respectivă ar cauza oprirea blocajelor emoționale și a limitărilor pe care noi le-am construit, vom încerca să controlăm acei oameni să stea atât de mici, încât să nu fie o provocare pentru noi. Culmea că în neutralitate tendința este de: *Mă ridic și cresc la nivelul oamenilor pe care îi vreau în viața mea.* La nivelul controlului este: *Îi reduc pe ceilalți ca să nu devină provocatori pentru mine și paradigmele mele, adică să pot persista într-o realitate de la nivelul la care am început.* Acest lucru nu funcționează. În primul rând, nu funcționează cu realități de vibrație înaltă, pentru că automat se creează o excluziune din spațiul lor. În al doilea rând, nu funcționează pentru omul respectiv pentru că presupune o

plafonare continuă și o suferință, o dependență de lucruri care, de fapt, nu generează în viața lui capacitatea de a crește dincolo de ceea ce este sau de apropiere față de potențial. Așadar, controlul este una dintre cele mai frecvente metode de a insinua că lumea ar trebui să scadă pentru ca tu să te poți manifesta. Și când spun lumea, mă refer la toate aspectele.

Dacă nu ar fi fost criză în lumea economică, mi-ar fi fost foarte bine. Dacă nu ar fi fost oamenii din jur să mă rănească, acum aș fi fost iubit și acceptat. Dacă nu ar fi fost mâncarea în forma care este azi, nu m-aș fi îmbolnăvit. Dacă nu ar fi fost accident, nu aș fi întârziat. Dacă nu ar fi nins, nu aș fi patinat. Deodată, oamenii care stau în control au nevoie să gestioneze o realitate mică pentru ca ei să nu trebuiască să crească. Vulpea, ca să continue să plângă, este necesar ca, întruna, să nu găsească scară pentru a ajunge la struguri. Deci, ca acea vulpe să se poată plânge întruna că strugurii sunt prea acri, este necesar să nu facă nimic în legătură cu scara, în legătură cu a construi ceva ca să ajungă acolo, să se suie pe stâlp, să facă ceva.

Deci, conservarea paradigmelor din stratul de energie cu care acel om este acomodat este, de fapt, primul lucru care duce la păstrarea nivelului de conștiință într-o zonă în care neutralitatea încă mai este în potențial. În momentul în care omul devine clar în legătură cu aceste paradigme, deodată, el poate să aibă o gestiune lipsită de control, să accepte că, da, este natural să doresc să păstrez acest loc

numit casă, să mă identific cu casa ca fiind locul în care luam bătaie, în care iubirea mea era respinsă, în care mâncam o dată pe zi și în care lumea nu mă privea în ochi. Și am observat că asta este ceea ce consider eu că este necesar să se întâmple ca să numesc acel om sau acel spațiu drept casă. Dar în secunda în care vrei, poți, vezi, trăiești și simți că există mai mult, deodată, poți respecta izvorul tău de unde ai plecat, poți înțelege unde vrei să ajungi și poți să îți instruiesti corpul în a accepta traseul.

Este normal să te simți inconfortabil atunci când ieși din ceea ce ai văzut până acum în viața ta. Este normal să fie provocator, este normal să doară și este normal să simți disconfort atunci când pășești către strugurii ăia dulci. În momentul în care transmiți corpului înțelegerea ta în legătură cu acele procese, deodată, corpul vrea să coopereze.

Dispar blocajele, dispare rezistența, dispare controlul și apare claritatea. Este normal ca până ajung să alerg un maraton să am în continuu febră, să am tendoanele inflamate, să mă doară pieptul când respir, să am respirația grea. Este normal și accept traseul.

De ce? Iubesc ceea ce devin la finalul aceluia traseu. Acel corp, odată luat cu binișorul, prin a declara intențiile și prin a ne detașa de acele paradigme care ne țin mici colaborează. Vreau maratonul, vreau abundența, vreau să fiu pe scenă, vreau iubire, vreau ceea ce am de vrut, fără să mă mai rețin în nimic. Acest lucru face să apară nu numai libertatea în locul controlului, ci să apară alegere în jurul

dependenței. Aleg să beau azi cafea. Ieri n-am băut niciuna. Azi da. De ce? Pentru că vreau această vitalitate, vreau ca inima să bată într-un fel diferit și vreau ca acest corp să știe că este un timp pentru a fi alert, pentru a fi lucid și pentru a fi creativ. Cauzez acest lucru.

A accepta tot ceea ce este fără judecată

Când un om descoperă neutralitatea, devine facultativ să mai judece. Nu am zis că judecata nu se întâmplă. Judecata se întâmplă atât timp cât ești fericitul proprietar al unui corp. Un corp viu este însoțit de judecată. Însă, în momentul în care te duci pe bancheta din spate a acestei mașini și nu mai ești șoferul, ci pasager în relația cu corpul tău, înțelegi că șoferul va duce corpul unde este nevoie. Așadar, în momentul în care îți observi judecata, ai șansa enormă de a accepta ceea ce este.

Judec că drumul pe care merg, nefiind asfaltat, are diferite suișuri și coborâșuri. Accept acest lucru și înțeleg că, prin prisma destinației pe care o urmez, este natural ca mașina să meargă prin gropi. Și observând judecata, acceptând destinația, fiind dornic de a pune acolo claritate, integritate, de a ajunge la destinație, pot fi cu felul în care este drumul pentru că m-am conectat cu obiectivul meu. Pentru a fi niște oameni conectați cu obiectivele noastre, e necesar să ne vedem mult mai mult decât propriul corp. Acest lucru l-am dezbătut pe larg în *Puterea personală*.

Dacă în momentul acesta încă mai ești în confuzie în legătură cu faptul că ești un corp sau un spirit, recitește volumul anterior, *Puterea personală*, și descoperă că ceea ce te face fericitul proprietar al corpului în care trăiești este spiritul care tu ești. Și odată clarificat, reîntoarce-te la cartea *Neutralitatea* și vei vedea că a accepta ceea ce este înseamnă a te identifica cu spiritul tău oriunde ai merge. Când ești un spirit, ai puteri nelimitate. Poți cupla la claritate, la iubire, la putere, creativitate. Când ești un corp, poți face doar ce corpul poate face: să ridici, să atingi, să percepi, să muți obiecte. Puține lucruri poți face doar ca un corp. E ca o mașină. Poate să meargă de la A la B și asta-i tot. Însă, șoferul din interiorul ei și, mai ales dacă șoferul are luxul de a se fi pus pe bancheta din spate, are acces la un grad infinit de libertăți și posibilități.

Fluxul vieții funcționează mai bine atunci când nu îl împingem

Nevoia de a împinge în viață arată că dorești să cumperi realități la discount. Este ca o negociere. *Mă duc la piață și vreau să cumpăr roșii bio, în schimb, eu am bani doar de roșii din alea clasice și împing în vânzător că ar trebui să accepte doar ceea ce am.* Responsabil ar fi să mă duc și să creez banii necesari accesării unei noi realități.

Oamenii care împing în viață sunt cei care vor o realitate mai înaltă la preț de realitatea din care vin ei. Nu are

cum să funcționeze. Există un arbitru în acest univers care veghează îndeplinirea tuturor legilor. Nu ai cum să cumperi realități de la nivelul carismei și trezirii spirituale cu bani din gelozie și control. Este imposibil să te duci la piață și să spui: *Dați-mi 10 kg de roșii bio* când, de fapt, alături ai roșii numai bune pentru bulion pentru prețul corect pe care îl meriți și pe care ți-l permiți.

A împinge în realitate demonstrează grabă și iresponsabilitate, dar, mai mult, încearcă să forțeze mâna Universului că unele lucruri ar trebui să se întâmple când vrei tu, nu când le e rostul. Este ca și cum te-ai duce și a-i bate via ca strugurii acri să se transforme în struguri dulci sau ca și cum ai bate ogorul a doua zi după ce ai plantat porumbul, că ar trebui ca tu azi să mănânci porumb fiert sau să faci floricele.

Deci, iată cum a împinge în realitatea înconjurătoare denotă nu numai controlul semenilor tăi, ci dorința de a controla Universul, sistemele universale. Acest nivel de somnambulitate spirituală cauzează omului respectiv să fie impactat de reacția neutră a Universului. Neutră ce înseamnă? Nu se întâmplă. E necesară străduința. Cine se devitalizează când împingi în realitate? Universul sau tu? Dacă luăm un perete și împingem în el, cine se devitalizează împingând în el și așteptând ca el să se miște? Păi cel care nu înțelege diferența de densitate între corp și cărămidă.

În momentul în care o persoană înțelege rețeaua Planck și felul în care funcționează legile spațiului (celor care

citesc și doresc să afle mai multe despre legile spațiului, le recomand cartea *Universul dezvrăjit*), ea realizează că a împinge Universul nu va funcționa. Ci a împinge Universul cauzează să vină în spațiul nostru oameni care să ne echilibreze, adică acele tipuri de oameni care absorb ceea ce noi împingem. A absorbi această forță înseamnă că dorim să găsim iubirea și să o controlăm, dar ce primim în schimb, primim lipsă de iubire și oameni controlabili.

Am ținut către iubire curată și frumoasă și am obținut oameni naivi și controlabili. Cum s-a întâmplat? Venind într-un Univers în care împingem către ceea ce dorim este normal să ne dea ceva în care poate fi împins și care să fie și în echilibru. Naivitatea cere manipulare. Sărăcia cere furt. Singurătatea cere abandon. Deci, deodată, Universul răspunde printr-o echilibrare instantanee și o neutralitate perfectă la cântar, cu zero dezechilibrul pe oricare dintre talere. Universul ne oferă ceea ce păstrează echilibrul în punctul zero de neutralitate. Dacă suntem niște oameni care dorim să ne supunem, cu siguranță vom găsi pe cineva care ne domină. Și dacă nu ne domină, ne vom plânge că nu ne-au tratat corect. *Cum adică să mă respecti? Cum adică să mă iubești? Cum adică să-mi dăruiești? Cum adică să-mi fie alături orice ar fi? Eu vreau dominare. Păi nu mă simt ca acasă dacă nu există așa ceva.* Sunt unele familii în care, dacă nu primești bătaia de la partener pe care ai primit-o în copilărie, înseamnă nu este suficient de bărbat. *Ceva nu e regulă cu tine. Nu mă impresionezi deloc.*

Iată că, Universul are obiceiul de a aduce neutralitate peste tot. Această undă. Acest lac de munte cu pânza de apă cristal netulburată funcționează în fiecare secundă în toate direcțiile Universului. Așadar, neutralitatea va permite oamenilor să observe că a împinge, de fapt, aduce către tine lucruri în care poate fi împins. Și asta este valabil nu numai la oameni. E valabil la realități. E valabil la business-uri. E valabil la comunități. La tot.

Cum să ne recalibrăm automat prin simpla alegere a unei perspective noi?

În momentul în care observăm că dorim să avansăm într-o vibrație, într-o realitate diferită, mai cuprinzătoare, mai înaltă decât cea în care suntem, va fi necesar să scuturăm paradigmele care ne-au adus acolo unde suntem. Dacă dorim să ajungem la o destinație mai rapid decât am ajuns cu mașina, probabil este necesar să depășim frica de avion. Dacă dorim să fim în preajma unui om care este iubitor, dăruitor, echilibrat, egal, armonios, probabil este nevoie să depășim pofta de război. Dacă dorim să găsim o comunitate în care să aparținem și în care oamenii să se simtă liberi, probabil simțul dictatorial este nevoie să fie dat deoparte.

Deci, iată cum, dincolo de a cupla la anumite paradigme, în neutralitate, reechilibrăm ceea ce se întâmplă, detașându-ne de vechile obiceiuri și asumându-ne noi paradigme. Avea o vorbă un trainer din vechime: *Nu puneți*

vinul nou în burdufuri vechi. O realitate de vibrație înaltă este neutră față de structurile de vibrație joasă. Pur și simplu, le va face să plesnească. Doagele și butoiul vor bubui pentru că vibrația înaltă distruge orice limite fizice și nu ne distruge dintr-un spirit destructiv, ci transformă materia în materie primă. Transformă orice lucru într-un lucru de o vibrație mai înaltă.

Așadar, în momentul în care noi facem această reechilibrare, ea devine la un moment dat reflex, devine disciplină. Pentru că ne dăm seama: *ok, dacă până acum suma de bani pe care am făcut-o pe durata vieții mele a fost cu trei zerouri și vreau să trec cu un grad de magnitudine mai sus, să fie cu patru zerouri, oare e necesar să muncesc mai mult? Oare cantitatea și numărul de ore de muncă este necesar să crească de 10 ori? Sau este necesar să ajung la un nivel de putere, de leadership, de profunzime, de claritate, care e accesibil doar prin noi paradigme?*

Deci, iată că acesta este locul în care intervine neutralitatea. Înțeleg că felul în care am tratat viața până acum m-a dus aici. Pe baza la cine am fost, iată ce s-a ajuns, am ceea ce am acum. Însă, în momentul în care doresc să avansez, este nevoie să pot să dau deoparte dependențele epocii trecute, arhaismele omului care am fost, să devin mai eficient, să deleg mai mult, să fiu mai inspirațional, să depășesc tracul față de 100 de oameni, să pot vorbi cu 10.000 de oameni cu ușurință, să depășesc gândul că e necesar să controlez cheltuielile. *Ce ar fi să gestionez și să încurajez*

veniturile? Cum ar fi? Să ies din a fi indispensabil pentru a cauza mai mult, din: *Sunt inutil* și să încep să fiu darnic cu ceva, să pot delega. De ce să pot eu să le fac pe toate, când pot să te implic pe tine să faci o parte din lucrurile astea? Și, odată cu tine, încă 500 de oameni care să onoreze această viziune.

Deodată, înțelegem că dacă dorim o creștere pe verticală a vieții noastre, aceasta apare numai și numai ca o consecință a creșterii pe verticală la nivel spiritual. Vom evolua în interior, renunțând la paradigmele care ne-au ținut în locul din care am venit și vom aborda paradigme care ne vor duce în locul în care dorim. Și asta include tot: dărnicie, comunicare, transparență, putere, loialitate, abundență, încredere, inspirație, carismă. Doar așa se poate face trecerea între niveluri. Universul a construit trecerea între vibrații să nu poată fi făcută clandestin. Nu există oameni care să poată să depășească, să treacă clandestin între niveluri de conștiință. Nu se poate.

La fel cum nu se putea trece clandestin a fost sugerat cu atâta eleganță în religii, cu Sfântul Petru și cheile de la poarta Raiului. Când ajungi acolo, începi să dai socoteală pentru ceea ce se întâmplă. Și este necesar să observi că această socoteală presupune, de fapt, reajustarea și reechilibrarea automată a paradigmelor. Când te vezi în poarta Raiului, instantaneu, va trebui să-ți reajustezi paradigmele în baza cărora ai ajuns până acolo. Alea te-au adus la poartă. Ca să treci prin ea, este nevoie să schimbi

totul. Iar această schimbare poate să vină din partea ta, poate să vină cu un *da, accept, dacă tot am ajuns până aici, pășesc și mă ofer noii realități* sau fac cale întoarsă. Mulți fac cale întoarsă. Strugurii sunt acri. Zăpada este mare. Circumstanțele sunt nefavorabile. Oamenii sunt răi. Lumea este rea. Nu pot avea totul. Vreau acest lucru doar dacă pot avea totul.

Asta este propoziția care distruge neutralitatea cel mai mult. Relevant nu este să meriți tot. Important este să vrei tot. În momentul în care un om realizează diferența între cele două va putea să nu mai împingă realitatea sa, ci să crească la nivelul, la care realitatea respectivă este bine meritată. Când împingi în realitate, o pierzi. Când crești la nivelul ei, te are. Și meriți să o ai, să trăiești și să te bucuri de ea.

Înțelegerea că viața nu ni se întâmplă, ci se întâmplă pentru noi

Descoperită cu finețe această paradigmă la nivelul responsabilității, ea spune că ceva din spațiu meu nu e acolo ca să mă pună la punct, ci eu am creat situațiile corespunzătoare din intențiile potrivite ca să apară. E ca și cum m-aș mira aici, cum sunt în fața reflectoarelor, cu tine aici și cu tot ce înseamnă dotarea acestui studio. Nu mă miră. Am ajuns aici pentru că am vrut. Am creat fiecare secundă.

La neutralitate, deodată, dispare această putere a circumstanțelor cu noi. Circumstanțele sunt create de noi

înșine și sunt create nu ocazional, nu de sărbători, ci în fiecare secundă. Când o să ajungem la claritate și la creativitate, vom vedea că omul creează fiecare secundă în avans și o poate crea pe baza trecutului său sau și-o poate crea pe baza prezentului său.

În orice caz, ca orice secundă ca să se nască are nevoie să fie pusă în realitate prin intenția noastră. Când nu mai creăm intenții, secunda moare, timpul dispare, corpul se îngroapă și intrăm din nou în circuitul infinit. Așadar, atunci când omul se desprinde de realitate în care circumstanțele îl agasează, omul respectiv are posibilitatea ca, prin neutralitate, să descopere felul în care a creat acele circumstanțe.

Cum anume am creat eu situația în care avem acest material pe baza căruia îmi ghidez construcția cărții? Pot să știu și când l-am făcut, și cum l-am făcut, și cât a luat, și cum l-am tipărit. Eu, fiind neutru la acel moment, am avut de depășit paradigmele în care trăiam în secunda respectivă: *mi-e somn, sunt obosit, am avut o zi lungă, lasă că mă voi descurca eu cumva*. Le-am dat la o parte și le-am stocat pe un raft pentru weekend, când pot să le onorez cu mare ușurință și am pus în loc: *sunt determinat, sunt clar, sunt creativ, sunt responsabil și îmi îndeplinesc regulile agreeate*. Așadar, iată ce a reieșit: un material gata, cu 24 de ore înainte, iar eu sunt clar, informat, prezent de fiecare dată, pe ceas. În momentul în care un om procedează în felul care onorează noua realitate, ușa ei se deschide, Sfântul Petru se dă la o

parte și are ocazia la o nouă realitate, o realitate care conține ceea ce s-a creat. Versus să plângi la ușa raiului că realitatea pe care o dorești nu te merită. Păi, ce cheie ai folosit? Ai folosit cheie sau rangă? Șperaclu sau amprentă inconfundabilă? În momentul în care o persoană înțelege acest lucru, ea devine responsabilă să creeze o realitate în care visurile sale se întâmplă și nu se dă înapoi din a aborda orice paradigmă care-i folosește pentru ca acele obiective să devină reale. Atașamentul de ceea ce suntem și ceea ce ne-a adus aici, se dizolvă instant și apare o relație nou-nouță, cu noi paradigme care fac acea relație cu realitatea să funcționeze.

Indiferent că e vorba de o relație cu o persoană, că-i vorba de o relație cu o familie, că-i vorba de o relație cu un business sau cu viața în sine, această abilitate de a fi neutru și de a observa din start dependențele de gânduri și niveluri de vibrație joasă devine o artă. Le dăm la o parte și ajungem la arta de a lăsa lucrurile să fie.

Nu mai este nevoie să plângem încleștați cu o paradigmă în brațele noastre pretinzând că: *Da, eu aș fi vrut să fiu un alergător de maraton, dar, vezi tu, nu vreau să renunț la a fi sedentar. Nu vreau să alerg, dar vreau să fiu un campion. Nu vreau să fiu un anonim, nici nu vreau să scriu ingredientele, vreau iubire, dar nu renunț la a dori tot.* În momentul în care cele două se întâmplă concomitent, persoana respectivă își reia locul în piramida de unde a plecat și atunci neutralitatea devine un loc perfect abordabil. Cum? Care sunt inventarierile din spațiul meu? Ce credințe pot da

la o parte? La care pot cupla pentru a atinge viața pe care o trăiesc? Care sunt disfuncționale? Sunt dispus să renunț la ele? Dacă nu suntem dispuși să renunțăm la ele, strugurii cu siguranță vor fi acri. Însă, atunci când renunțăm la ele, acea realitate își deschide porțile și suntem primiți. Genul ăsta de șanse, mi-ar plăcea să spun că există în viața omului la fiecare pas. Ceea ce se întâmplă, la nivel practic, este că nu este așa. Poate odată în viață. Iar ceea ce un om are ca posibilitate de alegere la poarta neutralității este: *Mă dezbrac de tot ce am fost până aici, incendiez tot și-mi dau șansa la o nouă realitate. Sau mă uit în sus și spun că-s acri?* Ceea ce am făcut în ultima perioadă cu viața mea a fost de a incinera tot și de a reconstrui tot. Când spun tot, mă refer la locații geografice, mă refer la locul pe care-l numesc casă, locul pe care-l numesc business. Am resetat tot și am scos punctul de asamblare pe de-a-ntregul din mine și am creat ceva nou-nouț, o nouă specie.

Acest lucru îmi permite să accesez instant oameni, stări de conștiință, obiective, resurse, tot ce este nevoie pentru a putea să accesez acest lucru. În aceste spații de neutralitate, oamenii doresc și vin la poartă și zic: *Vreau și eu să stau aici.* Oameni din comunitate care doresc să contribuie vor și ei să văruiască, să vopsească, să vină, să care. Noul sediu a fost un furnicar în ultimele zile cu oameni care au venit pur și simplu să-și pună amprentă. Oameni care construiesc o viziune despre cum arată, design. Au venit și și-au oferit înțelepciunea și skill-ul pentru a fi parte din acest ceva.

Dăruiești și primești înțelegerea porților raiului. Dacă vrei să treci de acea poartă renunță la ceea ce înseamnă: *Vreau să păstrez tot din ce sunt, dar vreau să fiu acolo*. Era un proverb, în momentul acesta nu îmi vine decât versul 2: și cu inima-n rai. Și cu păcatele în minte și cu inima rai. E necesară o upgradare a acelei conștiințe, o upgradare cel puțin la neutralitate. Există niveluri de putere mult mai înalte decât neutralitatea, cum ar fi capacitatea instantă de a rescrie spiritul unui om la nivelul la care să downloadeze instant acele lucruri. Acolo este nevoie de multă măreție și migală și curățenie. Însă, la acest nivel al neutralității, ce avem la îndemână este observarea și dizolvarea. Observăm acele paradigme care ne țin viața în urma visurilor noastre și le dizolvăm, acceptând că merităm să fim ai unui vis frumos.

Pentru că atașamentul de coșmaruri este cel mai mare inamic al visului frumos și clar, principalul lucru, la acest capitol este principiul păsării Phoenix. Cel mai frumos sugerată în literatură este acea ființă care are o capacitate de reinventare atât de subită, de instantă, încât ia foc, distruge tot ce-i fizic, rămâne ce este spiritual și își reconstruiește un nou corp prin prisma noilor credințe. Aceasta este neutralitatea. Toate efectele mele materiale, dispar și din noua ființă ce am devenit trăiesc o nouă realitate, instantaneu. Această pasăre Phoenix nu este un eveniment odată la 100 de ani, ci pentru un om ajuns la neutralitate este un eveniment de fiecare secundă. Se reinventează încontinuu,

upgradându-se la paradigmele ce slujesc realitățile pe care dorește să le creeze.

Eliberarea totală: cum să ne simțim ușori și lipsiți de tensiune?

La nivel fizic, tensiunea reprezintă ceea ce ține structurile fizice laolaltă. Lemnul din această masă, pentru a sta laolaltă, are nevoie de o tensiune superficială. La fel și apa. Apa ca să stea echilibrată într-un recipient, are o tensiune superficială care se exercită între moleculele apei în așa fel încât are acea pânză a apei. Aceea este tensiunea superficială. În momentul în care oamenii duc această tensiune din planul fizic în planul spiritual, ei creează credințe și paradigme care sunt în opoziție cu ceea ce doresc. Vreau bogăție, însă nu vreau să devin zgârcit. Pentru că așa zice proverbul: *Mai degrabă sărac și cinstit, decât bogat și zgârcit. Vreau iubire, însă vreau tot.* Așa se creează tensiune între a fi în iubire sau în opusul, în singurătate. Și iată cum oamenii, abordând viața din tensiune, tratând viața spirituală ca și cum ar fi fizică, de fapt, denotă că nu realizează distincția între cele două componente ale lor. Suntem formați din două componente: spirit și trup, trup și suflet, precum în cer, așa și pe pământ.

Cele două, deși au principii similare, ele sunt într-o anumită ordine. Ca să existe un corp, a trebuit să existe un spirit. Acest spirit a creat corpul. Cum? Formându-și un punct

de asamblare pe bază unor credințe. Dacă eu am credința că sunt firav, probabil că voi construi un corp slab. Dacă am credința că sunt rezilient, puternic și înfinit, probabil că al meu corp va putea duce prin orice tipuri de eforturi, în orice condiții, în orice circumstanțe, temperaturi, situații. Deci noi ne construim corpul datorită unui ghem de energii numite punct de asamblare care reprezintă părerea noastră despre noi, despre ceilalți, despre viață.

Neutralitatea înseamnă să te detașezi de nevoia ca acest ghem să fie fix pe durată unei vieți întregi și să ai acces dinamic la a transforma aceste energii în ceva ce slujește omului care vrei să devii. Înțelegeți că acel corp îți aparține, îți conferi puterea de a-l rescrie și de a alege continuu noi și noi paradigme care să te ducă către obiectivele pe care le visezi îndeplinite.

Capitolul 4. Neutralitatea și ușurința manifestării

A fi neutru înseamnă a avea abilitatea de a selecta, din toate oportunitățile posibile, acele credințe care permit ca realitatea fizică să conțină ceea ce tu dorești. Aceasta înseamnă a renunța din start la a împinge sau atrage realitatea care sunt forme de târguire între tine și Univers și anume: *N-am toți banii la mine, dar vreau mașina aia care este dublu față de ceea ce pot plăti sau mai mult, nu vreau să cresc până la nivelul tău, vreau să te trag pe tine la nivelul meu, pentru a putea să zic că te am alături.* Indiferent de unde se manifestă, că este în economie sau în relații, că este în business sau în paț, că este în prietenii sau în comunități, această nevoie de târguială este ceea ce cauzează în general pierdere.

În momentul în care dorim să creăm cu ușurință lucruri, să le facem să se întâmple în realitate, munca devine pur interioară. *Care este skill-ul, care este abilitatea, care este paradigma, bias-ul pe care este necesar ca eu să-l adopt pentru a putea ajunge cu ușurință la acea realitate? Oare cum este nevoie să gândesc eu pentru a scrie o carte în ore? Oare cum este nevoie să gândească un altul pentru a aduce iubire în ani? Oare cum este nevoie să gândească o persoană pentru a scrie o carte în 3 luni? Și oare cum este nevoie să gândească un om pentru a aduce iubire într-un grup imens*

într-o secundă? Ce s-a întâmplat acolo? Sunt corpuri diferite? În niciun caz. Acei oameni au doar abilități diferite, acelea de a cupla la noi paradigme în secunde, iar această înțelegere aduce ușurință în manifestări, pentru că omul respectiv nu se mai întreabă: *ce am de făcut ca să am?*, ci se întreabă: *cine este necesar să devin ca să creez?* Acestea sunt întrebări foarte diferite pentru oameni, de la diferite niveluri din această evoluție. De asta unii se află în banda de sub 200, unde totul este suferință. De asta unii se află în banda muncii, unde ei trebuie să facă cu mâna lor ca să îndeplinească, trebuie să muncească, să trudească din greu cu orele, cu zecile de ore și de asta alți oameni rostesc un lucru și lumea începe să lucreze. Pentru că sunt diferite etaje din viață. Pentru ca un om să le parcurgă, este necesar să treacă cel puțin prin neutralitate.

Neutralitate înseamnă: *sunt dispus să mă reconstruiesc. Înțelegând visurile spre care mă îndrept, sunt dispus și dornic, să renunț la ceea ce m-a adus aici ca fiind ceea ce o să mă ducă acolo.* Aceasta este în antiteză cu un bias masiv al umanității care este în punctul de asamblare colectiv al acestei planete, și anume biasul de recentă: *ceea ce am făcut ca să ajung aici determină ceea ce urmează să fac ca să ajung la următorul nivel. Felul în care s-au întâmplat lucrurile până acum determină felul în care lucrurile se întâmplă și de acum încolo.*

Această iluzie a umanității face ca oamenii să repete întruna acele etape din viața lor cu care nu sunt compleți.

Neutralitatea este singurul lucru care permite unei persoane să iasă din biasul de recență și anume: *mă opresc, inventariez, observ ce m-a dus aici, apoi, cu ochii stând pe visul meu, mă întreb: Cine e necesar să devin, să merit, să fac parte din acea realitate, la cine e necesar să renunț?* Nu cât de tare este necesar să mă războiesc, nu cât de tare este necesar să împing. În niciun caz, nu cât de tare este necesar să trag înspre mine. *Ci cine este necesar să devin ca om și care sunt paradigmele mele pentru ca acel obiectiv să devină realist? Cum este necesar să-mi upgradez conștiința pentru a mă muta dintr-un sediu cu două camere, într-o clădire cu patru etaje? Cum este necesar să-mi upgradez eu conștiința pentru a mă muta din mijlocul blocurilor, în mijlocul câmpului? Cum este necesar să văd eu viața pentru a cauza o comunicare cu impact financiar, cu trei zerouri, într-o comunicare cu impact financiar cu patru zerouri? Cum este necesar să comunic diferit pentru ca abundența să se ajusteze la noul limbaj? Oare este despre ei? Oare este despre mine?*

Neutralitatea este ceea ce permite această luciditate în corpul tău și îți dă șansa să înțelegi: *Paradigmele care m-au dus aici, la poarta raiului, nu sunt cele care mă vor duce după ce poarta se deschide și ele nu funcționează la nivel de promisiune, ci funcționează la nivel de faptă.* Se spune că dacă vrei să cunoști un om, uită-te la faptele lui și acolo vei descoperi paleta energiilor pe care le vehiculează. Vrei să-i vezi relația cu cuvântul lui? Pune-l să seteze o oră și să fie

prezent la ceea ce a spus. Și acolo vei descoperi dacă omul este scindat între ființa sa și corpul său. Vrei să observi dacă este responsabil? Pune-l să aleagă ceva și să se implice și acolo vei vedea dacă el va fi stăpânit pe realitatea lui. Vrei să vezi prezența sa la iubire? Pune-l să accepte situațiile pe care le-a ales așa cum sunt și așa cum nu sunt și vei vedea dacă acel om e capabil de iubire. Se spune că a urmări acțiunile unui corp spune multe despre spiritul care locuiește acolo.

Cum accelerează neutralitatea manifestarea intenției?

Rareori oamenii au intenții din zona lor de confort. De exemplu, pe agenda mea zilnică nu apare să mă spăl pe dinți. Asta deja este obișnuit. Nu trebuie să fac prea mult. Mă ridic din pat, deschid geamul, fac patul, mă îndrept către baie și îmi fac toaleta dimineața. Nu a fost prea mult acolo. Corpul meu a acționat. Nici măcar nu s-a trezit, când deja se spăla pe dinți. Însă, ce au în comun toate visurile noastre este că ele ținesc dincolo de zona noastră de confort către ceea ce vrem să devenim. Pentru a putea manifesta și a cauza realitate dincolo de acea graniță, în întuneric, în zone nedescoperite încă este necesar să ridicăm nivelul de intenționalitate.

Neutralitatea este singurul lucru care poate face asta. Singurul fel de a fi care îți permite să te dezici de regulile zonei de confort și să abordezi regulile unui spațiu nou-nouț este neutralitatea: posibilitatea de a da dependențele vechi la o

parte și de a insera noi dependențe. Corpul meu, pentru a putea să treacă de la: *Sunt un om solitar în mijlocul pădurii la sunt un om sociabil în mijlocul oamenilor*, a fost necesar să incendieze tot ce am fost vreodată până atunci. Am renunțat la paradigma: *Nu vreau pe nimeni în preajmă, vreau doar luna și cerul deasupra capului și pădurile de jur împrejurul meu*. Și am ajuns la: *vreau să fie atâția oameni în jurul meu pe câți copaci în mijlocul pădurii*. A fost nevoie să opresc bias-ul de reticență despre care tocmai vorbeam. Cum s-a întâmplat asta? Prin neutralitatea paradigmatelor care îmi guvernează destinul. Aceasta este neutralitatea. Renunți la tot ce ai fost pentru a putea accesa tot ce vei fi. Nu există cale de mijloc.

Singura cheie pentru realitatea pe care tu ai descuiat-o în ziua de azi este acel ghem de energie numit punct de asamblare care conține toate credințele tale de până acum. Singurul fel în care vei descuia o nouă realitate este prin a renunța la toate acelea și a crea un nou set de credințe care va descuia acea realitate. Altfel, tot ce se va vedea în viața omului este ceea ce a mai făcut, a mai văzut, a mai știut.

Renunțarea la a forța rezultatele

În momentul în care o persoană are tentația de a forța rezultatele, el lucrează la singurul capăt al realității la care nu există impact și anume: atunci când un lucru a trecut prin etapele de fabricație, prin ciclul său de fabricație de la a fi, la

a face și a avea, și tu lucrezi doar la a avea, sunt zero șanse ca realitatea să se modifice. Această forțare presupune a face masa aceasta, deodată, să fie altceva: o minge sau un scaun. Prea târziu. Deja este masă.

A lucra la realitatea fizică este prea târziu. Un exemplu aici se referă inclusiv la medici: când lucrezi la boală, la ceea ce există ca manifestare a bolii, nu se lucrează de fapt la cauze. Cauzele sunt, dincolo de intoxicație, la nivel chimic, unde corpul conține deja acele toxine care nu pot fi eliminate pe alte căi naturale și prin urmare vor erupe prin piele, de exemplu. Bineînțeles că putem da cu unguent. Bineînțeles că putem regla reacțiile histaminice ale corpului, introducând în corp un nou set de chimicale. Dar ce-ar fi să ne uităm la felul în care relaționăm cu toxicitatea din viața noastră? *Cum am făcut eu de consider că toxicul este necesar să rămână în sufletul meu, în loc să îl las afară?*

De ce animalele, când au indigestie, se duc prin grădină, mănâncă oleacă de iarbă, vomită ceea ce le-a făcut rău și își revin? De ce oamenii, în momentul în care au o mâncare în gură și nu le place, o scuipă, dar când au o emoție în interiorul lor care îi ucide o păstrează? În momentul în care oamenii descoperă neutralitatea, ei vor putea cu ușurință să dea la o parte acea toxină care nu onorează realitatea pe care o visează și să rămână cu ceea ce iubesc, și să creeze o cale liberă către ceea ce doresc. Dacă corpul știe să pună în exterior ceea ce îi face rău, oare spiritul n-ar putea să se reinventeze, pe baza neutralității și să elimine lucrurile care

nu sunt favorabile procesului de devenire? Cu siguranță că știe. Se numește neutralitate. Este exact ceea ce facem acum.

**A lăsa Universul să ne ofere ceea
ce avem nevoie, nu doar ce ne dorim**

Înțelegând că facem parte dintr-o conștiință infinită, în momentul în care devenim conectați cu această conștiință apare nu numai încrederea și acceptarea a ceea ce vine către noi, ci și dorința a ceea ce vine către noi. Începem să ne bucurăm pentru fiecare lucru care este trimis către noi, știind că această conștiință colectivă ne priește.

Dispare incertitudinea care s-a manifestat în legătură cu trecutul și pe care trecutul nostru s-a bazat. Și apare încrederea că tot ceea ce a ajuns la poarta noastră a fost necesar să depășească zeci de legi universale și nu este nicio șansă că este la ușa greșită sau în fața omului greșit. În momentul în care avem de-a face cu niveluri înalte de conștiință, acest element al aleatoriei, al spontanului, al fortuitului, al faptului că din greșeală a apărut ceva dispare complet.

Totul devine intențional. Nivelul planetei noastre, la acest moment este la 215. Un om care ajunge la 250 deja nu mai are nimic la întâmplare în viața lui. Fiecare silabă, fiecare faptă, fiecare acțiune, fiecare rezultat sunt parte dintr-un proces conștient, intențional, de creare a realității. El nu mai merge la ghici, ci este un om care, înțelegând ceea ce se

întâmplă, nu numai are încredere în ceea ce vine și acceptă realitatea care curge către el, dar mai mult, ceea ce pune la dispoziția semenilor săi este intențional și conștient, înțelegând nevoile semenilor. Unul dintre darurile acestor oameni care ajung la neutralitate este puterea de a asculta oamenii din jurul său, trecând peste sau parcându-și judecata, înțelegând visurile lor, vorbind prin gura pe care corpul lor o are. Deci o persoană care ajunge la neutralitate, poate să audă ceea ce oamenii visează dincolo de vorbele pe care corpurile lor le rostesc.

Pornind de la acest lucru, deodată, avem capacitatea de a lăsa Universul să trimită către noi ceea ce are de trimis și, din înțelepciunea neutralității, rezultă că nu ne mai risipim energia împingând în porțile Raiului, crezând că le putem da jos cu forță fizică. Atunci, în această împăcare, în această stare de liniște se naște încrederea că mi se va oferi ceea ce îmi priește, ceea ce merită acolo unde sunt și ceea ce cu o mare finețe, blândețe și tandrețe se potrivește cu locul pe care eu pot să-l duc, având în vedere unde sunt.

Universul, dacă voia să ne ironizeze, umilească, zdrobească, ne dădea deodată, marele salt de conștiință al iluminării și ne-ar fi omorât pe toți, căci n-am fi putut să gestionăm acea realitate, fiind la ere distanță de ceea ce suntem acum. Însă, ne dă la fiecare milimetru următoarea și următoarea și următoarea înțelegere care se potrivește perfect, fără a cauza rupturi în spirit sau în corp, în așa fel încât să putem avansa cu eleganță.

Singurul lucru la care se poate lucra în acest proces de neutralitate este de a integra mai repede ceea ce primești, mai degrabă decât a te opune realității care vine către tine. Deci, dacă există un singur capăt din care se poate lucra și care determină viteza cu care avansează lucrurile, acel capăt este doar în interiorul tău.

A cere Universului să ne dea mai repede sau mai încet, sigur nu funcționează. Însă, a procesa și a primi cu acceptare, cu înțelegere, fără rezistență, fără a împinge, fără a trage, de fapt, e singurul loc în care putem să facem o diferență. Ce-ar fi ca oamenii să accepte că ceea ce vine către ei este la momentul potrivit și este ceea ce ei duc oricum? Mulți vor să se joace cu focul, dar oare pot măcar să meargă pe tăciuni? Mulți vor să se reinventeze, să incendieze, să dea foc vieții și să ardă în pasiune, dar poate oare măcar a pune talpa pe acel tăciune?

Cu toții dorim salturi mai repede, mai sus și mai departe, dar oare putem să renunțăm la ceea ce ne face să ne rănim și să ne ardem chiar acum? Neutralitatea este ceea ce permite omului să facă inventarul, să se detașeze, să dizolve și să reinventeze noi paradigme, noi intenții pe care să le onoreze pentru a-și atinge visurile. Fără de neutralitate, doar trecutul este posibil. Fără a avea puterea de a te detașa de paradigmele care te-au adus aici și modul de gândire prin care tu ai gestionat realitatea, doar ceea ce ai mai fost, doar ceea ce ai mai făcut și doar ceea ce ai mai avut este posibil. Zero excepții. Așadar, rămâne întrebarea simplă la acest

capitol: *sunt eu dispus să urc pe scări, la etajul de la care se vede răsăritul sau am să stau și am să ocăresc soarele că răsăritul nu se vede dintre clădiri? Sunt eu de acord să mă duc la etajul 50 și să văd cu drag răsăritul când apare? Sau stau și mă plâng la umbră între clădiri că soarele se ascunde de mine? Care este alegerea?* În acea alegere stă saltul de neutralitate. *O să-și caute vulpea scară? Sau o să se plângă că răsăritul este acru?*

Gestionarea dezamăgirii prin ajustarea intenționată a perspectivei

Când apare dezamăgirea unui om? În momentul în care, în mediul extern, circumstanțele nu îi îndeplinesc așteptările. *Eu m-am așteptat că așa ar fi trebuit să se întâmple lucrurile, că oamenii ar fi trebuit să vadă valoarea din mine, că iubirea mea ar fi trebuit să mă caute pe acasă, că viața ar fi trebuit să mă onoreze, că lumea ar fi trebuit să mă respecte.* Și așteptările, având în definiție exact comportamentul lor: că se vor lăsa așteptate, vor genera întotdeauna dezamăgiri.

Dezamăgirea este acel proces în care tu pretinzi că, de fapt, lumea ar trebui să se ajusteze ca să nu te mai dezamăgească. Ceri o lume care să trăiască în compensarea ta. Acest mod de a controla realitatea, nu numai că denotă lipsă de respect față de univers, lipsă de înțelegere față de

reguli, dar și o lipsă de respect față de oameni, că ei ar trebui să facă ceva, nu eu să cresc, ci ei să scadă.

Acest lucru este bazat pe un cuplu de forțe numit dominare-diminuare-manipulare-control. Acest cuplu de forțe generează pierderea startului într-o lume care nu se mai repetă. Iar această pierdere a startului cauzează nu numai o îndepărtare a obiectivului și a visurilor, ci o împuternicire în interiorul minții noastre și a psihicului uman a faptului că nu se poate decât așa, cum am mai văzut până acum.

De fiecare dată când validăm o credință, un exemplu de una comună pe această planetă este: *voi fi abandonat*, trebuie să controlez și în schimb și în secret voi obține iubire, apartenență, bani, sex, beneficii, validare. Când oamenii află de frica mea, mă părăsesc, când autoritățile află, mă pedepsesc și, prin urmare, mă retrag, nu comunic și evit. Prin urmare, am dreptate că sunt abandonat. Și iar pornește acea credință, dar nu pornește de la zero. Pornește într-un loc în care: *A, păi eu știu deja cum a fost tura trecută*. Iar după a doua, a treia mișcare, eu știu deja că așa sunt toți. Și după a cincisprezecea, a douăzecea, îmi răcesc viața gândind ce rost are să mă implic emoțional, ce rost are să dau tot, ce rost are să mă ofer, să dăruiesc când, oricum, știm cum merg lucrurile în universul acesta.

Ei, această revenire, pe baza unei paradigme de care omul este atașat, cauzează să se repete întruna prin a avea dreptate, iar acea normă devine un nod de fier în inima lui.

Acel om concepe viața ca o călătorie care va ajunge tot acolo. Ceea ce eu propun prin neutralitate este puterea de a cocheta cu un viitor în care să lucrez către a deveni omul ce merită acel tip de realitate.

Bineînțeles, este și varianta să împingi și să tragi de univers sau să împingi și să tragi de oamenii din acel univers sau de oamenii din spațiul tău, din universul tău. Dar dacă acel om descoperă această eleganță de a își gestiona paradigmele sale ca fiind singurul lucru modificabil și singurul lucru în legătură cu care ar avea putere, deodată, apare potența. Potența înseamnă: observ ce mă reține, dau deoparte, observ ce îmi trebuie ca să achiziționez acea realitate și trag către mine și accept acest drum cu ceea ce vine, înțelegând că oricum nimic nu mă poate distruge și oricum încinerez doar ceea ce-mi este de prisos și care nu mă susține.

Dau la o parte dintre mine și struguri aerul liber care nu îmi permite să-i obțin. Printr-o scară, printr-o piatră, mă sui pe ceva. Cum? Prin muncă, prin răbdare, prin creativitate, prin reziliență, prin noi feluri de a fi. În mod clar, stând între blocuri, la umbra zecilor de etaje și cuplând la paradigme de genul: *sunt leneș, este prea departe*, niciodată n-ai cum să trăiești în realitățile pe care le intenționezi. Doar arzând tot ceea ce ești, vei obține ceea ce vrei să devii.

Cum să menținem focusul fără a ne atașa obsesiv de un rezultat?

Singurul lucru de care nu putem deveni obsedați este neutralitatea. Neutralitatea înseamnă ca noi să creăm paradigmele la nivel spiritual. Atașamentele pot fi în legătură cu lucruri fizice. Pot fi atașat de masa asta, pot fi atașat de pahar, pot fi atașat de telefon, pot fi atașat de zahărul din corpul meu. Atașament înseamnă fizic conectat la acel lucru.

Pentru a da la o parte atașamentul, este necesar să ne uităm la latura lui spirituală și anume intenționalitatea. Cum anume putem intenționa în așa fel încât să dispară atașamentul față de această masă? Dacă mă observ atașat și vreau să merg la plajă, în timp ce sunt atașat de masă, este necesar să o car cu mine peste tot? Dacă eu sunt atașat de un om și vreau să merg la baie, cum va fi experiența, trebuind să merg peste tot cu acel om? Este necesar să învățăm să ne detașăm. Această detașare survenită din neutralitate ne dă șansa de a înțelege că realitatea fizică a fost cauzată din niște intenții din interiorul nostru.

Dacă eu am creat bani, pot crea bani oricând. De ce? Pentru că știu cum să intenționez, știu cum să creez, știu cum să generez valoare, știu cum să o pun în lume. Și viceversa este adevărată. Dacă eu am creat sărăcie, știu cum să o creez: să întârzi, să nu-mi dau cuvântul, să nu fiu responsabil, să cheltui mai mult decât produc, să cer mai mult decât merit. Aceste lucruri generează atașament față de acea

paradigmă. Arta de a te atașa și a te detașa este cuprinsul acestei cărți. Cum să te atașezi și să te detașezi frecvent, demonstrând neutralitate, nu dependență? Deci dacă ar exista o carte la minus 250, probabil că ar fi dependența și atașament. Minte se atașează doar de lucruri fizice. Dacă mintea pronunță cuvântul atașament sau dependent, uită-te în jurul tău și vezi care este obiectul de care ești atașat și vei descoperi felul de a fi pe care îl generezi frecvent. Cartea Neutralitatea este la plus 250: *cum să cauzezi, în fiecare secundă, lucruri care să te cheme către visurile tale și cum să le onorezi prin corpul tău, fiind acolo pe traseul pe care oricum îl dorești în viață?*

Acceptarea realității așa cum este, fără a ne simți blocați

Unii oameni confundă acceptarea cu perfecționismul. În momentul în care începem să acceptăm realitatea așa cum este, perfecționismul dispare. Perfecționismul reprezintă faptul că un om nu realizează cât de mult a evoluat din momentul în care a creat. Intenționez să fac curat și fac curat în casă. Dar dacă nu realizez că, în perioada în care am făcut curat, sunt mai evoluat decât la momentul la care am început curățenia, apare perfecționismul. Perfecționismul înseamnă: *n-am făcut suficient de curat*. De ce? Pentru că curat pentru omul care a debutat procesul de curățenie și curat pentru omul care a trecut prin procesul de curățenie și l-a finalizat sunt diferite.

Fiind acum un om mai impecabil, mai puternic, mai harnic, incluzând înțelepciunea reieșită din actul curățeniei, apare perfecționismul. Dacă ești conștient că perfecționismul arată că ai evoluat între momentul în care ai preluat acțiunea și momentul în care ai finalizat, poți fi cu perfecționismul ca fiind o răsplată din partea Universului pentru cât de mult ai evoluat din momentul în care ai intenționat.

Deci perfecționismul arată cât de mult ai evoluat din secunda în care ai făcut acțiunea respectivă. Mulți tratează perfecționismul ca pe o boală. Nu este o boală, ci este o răsplată a Universului care spune: *ok, ai făcut curat, da, perfect, uite, îți ofer o răsplată, un nivel mai mare de detalii, un nivel mai mare de impecabilitate. Acum vezi mai multe detalii.* Dacă înainte nu vedeai praful de pe mobilă, acum făcând curat, ai realizat: *nu sunt mulțumit că am lăsat praful acolo sus. Tura viitoare o să șterg și acolo.* Este un nivel și mai mare de detalii, de profunzime, de claritate. Și acest lucru funcționează la fel și în cazul oamenilor și puterii și la a fi în intenții din ce în ce mai profunde și mai puternice.

Perfecționismul este felul în care Universul ne răsplătește pentru acea evoluție din secunda în care am acționat. Și în momentul în care oamenii înțeleg doar această propoziție din această carte, s-a terminat cu perfecționismul ca fiind o afecțiune, s-a terminat cu OCD-ul, s-a terminat cu ADHD-ul, s-a terminat cu orice afecțiune legată de a putea să facem o realitate din ce în ce mai evoluată.

Cum atrage lipsa de rezistență soluțiile perfect aliniate?

În momentul în care ne oprim din a rezista realității pe care o construim, noi, de fapt, începem să observăm că activăm într-o realitate care ne iubește. Trăim într-o realitate care ne vrea, care ne susține, care ne este alături, care ne dă tot ce ne trebuie. Când un om rezistă realității pe care a creat-o, acolo este necesar să se facă cu ou și cu oțet într-o mie și de feluri, nu numai pe el însuși, ci și pe ceilalți. Dar atunci când omul intră în neutralitate și înțelege că rezistența, de fapt, este a-și consuma energia pe procese care nu devin realitate, înseamnă a-și micșora bagajul de energie. Și asta îl face pe om să creeze o realitate din ce în ce mai mică, în muncă, în durere, în singurătate, în sărăcie.

În momentul în care omul înțelege rezistența sa, el poate s-o dea din neutralitate cu ușurință deoparte. Rezistența presupune faptul că te-ai învățat cu vechea tu, cu vechiul om, vechea ființă, vechile obiceiuri: *m-am învățat atât de mult cu cine am fost, încât atunci când sunt invitat într-o realitate superioară celei în care am trăit, mă voi opune cu mâinile și cu picioarele din a intra acolo*. Și în momentul în care ne înțelegem aceste reacții și rezistența, înțelegând că rezistența se formează la nou, practic, vom spune corpului că este normal să rezisti, realitatea spre care tu te îndrepti este nou-nouță și este absolut natural să ai aceste reacții. Atunci corpul deodată se relaxează și nu mai opune rezistență. Omul începe să dezvolte o relație matură între spirit și corp și atunci

corpul se oprește și începe să accepte realitatea cu ceea ce vine nou acolo. Bineînțeles că apucăturile de la nivelul anterior nu au cum să funcționeze: a te împinge, a trage, a presa, a rezista, a forța pe celălalt, a te forța pe tine.

Acest subiect îmi aduce aminte de acea vreme în care toate funcționau, fără să fie nevoie de nimic, fără efort, fără chinuială, fără stres, fără presiune, fără violență. Se numește vârsta inocenței și este un motiv pentru care copilăria este atât de apreciată de copii și de adulți, bineînțeles, ca un paradis pierdut. Dar cât de fain ar fi ca, prin neutralitate, noi să ajungem astăzi la aceste feluri de a opera. Asta este ceea ce face detașarea de cine am fost. Este o pace perpetuă cu trecutul ce se creează în fiecare secundă. Dau la spate trecutul pe care tocmai ce l-am creat prin propoziția pe care o închei acum prin acest punct. Și merg înainte perfect, fără rezistență, fără lucruri care mă bântuie. De ce? Că am avut puterea de a fi neutru în legătură cu tot ce a fost. Așadar, pun ceea ce este acum ca fiind un nou start, cu noi reguli.

Aceasta este puterea neutralității: de a te reinventa întruna, de a avea șansa la a te reinventa, de a-ți da șansa tu singur ca om la a te reinventa, dar și mai mult, de a cere șansa la a te reinventa. În absența neutralității, rămâne posibil doar acel lucru de la trecut.

Neutralitatea ca o metodă de a lăsa abundența să curgă

Am să pornesc de la absența neutralității care oprește abundența din a curge, și anume când rezști, când împingi, când tragi, și nu în orice proces. Hai să luăm procesele de abundență și să luăm abundența financiară. În momentul în care împingem un client, tragem de client, rezistăm nevoilor clientului sau insinuăm nevoile clientului, deodată, conexiunea autentică dintre noi și acea persoană dispare, iar ceea ce rămâne este o metodă de gestionare prin dominare, diminuare, manipulare, control a unei realități de la care cerem o vibrație mai înaltă. Dominare, diminuare, manipulare, control versus abundență: sunt 150 de etaje între cele două. De ce anume ar merita abundență? De ce anume Universul ar finanța risipa și lipsa noastră de respect față de semeni, față de creație, față de valoare? De ce ar finanța acest lucru cu resurse nelimitate? Universul nu este un organ de stat. Universul este un organ dinamic. Nu stă. Se mișcă, este în curgere. Ca ceva să curgă este nevoie să fie un circuit, un flux. Valoarea ce circulă se transformă în abundență. Abundența vine reinvestită. Prin urmare, pentru a putea să ajungi la neutralitate în legătură cu abundența și mai mult, să curgă abundența, este necesar să te oprești din a rezista proceselor de creație care se întâmplă în interiorul tău și de a rezista dăruirii acelor lucruri către altcineva. Dacă existența ta este făcută pentru a dăruia ceea ce ești în lume și de a obține abundența, în schimbul abilităților tale, poți observa

cum a rezista și a te reține din a pune acea valoare stă la sursa sărăciei? Dacă nu fac tot ceea ce-mi place, oare acest reflex nu vine dintr-o lume în care sărăcia a fost dominantă vieții? Dacă mă opresc din a face ceea ce-mi place și lucrurile în legătura cu care sunt pasionat și încep să le aplic pe cele care mă țin singur, sărac, deprimat și lipsit de conectare oare nu observ că sunt pe contrasens și oare cât timp pot persista pe acest contrasens? Până să mă îndepărtez total de ceva ce odată mă chema? În momentul în care readucem inocența, aducem neutralitatea și lucrăm la aceste paradigme, ceea ce se întâmplă cu omul respectiv este că se poate întreba: Oare continuând să gândesc cum gândesc acum, continuând să fac cum fac acum, voi avea ceva diferit sau voi avea exact aceleași lucruri pe care le știu deja din trecutul meu ca fiind la sursa sărăciei?

De asta, invitația mea pentru toți oamenii care se uită la acest material, care citesc această carte este de a observa că, pentru a genera într-un mod curgător și lin, este nevoie să permiți proceselor de creativitate să iasă în lume, să ai generozitate în legătură cu ceea ce ești și ceea ce crezi, iar această generozitate va crea un circuit asemenea circuitului anotimpurilor. Așa cum natura are anotimpuri și o companie are anotimpuri. Anotimpuri cu încasări mici, cu încasări mari, anotimpuri cu veselie, anotimpuri cu singurătate. La fel se întâmplă și în cazul omului. Totul are anotimpuri în acest univers. Economia are anotimpuri, piața financiară are anotimpuri.

Puterea de a amâna strategic acțiunea până când suntem aliniați în interior

Aliniamentul în interiorul unui om, apare atunci când el a strâns prețul corect pentru achiziția sa din realitate. Deci, în interiorul său, o persoană aliniază interiorul său pentru a strânge excedentul din energia pe care o dorește. Dacă doresc să cumpăr o mașină al cărui preț nu mi-l permit chiar acum, a amâna strategic înseamnă a avea răbdare până voi strânge banii respectivi pentru a face achiziția. Este doar natural.

Acest lucru se întâmplă și în lumea invizibilă: dacă eu vreau să ating un obiectiv, precum acela de a scrie 200 de cărți. Oare nu e necesar să amân finalizarea acestui obiectiv până strâng energia ce mă duce acolo, să strâng suficient curaj ca să debutez, suficientă determinare ca să vreau să ajung acolo, suficientă perseverență ca să parcurg drumul, suficientă inițiativă ca să trec peste orice apare, suficient de multă conștientizare a spațiului personal ca să înțeleg ce îmi priește, suficient de multă integritate ca să-mi dau cuvântul din nou și suficient de multă putere ca să continui să asimilez? Oare nu e natural să-mi asum fiecare pas din acest proces, pentru a strânge prețul de a intra pe acea poartă a raiului? Este un manual de devenire umană, este felul în care oamenii pot ajunge la ceea ce doresc și absolut fiecare om, are la îndemână toate aceste instrumente, pentru a face ceea ce ei visează.

Manifestarea se întâmplă natural când suntem în echilibru interior

Echilibrul interior presupune că nici vulpea și nici strugurii nu cedează, dar cumva, magic, apare ceea ce echilibrează: scara dintre ei. În momentul în care strugurii și vulpea se unesc printr-o punte de legătură, o scară, o treaptă, deodată, acest echilibru aduce de ambele părți conștienta realitate ce urmează. Eu am răbdare ca vulpea să construiască scara și să nu mă scutur de pe ciorchine și să îmi pierd rostul în lume. Vulpea are răbdare să construiască scara și să ajungă să fie răsplătită pentru ceea ce își dorește.

Deci, iată cum echilibrul ăsta, deodată, cauzează în ambele părți, dincolo de amânarea despre care spuneam, care la urma urmei este pur și simplu răbdare și intenție și prezență, o punte între ceea ce suntem și ceea ce dorim să devenim.

Când construim această punte, singurul lucru necesar este de a genera echilibru în fiecare secundă. Și da, vor fi salturi mari. Da, va fi renunțarea la atașamente imense. Da, va fi reinventarea întruna, va fi aducerea la neutralitate, nu a întregului drum, deodată, ci a fiecărei secunde. Vor fi momente în care neutralitatea înseamnă să renunțăm la exclusivitate, sărăcie sau depresie. Vor fi momente în care va trebui să rupem relația pe care o avem cu propria noastră dietă, cu propriile noastre gânduri. În momentul în care ne

dezicem de obiceiurile sărăciei sufletești, deodată, se deschide calea către a avansa, dar e necesară răbdarea.

Iubesc ceea ce mi se întâmplă, accept ceea ce urmează. Sunt dispus să renunț la lucrurile care mă opresc și mă rețin din a atinge obiectivul meu. Și în continuare amân strategic finalitatea. Cu cât o amân? Cu 189 de cărți. Practic, la infinit. În momentul în care un om are puterea să amâne strategic lucrurile din viața sa, el devine de fapt chibzuit. În limba română, termenul este chibzuit. Nu înseamnă a procrastina, ci a amâna strategic. A amâna strategic presupune a nu culege recolta în mai, pentru că eu știu că abia în august boaba de strugure conține cantitatea de dulceață necesară unui vin de calitate. Dar dacă vreau un vin și mai de calitate, numit *ice wine*, atunci mai amân strategic încă două luni și îl culeg în noiembrie, după prima brumă. Deci, iată cum, după intenția mea și raritatea aceluia produs, acelei realități, aceluia om, poți amâna strategic un lucru fără a-l numi procrastinare, fără a-l numi abandon, fără a-l numi durere, ci pur și simplu dându-i timp să se coacă.

Atunci când, din neutralitate, înțelegem asta, putem să dăm la o parte apucăturile corpului și să înțelegem ce e necesar să devenim pentru a face să se întâmple lucrul respectiv.

Capitolul 5. Neutralitatea în relații și conexiuni umane

Unul dintre cele mai distructive lucruri în relație este nevoia de a avea dreptate: a fiecăruia, a oricărui, a tuturor. Când omul avansează pe a avea dreptate, întotdeauna se bazează pe niște așteptări rareori comunicate, de cele mai multe ori, impuse. Practic, toate lucrurile despre care am vorbit în capitolele anterioare sunt încălcate. Ei împing în realitate, o trag către ei, forțează lucrurile să se întâmple sau le amână fără strategie. În momentul în care un astfel de lucru se întâmplă, neutralitatea dispare. Ei, odată ce neutralitatea este prezentă în relații, se naște conexiunea umană.

Neutralitatea înseamnă să poți respecta paradigmele celuilalt, în timp ce el își asumă libertatea de a le aplica. Să interzici unui om să gândească în felul în care gândește, să pretinzi că ar trebui să gândească și să acționeze altfel, să tragi de el să gândească cum vrei tu sau cum fac alții sunt, la nivel de reguli universale, ilegale. Ele se vor manifesta instantaneu sub formă de concluzii în sănătate, buget, libertate financiară, nivel de inspirație în societate, echilibru psihic și tot restul lucrurilor care sunt acolo.

Așadar, capitolul acesta este despre cum neutralitatea poate susține un om să iasă din nevoia de a avea dreptate și să avanseze către a onora ceea ce oamenii din jurul său sunt.

Cum să relaționăm fără a impune nimic asupra celorlalți?

Nevoia de a impune denotă pericolul drept care este perceput omul respectiv în stare liberă. Nevoia de a impune determină o nevoie de a conține comportamentul lui ca fiind util pentru cine ești tu și pericolul ca acel om odată liber să determine transformarea dinamicii relației în forma în care ai imaginat.

Așadar, a impune are legătură din nou cu a refuza să ajungi la un nivel de conștiință care permite o relație echilibrată, frumoasă și puternică cu acea persoană. Ne întoarcem la vulpe și la struguri. De ce să cresc eu la un nivel la care să știu cum să inspir, cum să creez colaborare, abundență, consens, înțelegere, când pot să rămân la un nivel de la care să-l reclam pe celălalt că ar trebui să scadă ca să poată să funcționeze relația cu mine?

Ori de câte ori ne întâlnim cu o persoană și acea persoană ne cere să scădem pentru a putea să-i merităm este locul perfect de a descoperi altceva. Când o persoană te cheamă la nivel, te îmbie, te inspiră, te cauzează să dorești să crești pentru a fi acolo, ai un loc bun de aruncat. Dar când acea persoană cauzează ca tu să scazi în așa fel încât să nu fii la nivelul tău de zi cu zi, ci la un nivel mai jos, acel lucru se poate transforma nu în neutralitate, ci în atașament și dependență.

Rareori se găsesc oameni care să te cheme la nivelul lor pentru a putea să descoperi noi realități. Cel mai des se

găsesc oameni care fac opusul. Și asta nu este din cauza că acei oameni ar fi răi, ci la nivel planetar, la nivel de consens între toți oamenii pe această planetă, există patru lucruri pe care cu siguranță le-am menționat și în volumele anterioare.

Primul este justificarea: *nu am făcut ceea ce îmi trebuia pentru că...* Și aici urmează o listă infinită de circumstanțe care nu au adus lucrurile unde trebuie: *a nins, a plouat, a fost aglomerat* și așa mai departe. Al doilea este raționalizarea, care înseamnă să validezi trecutul și faptul că viitorul urmează să se întâmple la fel. *Având în vedere cum s-a întâmplat, cu siguranță că va fi la fel.* Este și baza resemnării. Următorul este incompletitudinea: având în vedere că oamenii nu au disciplina de a pune la punct sufletul lor în momentul în care calcă în străchini, ei vor avansa prin viață cu un suflet din ce în ce mai suferind, fără să le ajusteze, să le completeze, să le închidă, să le discute, să le adreseze, să le gestioneze responsabil și frumos. Iar la nivel de umanitate, este o regulă. Umblă oamenii cu sufletul spart prin lume și se miră de ce nu obțin ceea ce doresc. Și ultimul, care iar este parte din consensul planetar, este inautenticitatea: *mint și apoi mint în legătură cu faptul că am mințit. Ești bine? Da. Ești sigur? Da.* Iar în interior acea persoană știe exact cum este.

În momentul în care avem aceste lucruri se întâmplă ca oamenii să nu mai dea o șansă noilor lucruri să apară. Dispare drive-ul pe de-a întregul de a fi prezent la creația unei noi realități. Tot ce este posibil este tot ce a mai fost, tot ce se

poate întâmpla este tot ce s-a mai întâmplat și tot ce se poate avea este tot ce s-a mai avut.

Un lucru la care acei oameni pot deveni prezenți este neutralitatea. Neutralitatea, odată adusă în această ecuație, permite omului să se detașeze de paradigmele care au cauzat acea relație sau conectare umană să decurgă așa. Acolo oamenii încep să descopere care sunt felurile în care ar putea să-și transforme vederea asupra vieții în așa fel încât lucrurile să funcționeze.

Puterea de a accepta oamenii așa cum sunt

Am să discut mai întâi despre reversul medaliei. Când nu accepți oamenii așa cum sunt, fiecare conversație devine o luptă de a-i modifica să fie cum îți trebuie ție sau cum zice lumea. Această muncă este risipitoare de energie, înstrăinează pe oameni unul de celălalt și distruge conexiunea dintre ei.

Însă în momentul în care accepți oamenii așa cum sunt, tu vei înțelege, în primul rând, că te accepți pe tine așa cum ești, pentru că tu ai atras în viața ta acel tip de om, ceea ce înseamnă că ușa era deschisă. Ușa nu poate fi spartă și nu se poate intra clandestin, ceea ce înseamnă că acea persoană a intrat în spațiul tău pentru a echilibra suma tuturor credințelor și a perspectivelor din care ai acționat ca ea să fie prezentă acolo.

Prin urmare, nici măcar nu mai este o chestie de a-i accepta pe ceilalți, ci este o chestie de a te accepta pe tine. În spațiul meu sunt chemate persoane de acest calibru: sărace, duplicitare, mincinoase, ascunse, iar acesta este un prilej de dependență sau victimizare, dar procesul acesta n-am să-l descriu, pentru că îl cunoaște toată planeta. Sau poți să-l transformi într-o situație de neutralitate. Neutralitate înseamnă: Care este felul în care eu pot transforma felul în care văd eu lumea și nivelul meu de conștiință? Cum pot evolua eu din chestia asta? Cum e necesar să devin pentru ca acest lucru să poată fi util, să poată fi tangibil obiectivul meu și lucrurile să se poată întâmpla? Și aici se poate aborda o infinitate de perspective și posibilități și le vom discuta când ajungem la alegeri.

Cum să ascultăm fără a ne grăbi să oferim soluții?

Eu consider că a oferi soluții este de departe o ocupație care micșorează nivelul de responsabilitate, în special când este necerut. În momentul în care ascultăm o persoană și oferim soluții, acele soluții apar ca urmare a faptului că am văzut în persoana respectivă o problemă. Iar problema apare ca urmare a faptului că am judecat.

După felul cum s-a invitat oferirea de soluții este de fapt pentru un act de victimizare. În momentul în care permitem oamenilor să se victimizeze în spațiul nostru, asta denotă că noi ne erijăm într-o persoană ce acționează în

baza bias-ului de a fi inutil, de a trebui să fim indispensabili și de a fi necesar să salvăm acel om. Însă, în momentul în care devenim neutri și ne surprindem că acestea sunt paradigmele ce cheamă victime în spațiul nostru și ne dă oportunitatea să ne transformăm noi înșine în ofertanți de soluții, deodată, putem să ne dezicem de ele. Dar care sunt pașii? Recapitulăm ce am făcut în capitolul de mai înainte. Observă paradigmele. *Sunt inutil, trebuie să fiu indispensabil și trebuie să salvez. În schimbul ăsta, voi fi ascultat, mă va valida ca autoritate și voi obține tot ce vreau.* Acest om și-a creat un drum către paradis bazat pe neputință, manipulare, inutilitate, oriunde, numai în paradis nu duce. Odată observate, putem deveni prezenți la ele și să începem să le dizolvăm și anume să le aliniem cu noi coordonate. Ce doresc eu de fapt în acea relație? Susținere? Iubire? Ce doresc? Să ne formulăm intenția și apoi să ne întrebăm care sunt perspectivele, paradigmele, pe care le putem aborda ca să se ajungă la acel obiectiv din neutralitate. Cum anume este necesar să văd viața, să susțin necondiționat, să accept ceea ce se întâmplă, să iubesc fără să cer nimic în schimb, să fiu prezent atunci când mi se cere? Deodată, se pare că este opusul acelei persoane care până nu demult trebuia să salveze.

Deci, iată cum într-un caz concret, neutralitatea poate fi prezentă și în felul acesta nu mai este nevoie să cauzăm oamenilor să se simtă împinși sau dominați sau manipulați. Nu mai trebuie să-i facem pe ceilalți defecti pentru că putem

să ne uităm că acel om a apărut pe un teren fertil. Cum se numește terenul fertil? Spațiul meu. *Dacă tot a apărut în spațiul meu, nu reprezintă oare echilibrarea lucrurilor care sunt posibile în lumea mea?* Bineînțeles. Orice om cauzează în lumea lui amplificarea sau limitarea posibilităților cuantice ce pot să se întâmple acolo. Dacă eu sunt resemnat la orice lucru va veni către mine sau va intra în spațiul meu se va răspunde cu nu. Vine cineva și întreb, vrei mai mulți bani? Ah, vreau, dar nu pot. Vrei să ai un corp mai frumos? Ah, dar nu pot să mă țin de la mâncat. Vrei să ai parte de iubire? Da, dar mi-e frică. Vrei să ai parte de echipă? Da, dar oamenii sunt lacomi. Deci, observ că resemnarea mea este ceea ce a desemnat și a construit în ceilalți oameni imposibilitatea visurilor lor.

La fel este și cu frumosul. În momentul în care eu sunt un om clar și vin oamenii în spațiul meu, ori de câte ori ei intră, eu pot să-mi asum că ei au venit aici pentru claritate. Și atunci nu voi fi ok când apar oameni confuzi? Dar oameni care sunt într-o zonă de a fi naivi? Dar oameni care sunt acolo și sunt creduli? Bineînțeles că sunt în spațiul meu. Care e intenția mea? De claritate? Bineînțeles. Și atunci ce fac? Îi susțin pe bază de cereri. Când cer, le ofer. Astfel, se va cauza un cuplu de forțe în care nimeni de acolo nu va avansa.

Nici naivul nu va deveni lucid, nici clarul nu va deveni vizionat și nici lumea nu va deveni prielnică dezvoltării. În schimb, neutralitatea îți permite să le observi, să le dai deoparte și să abordezi noi feluri de a fi. Care e primul pas necesar?

Detașarea, detașarea de gândul că o realitate nou-nouță va fi posibilă prin cine ai fost până azi. Este singurul loc din care ai putere cu realitatea în care te afli. Dacă n-a funcționat până azi să mergi pe bază de așteptări, dacă n-a funcționat pe bază de singurătate, dacă n-a funcționat pe bază de a pleca, dacă n-a funcționat pe bază de a domina și totuși vrei o nouă realitate, oare drumul va fi diferit pe baza aceluiași lucru. Probabil că nu.

Renunțarea la nevoia de a avea dreptate

Nevoia de a avea dreptate vine din sărăcie. Dacă ne uităm la orice nevoie, ea apare din cauza faptului că produsele sau bunurile de care avem nevoie sunt limitate. De ce ai nevoie? Pentru că s-a terminat. De ce s-ar termina? Pentru că este puțin. Nevoia stă la baza principiilor economice. În momentul în care Adam Smith a scris *Avuția Națiunilor* în urmă cu vreo două secole el a pornit de la clasificarea bunurilor în două mari categorii:

- Bunuri libere care se găsesc în cantități nelimitate și niciodată lumea nu are nevoie de ele pentru că ele sunt acolo. Oxigenul. Trage aer în plămâni. Ai nevoie? Mai trage odată. E liber. Se găsește peste tot. Lumina soarelui? La fel. Se găsește peste tot, este liber.
- Bunuri economice a căror trăsătură principală este raritatea și utilitatea. Dacă ceva este inutil, chiar nu contează.

Dar dacă ceva care are utilitate este rar, asta determină ca prețul să fie în creștere. Așadar, una dintre trăsăturile care stau la baza nevoilor este că acea nevoie se bazează prin niște bunuri rare și utile. Înțelegând aceste principii economice de bază pe care le-a văzut acest om în urmă cu secole, noi putem să înțelegem că nevoia de a avea dreptate apare din iluzia că a avea dreptate este ceva foarte rar și dorit.

De ce a avea dreptate pare o resursă rară? Că este o nevoie a corpului care este în permanentă supraviețuire. Nevoia de a avea dreptate este o problemă pentru mulți oameni: *trebuie să am dreptate, dau cu punctul masă, eu o am, tu n-ai*. Fiind o resursă foarte rară, trebuie să fie toată la mine, nu la tine sau la noi, nu la altcineva.

În momentul în care un om depășește nevoia de a avea dreptate observă că, de fapt, în spatele ei se află angajamentul de validare, de confirmare, de a fi o autoritate, de a fi responsabil și a valida ceea ce intră și ce iese în viața personală cu putere. Este nevoia de putere personală, nevoia de autoritate. În momentul în care înțelegem acest lucru ajungem să avem noi dreptate în legătură cu realitatea noastră, nu mai trebuie să avem dreptate asupra altcuiva din realitatea noastră. Și, odată depășită această iluzie, dispare întreg mecanismul reactivității. Reactivitate înseamnă: *A, păi, dacă tu ai dreptate înseamnă că eu pierd, nu pot permite așa ceva. Va trebui să mă lupt cu tine până îmi iau eu dreptatea*

Înapoi și iată cum oamenii își risipesc viața în meciuri de ping-pong de la unul la altul cu dreptatea.

Însă, în momentul în care renunți la dreptate, înțelegi că ai putere să alegi în viața ta exact ceea ce îți priește, iar ceea ce îți priește este declarat celorlalți prin comunicarea ta directă și în felul acesta oamenii ajung să-ți cunoască nevoile, durerile și să poată să-ți ofere ceea ce tu dorești: poate compasiune, poate încredere, poate iertare, poate abundență. Oricare ar fi acea nevoie, deodată, se termină cu a avea dreptate.

A avea dreptate apare doar între oameni care sunt la nivelul Homo Sapiens, adică oameni care au nevoie să meargă prin lume și să-și confirme întruna că ale lor credințe sunt adevărate. *Vezi? Am avut dreptate. Numai bogații au bani. Săracii n-au bani. Vezi? Am avut dreptate. Până la urmă am rămas singur. De ce? Pentru că ceva s-a întâmplat.* Deci, iată cum a avea dreptate este o trăsătură a oamenilor care sunt din categoria Homo Sapiens peste care viața trece, care rămân răniți și care respectă cele patru directive ale contextului planetar: mă justific, folosesc scuze pentru orice, raționalizez, orice se va întâmpla oricum s-a mai întâmplat, rămân incomplet, merg cu inima ciobită prin lume și sper culmea la ceva mai bun și ultimul, mint și mint în legătură cu faptul că am mințit.

Acest lucru marchează accesul oamenilor la neutralitate. În momentul în care o persoană este dispusă să renunțe la aceste lucruri, chiar dacă nu în întregime, chiar

dacă este eşalonat, chiar dacă cu răbdare, chiar dacă îi va lua ani, acel om descoperă puterea răbdării şi a amânării strategice, de a înainta pas cu pas, cu răbdare, cu încredere, în procesele care urmează, în universul care-i serveşte la timp ceea ce merită, ceea ce cauzează şi, mai mult de atât, un proces de răbdare în legătură cu propria evoluţie.

Altfel, forţează mâna universului. *Nu mi s-a dat când am cerut. Am cerut acum, acum voiam. Acum am trebuit să am tot. Nu mi s-a dat tot. E clar. Aşa trebuie să procedez. Iată, am avut dreptate. Sunt singur din nou.* Această reţetă este luată şi replicată la nivel planetar de toată lumea care n-a descoperit încă neutralitatea. Neutralitatea, pe de altă parte, adusă în relaţie şi manifestată conştient în conexiuni umane reprezintă a deveni prezent la paradigmele din care tratăm viaţa de ajungem în aceleaşi locuri întruna. *De ce mă învârt în cerc şi ajung la aceeaşi destinaţie? Cum am gândit eu şi ce se repetă? Oare nu mi-a ajuns? Oare pot să văd lucrurile diferit? Oare vreau ca viaţa mea să fie dedicată acestui lucru? Oare nu ar fi mai folositor să transform felul în care gândesc? Oare cum se face asta?* Pentru asta am scris cartea anterioară, *Puterea personală*, pe care oricare dintre voi puteţi să o citiţi pentru a reactualiza, în primul rând, provocările fizice şi acţiunile, pentru că acolo se află puterea şi, în al doilea rând, speranţa că există o nouă cale. Nu este un drum închis. Este o cale către orice. Din orice loc către orice loc există o cale. Dacă nu există, o construiesc eu.

Cum să evităm conflictele prin simpla alegere de a onora propriile intenții?

Unul dintre mecanismele care stă la baza conflictelor în relație este de a considera că paradigma ta trebuie să o suplinească pe a celuilalt, de a-l considera pe celălalt defect și că ar trebui să fie rescris sau de a considera că cine este celălalt nu satisface așteptările tale. În momentul în care oamenii își permit accesul la a-și reafirma intențiile, obiectivul lor nu mai devine nici altă persoană și nici felul în care trebuie să-i schimbe, să puncteze și să corecteze. Obiectivul nu mai este judecata, critica, dominarea, împinsul, trasul și presatul, ci devine reîntoarcerea acasă. *Care este intenția mea aici? Care este intenția mea în această relație? Este de a transmite iubire? Da. Este de a susține? Da. Este de a fi alături? Da. Este de a onora spiritul familiei, relației, business-ului? Da.* Asta e treaba mea. Continui pe ceea ce eu susțin și vreau să îndeplinesc, intențiile mele.

Ori de câte ori oamenii se bagă în curtea celuilalt și încep să regleze acolo lucrurile: *ar fi trebuit să faci așa, acest lucru ar fi trebuit să dispară, acest lucru nu e ok, acest lucru trebuie să se termine* afirmăm că celălalt trebuie să se ajusteze ca să-mi convină mie realitatea în care eu trăiesc, în timp ce nu vreau să fiu responsabil în legătură cu a o crea. În momentul în care ne asumăm că este doar treaba noastră să ne îndeplinim intențiile vine raiul pe pământ. Pentru că poți să fii liber cu ceea ce ai tu de făcut, reactivitatea nici măcar

nu mai are un fundament pe care să se nască: *eu am făcut asta pentru că cealaltă*. În momentul în care omul se reîntoarce în intențiile sale devenind neutru, nu mai are treabă cu a-i combate pe ceilalți, lumea, afacerea, clienții, pe Dumnezeu, Universul, ci pur și simplu se întoarce acasă. *Care sunt intențiile mele aici? Să cresc, să mă conectez, să mă dezvolt, să mă simt curat, să mă simt puternic, să aduc iubire, dăruire*. Deodată, are din nou toată puterea.

Este o graniță setată de univers dincolo de care puterea noastră este zero și acea graniță se cheamă marginea spațiului meu. Este un singur lucru prin care această margine a spațiului poate fi mutată mai departe pentru a include oameni în viața căreia vrem să facem o diferență și acest lucru se numește evoluție. Vrei să incluzi oameni, să le gestionezi comportamentul și să ai ceva de spus în legătură cu viața lor? Mută-ți granița spațiului tău mai departe și include-i într-o viață frumoasă care merită trăită, în loc de a lătra de peste gard că nu există putere, că celălalt ar trebui să se schimbe, că celălalt ar trebui să facă lucruri și așa mai departe.

Acest tip de judecată cauzează și stă la baza mortalității relației. Mai multe relații mor decât se nasc pentru că oamenii consideră că ceilalți ar trebui să se schimbe pentru simpla lor conveniență, pur și simplu pentru că și-au dorit. *Nu vreau să evoluez să includ acele circumstanțe. De ce să ajung eu la timp când poți tu să modifice ora? Cum să manifest eu integritate când tu atât de simplu poți să schimbi*

ora? Un om în neutralitate va schimba ora. Întruna. *Să vedem oare, cuvântul se va schimba?* Un om va adăuga flexibilitate peste neutralitate, va adăuga iubire, va adăuga consistență, tot ce este necesar pentru ca lucrurile să crească și mai mult.

Ceea ce urmează să se întâmple este că oamenii vor trebui să-și formeze părerea. Construiesc ceva până la strugurii aia sau aștept să-mi sară în gură direct? Iar în momentul în care oamenii devin clari în legătură cu asta, fie se deconectează și spun *nu este genul de efort pe care vreau să-l depun, renunț la acel stil de viață, neutralitatea nu este pentru mine, îmi mențin lucrurile în legătură cu care vreau să am dreptate. Sau înțeleg că ceea ce am fost nu corespunde visurilor spre care ținesc și sunt de acord să transform ceea ce este transformat pentru a putea să mă bucur de viața în care vreau să trăiesc.* Însă, cele două nu pot fi niciodată posibile simultan. Nu poți să fii și în Rai, și în Iad în același timp, decât dacă ai un singur salt de conștiință: Dumnezeu. El poate merge așa, pe sârmă, între cele două. Dar acesta este subiectul unei alte cărți.

Neutralitatea ca fundație a conexiunilor autentice

Conexiunile autentice presupun că poți fi cu adevărul celuilalt, fără să trebuiască să îl combați. A fi autentic înseamnă să pui gândurile pe masă, înțelegând că vei fi întâmpinat cu o atitudine primitoare, înțelegătoare și plină de acceptare, permisivă.

O relație inautentică este atunci când transformi natura limbajului care este transmis, în așa fel încât, să corespundă nu cu neutralitatea mai sus menționată, ci cu paradigmele în baza cărora funcționezi. Adică: *ce rost ar mai avea să mai spun? Oricum m-ar fi pedepsit. Ce rost ar avea să zic lucrurilor pe nume? Pentru că oricum știu ce s-ar fi întâmplat.* În loc ca acel om să permită relației autentice să se întâmple, va pune pe masă cuvintele reieșite din bias-urile și paradigmele sale. *Dacă aș pune adevărul, m-ar părăsi oricum. Dacă aș declara ceea ce vreau, probabil că mă va critica. Dacă fac pașii care-mi trebuie, atunci voi fi pedepsit și pus la locul meu.* Deci, iată cum omul respectiv va acționa oricum în baza paradigmelor, lipsa de autenticitate nu-l va salva oricum de la a fi cine este.

Acțiunile unui om se asociază cu felul în care acesta gândește. Așadar, pentru a avea o conexiune autentică cu o persoană, o conexiune din care este posibilă creația, iubirea, înțelegerea, lucruri mai mari: autoritatea, carisma, este nevoie ca lucrurile să fie permise a se întâmpla exact așa cum sunt. Pentru că, dacă spațiul tău s-a deschis la manifestarea acelei realități, oare nu înseamnă că ceea ce ești a invitat tipul acela de circumstanță? Nu înseamnă că natura, caracterul, puterea ta a deschis larg porțile către ceea ce se întâmplă chiar acum? Și atunci, cât rost are să considerăm că ceilalți oameni au greșit pentru faptul că noi i-am primit în viața noastră? Când omul înțelege aceste lucruri, își permite să se detașeze prin neutralitate și observă: *în ce grădină este acest*

om? În grădina mea. Ce porți s-au deschis de a intrat aici? Ale mele. Cine a deschis aceste porți? Tot eu. De ce? Pentru că spațiul se poate deschide doar din interior.

Doar tu poți deschide ușile grădinii tale să inviți oamenii care sunt deja acolo. Și ca să invităm oamenii în viața noastră, ca mai apoi, prin lipsa neutralității, să-i acuzăm că ei sunt acolo în condiții pe care noi nu le-am acceptat, după ce vedem și porțile deschise în spate, și scaunul pe care s-a așezat, și masa la care a fost pus ca fiind toate amenajate de noi înșine, deodată apare o oportunitate de neutralitate. Și anume: cum aduci pacea? Ia-o pe firul întâmplărilor. Stăm pe scaun? Stăm. Cine a pus scaunul? Eu. Stăm la o masă plină? Stăm. Cine a așezat masă? Tot eu. Suntem în grădina mea? Da. Sunt porțile deschise? Da. Asta nu înseamnă că cine sunt eu merită acel tip de om, acel tip de relație, acel tip de conexiune, nu înseamnă că eu mă dezic de valoarea mea de sine, nu înseamnă că eu cauzez o fractură în spiritul, în sufletul și în mintea mea, renegând cine sunt ca om și pretinzând că ceea ce se întâmplă nu este cine sunt?

În momentul în care oamenii realizează ce își fac prin renegarea și respingerea neutralității, ei vor avea șansa de a reconcilia, de a readuce neutralitatea în acțiune. Și anume, tot ce sunt, felul în care gândesc, felul în care acționez și tot ceea ce am a invitat această relație la masa mea. Și atunci nu ar fi normal ca dacă eu vreau să modific natura acelei relații, acelei conexiuni, acelei comunități să-mi determin modificarea calibrului a cine sunt eu ca om? Bineînțeles, poți

să bați în pământ cu piciorul în propria ta bătătură, dar asta nu face decât ca bătătura ta să fie mai îndesată. Nu este mai fertilă și nici mai primitoare. Pentru că atunci când deschidem porțile ca să certăm oamenii în propriul spațiu, de fapt, nu este decât cultivarea credinței că nu merităm iubirea și merităm să fim singuri. Două - trei repetiții de genul acesta și realitatea aia devine mormânt. Adică devine așa întruna. În momentul în care o persoană redevine neutră, ea are posibilitatea de a descoperi procesul de fabricație. *Mai vreau sau nu mai vreau genul ăsta de cerc vicios?* Nu mai vreau. *Sunt dispus să cresc la nivelul la care să văd și alte lucruri? Cum știi că ești în locul potrivit?* Gradul de noutate al lucrurilor din viața ta. Și am discutat despre asta atât în Curajul, cât și în Determinarea, Perseveranța și Curiozitatea.

Când te uiți în jur și totul este nou, ești bine. Ești în locul potrivit. Înseamnă că nu ești într-un spațiu în care totul este lăncezit și static. Nu ești în cimitir, ci ești în paradis. Dacă te uiți în jurul tău și gradul de noutate este de cel puțin 20%, ca să nu zic chiar mai mult de atât, înseamnă că ești într-un spațiu care te determină să crești. Ia cheile, încuie poarta și aruncă-le afară peste gard.

Rămâi în paradis. Pentru că acolo se poate întâmpla lucrul pe care tu îl dorești. Și acest lucru se poate întâmpla numai și numai prin neutralitate. Tot ce m-a definit până azi este necesar să dispară. Nu aruncat, ci poate pus într-un raft. Tot ce urmează să devin de aici încolo este necesar să fie

cultivat. Accept, vreau și mă implic. Și acesta este impactul neutralității.

Cum să avem relații sănătoase fără atașamente excesive?

Un anumit nivel de atașament este întotdeauna normal, pentru că suntem spirite cu corpuri. Acele corpuri se vor întâlni, vor interacționa, vor vorbi, se vor atinge. Ceea ce cauzează un atașament excesiv este transformarea în dependență. Transformarea în dependență se manifestă, în primul rând, prin controlul exagerat asupra persoanelor din spațiul nostru.

Când dorim să controlăm persoanele din spațiul nostru se traduce într-un singur fel: *Ne este frică să pierdem felul de a fi pe care acei oameni l-au adus, la intrarea lor în grădina noastră.* Deci, când ținem de un om cu dinții, ceea ce noi declarăm, de fapt, fiind în propria grădină, este că tu mi-ai adus ceva atât de frumos și mi-e atât de frică să nu-l pierd, încât nu știu cum să gestionez a te păstra. În momentul în care abordăm din neutralitate această paradigmă, oamenii încep să vadă: *ce îmi aduci? Îmi aduci iubire, încredere, abundență, conectare, măreție, evoluție.* Este un prilej de recunoștință. Nu este un prilej de control.

Un om în atașament va încerca să preseze, să păstreze, să rețină, să lege în lanțuri acea persoană. Un om care intră în neutralitate adresează recunoștință: *Îți*

mulțumesc pentru tot ce ai adus în viața mea. Îți mulțumesc pentru puterea, simplitatea, claritatea, încrederea, iubirea, dăruirea, loialitatea. Deodată, din atașament și control se sare la nivelul următor: neutralitate. Iar acolo controlul, nevoia de gestionare, de dominare, de critică, de exclusivitate dispare. Și acea persoană rămâne deodată calibrată pe energiile înalte și ce s-a activat în spațiul său, ca urmare a prezenței diferiților oameni, este că fiecare om aduce câte un alt lucru în lumea sa.

Mai mult, înțeleg relațiile care implică multiple persoane. Dacă am o echipă și fiecare dintre ei aduce la mine ceva, unul aduce impecabilitatea, al doilea creativitatea, al treilea aduce hărnicie, al patrulea simplitate și decisivitatea, al cincilea aduce unitate, pe care să-i pun în competiție cu care? Eu vreau toate astea. Și în momentul în care vreau, atunci este necesar să mă opresc din a-i strânge și de a-i gestiona în lanțuri și devin recunoscător, mulțumitor și iubitor cu ceea ce ei au activat în spațiul meu.

Acest prilej de a deveni neutru cauzează să fii și un aducător de unitate: oamenii, în preajma ta, se vor simți văzuți. Și asta este ce aduce neutralitatea: nemaifiind preocupat cu a sufoca oamenii cu ce ar trebui să devină pentru a rămâne convenienți pentru tine, tu ai ocazia să-i crești și în felul acesta tu să crești la nivelul la care ei pot fi cine sunt și rămâne acolo. Din momentul în care toți sunt în curtea ta, oare nu înseamnă că îi meriți pe fiecare din ei? Sau este necesar să mergem pe principiul anterior în care

onorăm tot ce am mai făcut și tot ce știm că s-a întâmplat și tot ce urmează ca deznodământ sunt doar lucrurile anterioare?

Oamenii au astăzi o șansă de a pune pe banca de rezervă felurile de a fi care creează realități repetitive și disfuncționale. Pot observa: *se repetă lucrul acesta? Da. Așa e că nu-mi place? Nu-mi place. Vreau ceva nou? Da. Ce înseamnă? Un prilej de neutralitate.* Adică, mă dezic de lucrurile pe care le-am făcut, le-am produs, le-am creat și m-au distrus și accept să mă arunc în ceea ce îmi aduce un asemenea nivel de noutate, de putere, de încredere, de certitudine, încât văd cum ceea ce eu devin va crește.

Nivelul 250 este îmbobocirea florii din grădină, este începutul alegerii și începutul lui a vedea ceva pe calea spirituală. Dar oare ce-i posibil după asta? Oare ce-i posibil pentru un om care nu doar trăiește neutralitatea, ci care poate să ofere altora? Oare se vede mai sus de etajul 80? Oare este ceva ce doresc să îndeplinesc? De asta, în relațiile și conexiunile umane, a respecta intenția celuilalt în timp ce o onorezi pe a ta este regula de aur.

Puterea de a nu lua lucrurile personal

Când un om ia lucrurile personal, este pur și simplu din cauză că vede acele lucruri ca fiind o amenințare la adresa propriului său corp, o amenințare a propriei sale realități. Când un om se identifică cu realitatea pe care a creat-o și nu

cu el ca fiind creatorul ei, el din start se focusează pe ceea ce are. *Ceea ce am eu, am acest microfon, am acest pahar, eu sper că n-ai să mi le iei. Așadar trebuie să le protejez.* Când un om se focusează și ia lucrurile personal înseamnă că el se vede ca fiind suma lucrurilor fizice din spațiul său. Se focusează pe mașină, se focusează pe casă, se focusează pe lucrurile de natură fizică. Deodată, el se confundă cu ceea ce are. Este un prilej extraordinar de neutralitate. Printr-o simplă întrebare, ajunge la următorul nivel: *Cine anume a adus aceste lucruri în spațiul meu? De ce este acest microfon aici?* Intenția mea e a face lucrurile o singură dată și bine. Le și vorbesc, le și filmez, le și scriu, mă și conectez și aparțin. Iată cum acest microfon nu mai este obiectul de care sunt atașat. Poate fi al oricui.

În momentul în care avem această capacitate de a nu mai lua lucrurile personal este din cauză că noi înțelegem că nimic din noi nu poate fi luat, cotropit, răpit, nu poate fi violat, nu poate fi substituit de nimeni. Pot crea întruna acest comportament oriunde aș merge. Prin orice loc de pe glob, sunt la distanță de 5 minute de a crea un microfon. Și dacă rămân fără, am un telefon. Deci, iată cum dorința mea de a lăsa oamenilor lucruri de contribuție oriunde aș merge în realitatea fizică se poate îndeplini. Această neutralitate îmi permite să nu iau lucrurile personal. Dacă ar fi să iau lucrurile personal, aș fi blocat într-o realitate în care oamenii sunt ai mei, iar pierderea lor ar fi dezastruoasă pentru mine.

În schimb, sunt focusat pe lucruri care cauzează felul lor de a fi, să se reproducă, să se propage în lume. Să fie oamenii ocazia mea de a fi generos, de a fi creativ. Să fie ei oportunitatea prin care eu aflu cine sunt. Să fie ei felul în care eu pun în lume ceea ce pot pune în lume. Să fie vocea prin care se aude în lume mesajul meu. Ei, asta da neutralitate: să nu fii atașat de ceva ca fiind al tău.

Imaginează-ți dacă eu aș fi atașat de acest conținut că este al meu, că nu este de dat. Câtă rezistență ar trebui să opun acestei comunicări la fiecare propoziție. Imaginează-ți dacă aș fi atașat de gândul că doar eu pot face asta. N-ai fi devenit tu un pericol la această masă? Imaginează-ți că aș avea față de acest conținut, atașamentul că trebuie aflat doar de unii oameni? Nu l-aș reține doar pentru prietenii mei? Bineînțeles.

Iată cum, diferite niveluri de neutralitate, manifestate la diferite niveluri de profunzime, permit unor realități complet diferite să se întâmple. Oricare din propozițiile anterioare ar fi fost adevărate, eu ar fi trebuit să tac, să nu spun, sau să rețin față de oameni aceste informații. Dar, observând aceste tendințe, am adus neutralitatea, le-am dat deoparte și am continuat să-mi onorez intențiile mele de a crea conectare, unitate, dăruire, evoluție, deci o cu tot altă agendă posibilă doar prin existența neutralității.

Cum să inspirăm oamenii doar prin prezența noastră?

În momentul în care un om se detașează de a fi afectat personal de lumea din jurul său, el devine neutru și înțelege că oamenii din jur vorbesc, rostesc, fac și au doar ceea ce nivelul lor de conștiință le permite, deodată, acel om se identifică cu spațiul în care ei se află.

A te identifica cu un spațiu presupune un singur lucru: faptul că oriunde te duci, spațiul tău schimbă natura cuantică a posibilităților posibile acolo și se pot manifesta acolo. Așadar, nu mai devine despre unde mă duc și ce fac. Depinde de faptul că eu am ajuns acolo. Când eu am ajuns acolo, toată informația conținută în câmpul meu, instantaneu, se va descărca în realitățile pe care le cuprind cu spațiul meu și în oameni vor apărea noi idei. Există un asemenea lucru numit *comision pe spațiu*. Oameni care sunt plătiți pentru faptul că influența lor contează în marele joc și cu cât realizează mai devreme acest lucru și recompensează pe oamenii din viața lor pentru aceste lucruri, cu atât mai devreme apare echilibrul și conștientizarea de sine. A fi un om care duce spațiul, după cum este și proverbul: omul sfințește locul, în locuri unde cauzează stări de bine, de evoluție, de abundență, de putere, de claritate, de iubire este cel mai mare lucru pe care poate să-l facă o ființă umană.

Niciodată n-a fost doar munca și truda palmelor sale. Faptul că un om trudește arată că este în banda muncii, arată că-și folosește corpul cu destoinicie. Însă, atunci când omul

aduce la masă mai mult decât un corp, înseamnă că acel om știe cine este și are un cuvânt greu de spus. Și dacă există astfel de oameni în viața fiecăruia dintre cititori, țineți de ei ,fără atașament și cu neutralitate, și cu mâinile, și cu picioare, pentru că asemenea specimene sunt rarisme.

Neutralitatea ne oferă libertate în relații și în comunicare

În momentul în care ne oprim din a avea neapărat ceea ce noi reprezentăm, în momentul în care treaba noastră este să continuăm să acționăm de-a lungul intențiilor noastre, apare și reciprocitatea. Vom avea puterea de a lăsa oamenilor același drept. De ce nu lăsăm pe oamenii ceilalți să facă ceea ce vor? Pentru că noi înșine ne reținem prin ceea ce ne trebuie.

Și dacă ne-am permite să urmărim intențiile noastre, atunci, în preajma oricui am fi le vom permite să-și facă propriile intenții. Și, iată cum se naște premisa libertății. A fi neutru, chiar și acum, la nivelul 250, presupune a putea să-l urmărești pe celălalt, permițându-i să fie cine este. Iar acest lucru apare ca urmare a experienței că tu ți-ai permis ție să fii cine ești. Când blochezi pe altcineva din a fi cine este te blochezi de fapt pe tine, într-o grămadă de alte locuri din a fi tu cine ești. Și readucerea în echilibru, reechilibrarea legii integrității, cum vorbeam în volumul nouă, *Integritatea*, înseamnă a realiza că dacă a ajuns în lumea ta exterioară, e ceva ce tu ai creat din iubire, din putere, îți aparține și e al tău.

Există foarte mulți oameni care își renegă opera. Creează ceva și apoi scuipă. Creează ceva și apoi ucid. Creează ceva și apoi incendiază. Dar, în momentul în care realizezi că tot ceea ce arde este ceea ce a plecat de aici, din interior, poate oamenii își vor asuma o clipă de neutralitate, întrebându-se *ce pedepsesc ei de fapt aici? Ce feluri de a fi închid odată cu acest lucru? Ce anume din sufletul meu închid când procedez așa?* Având în vedere că eu am deschis poarta, eu am pus scaunul, eu am pus masa, eu am pus merindele pe masă, eu am oferit cine sunt, ce am, ce pot. Care este rostul la acea pedeapsă? Neutralitatea vine ca o binecuvântare peste acel loc. Este locul în care se aduce o reconciliere. Dacă tot este al meu și l-am creat și l-am binecuvântat cu corpul meu, cu viața mea, cu prezența mea, cu efortul meu, cu gândurile, visurile, oare n-ar fi normal să iubesc ceea ce am creat?

Capitolul 6. Neutralitatea și capacitatea de a alege cu claritate

Natura acestui ghem de energie și atașamente numit *punct de asamblare* are o forță foarte mare asupra psihicului uman: dirijează percepția în așa fel încât, toate lucrurile sunt percepute prin prisma aceluși punct de asamblare. Dacă noi ne temem de oameni și în punctul nostru de asamblare există această părere că oamenii sunt periculoși, oriunde mergem ne vom simți amenințați. Dacă noi ne gândim că suntem naivi, oriunde mergem vom vedea în jurul nostru oameni care vor să profite și să manipuleze. Dacă noi ne vedem abandonați, oriunde mergem vom vedea în celălalt tendința, tentația sau intenția de a ne părăsi. Așadar, ori de câte ori avem puterea de a fi clari în legătură cu faptul că felul în care vedem viața determină percepția acțiunii și rezultatele noastre, ne ducem în singurul loc în care putem face o diferență. Nu în oamenii din jur. Nu în ceea ce avem. În niciun caz, nu în ceea ce facem. Ci în felul în care vedem viața.

Iată cum neutralitatea, pusă la temelia tuturor lucrurilor din punctul nostru de asamblare, cauzează acea transformare pe care o căutăm. *Cum este necesar să văd eu lumea pentru a mă putea apropia de ei? Cum este necesar să văd eu viața, clienții, iubirea? Cum este necesar să văd eu iertarea? Cum este necesar să văd eu bucuria pentru a putea să o cauzez?* Și, deodată, apare: *este necesar să văd oamenii*

ca fiind doritori să mă susțină. Este necesar să văd banii ca fiind răsplata creativității și servituții mele pentru ceilalți. Este necesar să văd iubirea ca ceea ce mă extrage din locurile în care mă îngrop și mă duce la următorul nivel.

Sunt aceste lucruri inconveniente? Da. De ce? Datorită gradului de noutate. Cum știi că un lucru îți face bine? Noutatea din acel lucru îți va cauza un sentiment de disconfort complet. Și ai ocazia să o iei personal, ca în capitolul anterior, sau ai ocazia să te uiți și să observi: *Este acest lucru nou?* Da. *Este în direcția visurilor mele?* Da. *Este ceea ce vreau să devin?* Da. *Merită să mor pentru asta?* Da. În momentul în care oamenii capătă această claritate, ei vor deveni foarte asumați în legătură cu traseul către visurile lor.

Zilele trecute vorbeam cu o persoană care mi-a spus așa: muncesc de 5 ani la acest concept și simt că nu mai am putere, simt că nu mai am de ce și m-am deconectat de la visul meu. Și mi-am dat seama că în niciun caz nu era neutralitate. Era în bias-ul *Sunt inutil. Nu are rost. M-am resemnat.* Și i-am spus: *știu exact de ce te afli în această situație.* S-a uitat la mine: *cum de știi?* *Abia am început conversația de 3 minute.* Și i-am spus: *Doar un om lipsit de cuvânt poate să fie în această situație.* Mi-a cerut claritate și mai multă. *Ce ai promis tu când ai creat compania?* *Că un miliard de oameni se vor bucura de acest produs. Câți oameni au aflat de acest produs?* *La câți oameni ai mers și le-ai spus: Am acest produs, vreau ca tu să-l testezi, vreau să-l cumperi, vreau să fii clientul meu?* *Cu niciunul, mi-e frică să-*

I vând. Și atunci, oare tu nu ai mințit în actul constitutiv? Unde minți? În actul constitutiv, când ai spus că vom atinge un miliard de vieți sau în acțiunile lipsite de integritate azi care spun, mi-e frică că produsul meu e prea scump? I-am spus în față, direct: *ești o mincinoasă. Și în momentul acela, a avut ocazia să zică: ai dreptate, chiar sunt o mincinoasă. Am promis ceva și nu m-am ținut de cuvânt. Și iată-mă, sunt într-un loc în business-ul meu, în care nu am exact ceea ce cuvântul aduce: succes, putere, împlinire, pasiune.* Și atunci fie te dezici de acel lucru, închizi afacerea și mergi mai departe, fie onorezi acel lucru și mergi până în locul la care ai visat și spre care ai construit. Dar, în momentul în care la mijlocul drumului se întâmplă această aruncare din tren, întregul business-ul se va dezmembra. Instantaneu, această femeie a dobândit claritate și a putut să se ducă înapoi în business unde a spus: *nu mă voi opri până nu voi vinde o sută de produse din cele pe care le-am creat. Și în felul ăsta o să readuc echipa laolaltă.*

Cum să alegi cu ușurință din neutralitate?

De fapt, nici măcar nu este întrebare, ci ar trebui să aibă punct la final. Doar din neutralitate poți alege cu ușurință. Neutralitatea este singurul loc în care nu există greutate. Greutatea este atunci când ești în mijlocul unor bias-uri, a unor paradigme, a unor atașamente nedecarate

prin care viața devine grea, oamenii sunt adverși, realitatea este crudă și lumea este tristă.

Greutatea vieții este doar atunci când omul este atașat de punctul său de asamblare și de părerile sale, conceptele sale, traumele sale. Acest om nu își oferă luxul de a schimba. E ca și cum dormi toată viața în aceleași pijamale. Este cel puțin plictisitor, dacă nu și urât mirositor. În momentul în care un om descoperă capacitatea de a readuce neutralitatea, el poate să observe:

Nu a funcționat să consider că nu sunt bun de nimic. Ce ar funcționa? Să mă consider extraordinar. Unde văd extraordinar în jurul meu? Am oamenii în spațiul meu care îmi oferă acest lucru? A, da, acea persoană. Ce pot face? Ore soare. Ore soare până a deveni extraordinar este a doua mea natură. Mi-e frică să vorbesc în public. Am în jurul meu oameni care au credința că este ușor să vorbești în public? Da. Ce fac? Ore soare. Ghici ce? Vorbești în public acum.

Este extraordinar cât de molipsitoare sunt vibrațiile înalte atunci când cuplezi la neutralitate. Neutralitatea înseamnă și că pot renunța la acele lucruri. Sunt atâtea lucruri în trecutul nostru pe care le-am făcut atașați fiind cu greutate. Și atâtea lucruri azi, prin oamenii din jurul nostru, pe care am ajuns să le facem cu ușurință. A vorbi în public, a face bani, a te conecta, a avea prestigiu, a fi o autoritate, a avea respectul celor din jur, a fi parte din echipe, lucruri care sunt imposibile fără de acei oameni. În momentul în care realizăm că doar neutralitatea ne-a dus acolo, doar renunțarea, pusul

la păstrat în cămară al paradigmelor pe care ni le rosteam anterior. *Nu spun nimic, nu am nicio șansă, lumea nu mă vrea, cine sunt eu.* În momentul în care le-am parcat pe alea și am abordat neutralitatea, acele lucruri nu au mai devenit personale și ce a rămas sunt ore soare cu oamenii ce conțin viitorul nostru.

Când admir la un om mai mult de 5 lucruri deodată, nu numai că ar putea fi un mentor, ci poate un suflet pereche. În momentul în care persoana de lângă tine conține mai mult decât 5, deja uită-te la un drum: când o intersecție conține mai mult decât 5 străzi care trec pe acolo, acela nu mai este un drum de țară. Acela este un nod. Iar noduri, dacă le numeri într-o țară sau pe un continent, sunt puține. Asta este regula rutieră, nu este creată de mine: când se intersectează mai mult de 5 drumuri într-o locație, acela se numește nod. Uite, în țara noastră, avem câteva noduri feroviare. Avem unul la Tecuci. De asta se spune: *Te întorci ca la Tecuci.* De asta, pentru că este un nod feroviar, o întreagă țară își schimbă direcția acolo. Avem astfel de locuri, puține locuri, dacă sunt 3 sau 4 în România: noduri în care totul se concentrează, toată puterea.

Există, bineînțeles, comportamentul lipsit de neutralitate în care să încerci să gestionezi, să controlezi, să reții. Dar există și neutralitatea. Observă cine devii în preajma oamenilor pe care îi validezi ca fiind parte din viața ta. Atunci se va naște exact capacitatea de a fi clar în legătură cu ceea

ce urmează. Dispare confuzia și rămâne acțiunea pur și simplu.

Puterea de a vedea mai multe perspective înainte de a acționa

Perspectivile apar doar în interiorul unui om care are capacitatea de a-și scana viitorul. Un om care se uită în trecut, vede doar ce s-a mai întâmplat: *Având în vedere felul în care am gestionat banii până acum, fie i-am risipit, fie nu i-am făcut, fie mi i-au luat alții, fie nici n-au apărut. Prin urmare, ce-i posibil? Doar atât. Doar atât știu.* Însă în momentul în care intri într-un spațiu în care mai multe perspective sunt disponibile, vei vedea tot ce s-a întâmplat în trecut și vei avea capacitatea să descoperi și noi feluri de a scana viitorul. *Ce fel de viitor îmi doresc? Un viitor marcat nu doar de siguranță și suficiență, ci poate de belșug, poate de investiții, poate de conectare cu oameni de la acel nivel, poate de puterea de a crea linii de venit pasive.* Deodată, apar perspective și dispare tot ce a fost: *Nu am, nu pot, n-am cum, nu-mi ajunge.*

Și începe să apară puterea de a cocheta cu un viitor în care lucrurile sunt posibile. Acest lucru marchează trecerea de la decizii la alegeri. Trecutul nu mai este sculptat. Acțiunile din prezent nu mai sunt sculptate de trecut, ci ele sunt determinate de intențiile pe care le ai în legătură cu viitorul tău. E un pas imens în asumarea libertății.

Așteptarea momentului potrivit

Este o propoziție capcană. A aștepta momentul potrivit și a planifica momentul potrivit sunt două lucruri diferite. Așteptarea are o trăsătură inclusă chiar în definiție: se lasă așteptat.

Însă, în momentul în care planifici momentul potrivit, tu practic demonstrezi că ești prezent și conștient la resursele necesare, la momentul în care le vei avea și la ceea ce ia, efortul și nivelul de acțiune, pentru a face să se întâmple realitatea respectivă. Când aștepți momentul potrivit, înseamnă că ești în planul altcuiva. Și atunci nu ești în neutralitate. Înseamnă că funcționezi în baza unui bias, că la altcineva e inițiativa, la altcineva este abundența, altcineva va trebui să spună: *Hai sus că începem*, altcineva dă tonul, altcineva își îndeplinește obiectivele. Așteptarea momentului potrivit este un exemplu de așa nu. Planificarea momentului potrivit, însă, denotă că tu ți-ai făcut temele, că înțelegi ce resurse ia, înțelegi ce tip de efort, ce tip de oameni, înțelegi ce tip de planificare este nevoie să pui la punct și ce tip de răbdare.

Așadar, calea cea mai bună pentru ca oamenii să nimerească momentul potrivit este să îl fi planificat ei înșiși. Pentru că altfel ești o așteptare plină de confuzie, plină de incertitudine, de frustrare. De ce? Pentru că claritatea e deținută de altcineva. *Altceineva știe, așadar, eu stau doar aici și aștept. Până când? Nu se știe. M-am săturat să aștept.*

Când auzi un om care spune m-am săturat să aștept, înseamnă că acel om așteaptă după intenția altcuiva și planul altcuiva să se întâmple. Dar mai mult, spune că acel om nu este în neutralitate, ci este în atașament și în dependență. *Eu aș vrea să fac ceva mare, dar stau după ăsta să-mi zică când. Când este momentul și cum facem ceva mare? Păi aștept să-mi zici. Zi-mi tu, eu sunt tot, 100% mă bag, dar este necesar să-mi spui când și cum.* În momentul în care o persoană se află în așteptare, denotă că nu a creat nicio intenție și că este reactivă la planul altcuiva.

În această situație de vibrație scăzută, singurul lucru posibil este doar frustrare și la un moment dat probabil chiar ruperea legăturii. Pentru că este foarte costisitor în așteptare. Așteptarea înseamnă că ești în planul altcuiva. Vrei să nu mai aștepți? Creează planul, comunică, generează colaborare și fă lucrurile să se întâmple. Atunci apare planificarea momentului potrivit. Crezi că eu am așteptat momentul potrivit pentru această întâlnire? Sau l-am pus în calendar? L-am cauzat. L-am cauzat cu tine, l-am cauzat cu proprietarul studioului, l-am cauzat cu conținutul, l-am cauzat cu agenda mea și miile de oameni care mă așteaptă să vorbesc și el s-a întâmplat pentru că l-am planificat. Dacă era să aștept după ceea ce este necesar să se lege ploile ca eu să pot genera acest lucru, probabil că nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Cum ne dezvăluie neutralitatea calea optimă?

Calea cu cea mai mare rezistență ne arată că acolo noi suntem în cele mai frecvente bias-uri din trecut. În momentul în care observ că avansează pe o cale cu ușurință, cu naturaleză, firesc înseamnă că eu acolo sunt în noutate și noutatea mă cheamă și deja intenționez și sunt cu un picior în următorul meu nivel. Dacă observ că ceva devine greu, înseamnă că am cuplat la bias-uri de frecvență joasă care îmi reconfirmă ceea ce s-a întâmplat în trecutul meu. Așadar, dacă te simți în prea multe puncte din viața ta ca în momentele în care ți-a mers rău, poți să te trezești și să te speli pe ochi pentru că ceea ce se întâmplă acolo este că îți repeți destinul și nu acela frumos, ci acela în care trecutul recucerește prezentul, locul unde prezentul se șterge, se stinge și ce rămâne este viața dinainte.

Așadar, în momentul în care noi descoperim rezistență pe traseul pe care îl urmăm către bias-urile noastre, înseamnă că noi încercăm să abordăm zona de descoperire, din afara zonei de confort. Încercăm să abordăm noutatea cu instrumente ancestrale, de pe vremurile când eram noi mici și ceilalți erau mari, lumea nu ne voia și nu puteam să începem să abordăm cu instrumente puerile realități noi specifice vârstei noastre adulte. Așadar, primul pas de făcut este Stop! Notează-ți: *Care sunt lucrurile care opun rezistență?* Și în majoritatea cazurilor vei descoperi următoarele lucruri. 1. Repet lucrurile pe care le-am repetat și

care niciodată n-au ajuns la o soluție elegantă. 2. Toate acestei căi sunt cauzatoare de suferință, sărăcie, singurătate. Și 3. În general, cauzează resemnări la final de drum pentru că ghici ce? Mai bagi o fisă în sistem și spui: *Da, vezi, n-am zis eu? Am avut dreptate. A, B, C, D.* Reușești din nou să ai dreptate în legătură cu tot. Când observi că ceea ce faci, drumul pe care avansezi este însoțit de greutate înseamnă că acolo validezi trecutul. *Cum știi că ești în neutralitate?* Totul pare nou. Lucrurile merg cu ușurință. Chestiile se leagă, întâlnirile, discuțiile, banii, toate demonstrează neutralitatea prin faptul că lucrurile frumoase nu sunt împiedicate de către factori adverși din psihicul uman. Deci știi că ești în neutralitate când mergi pe o cale și poteca se deschide în fața ta. Când toate merg cu ușurință, ești pe drumul potrivit, păstrează-l.

Știu că unul dintre cele mai mari impedimente pe astfel de cale este: *dar stai, parcă nu-i cum știam. Eu sunt obișnuit cu greu. Mie îmi place greu, sunt obișnuit să trudes, să sufăr, să plâng, să-mi mușc pumnii, sunt obișnuit să fie o realitate cu care să mă lupt.* Observă aceste gânduri, mulțumește-le că există, că îți aduc aminte de o perioadă din viața ta în care viața a putut fi așa și uită-te din nou în jur și recunoaște oamenii din spațiul tău care sunt acolo la momentul la care ai descoperit ușurința în viața ta și păstrează-i. Păstrează-i și crește alături dintre ei.

Separarea emoțiilor de procesul decizional al corpului: înțelegerea alegerii ca trăsătură spirituală

Când am pus „*decizional*” acolo a fost 100% intenționat. Corpul nostru poate avea doar decizii. Spiritul nostru poate avea doar alegeri. Așadar, decizia este procesul în care, după cum zice și denumirea de la *decidere*, omorâm tot ceea ce nu cunoaștem și păstrăm ceea ce cunoaștem și ne este familiar. Dacă noi dorim să fim abundenți, de exemplu, o să pășim într-o realitate în care nu cunoaștem nimic. Oamenii vorbesc diferit. Au utilitate. Petrec timpul diferit. Au hobby-uri diferite. Se comportă diferit. Acțiunile lor toate sunt diferite. Decizia ce înseamnă? Mă uit în acea realitate și văd ce corespunde cu trecutul meu. Și dacă văd că nimic, voi fugi de acolo și voi alege ceea ce corespunde cu trecutul meu. Mă duc din nou în conversații care n-au noimă, cu persoane care se întâlnesc pe teme de vicii. Cu relații care nu duc nicăieri. Cu acțiuni care, pur și simplu, mai șterg încă o zi din viața noastră. Și, deodată, observăm că a decide înseamnă a șterge din calea ta tot ce nu seamănă cu trecutul pentru a putea să persisti în tot ceea ce ai fost.

Alegerea însă vine dintr-un alt loc. Alegerea înseamnă, știind de unde ai venit, ce ai mai făcut, ce ai mai trăit, ce ai mai exersat și practicat, să iei aminte că este locul din care pleci și să te uiți și să selectezi din ceea ce e posibil pentru nivelul următor scenariile care te duc la obiectivele tale. *Dacă eu doresc abundență, cu ce oameni mă pot conecta? Dacă*

eu doresc iubire, unde-i prezentă ea? Dacă eu doresc respect, autoritate, conexiune, dacă eu doresc a fi în fața omului, a dăru, a contribui are rost să mă mai conectez cu tot ce a fost în trecut ca fiind în singurul mod în care se poate desfășura? Sau are rost a lua aminte că acele lucruri nu mă duc acolo și să mă îndrept către ceea ce îmi inspiră? Noutate. Disconfort. Reziliență. Muncă. Construitul scării dintre vulturi și struguri.

Asta este ce presupune. Noutatea aceea are un preț și prețul nu este impus de ceilalți. Ceilalți nu te fac să plătești prețul. Prețul este dat de relația de dependență cu tot ce ai fost. Dependența vine cu sevrăj. A extrage dintr-un om paradigmele ce au fost acolo atâtea decenii până la momentul transformării nu este numai un act de chirurgie spirituală supremă din partea celui care o practică, dar este un act de încredere, de iubire și de răbdare din partea celui care o experimentează. În momentul în care ne ducem pe calea neutralității, bineînțeles că vom găsi acea răbdare.

Cum să rămânem flexibili și să ne ajustăm intențiile în timp real?

Descoperirea faptului că mintea parcurge cu ușurință anumite etape este indicele că avem trecut în fața noastră. O repet pe asta. În momentul în care trecem prin lucruri și mintea nu se opune înseamnă că lucrurile pe care noi le trăim sunt familiare, înseamnă că ele sunt citate din trecut, repetitive și înseamnă că încă mai umblăm prin zona de

confort. Cum știi că ești într-un loc în viață în care ai capacitatea de a fi flexibil? Când descoperi că mintea bodogănește întruna. Așadar, dacă mintea începe să vorbească este din cauza că ai ieșit din zona de confort: *nu știi ce o să fac, parcă văd că nu-mi iese, cum o să mă descurc?*

Este exact ca la copii: când copiii mei se duc în camera cealaltă și tac, eu știu că ceva se întâmplă: ba au degetele în priză, ba mângălesc cu markerul pe perete, ba au o strachină de dulciuri cu ei. În mod clar, ceva ilegal se întâmplă acolo. La fel este și cu mintea. Când mintea tace este din cauza că ea este în zona de confort, nu are noutate și le poate gestiona pe toate. Semnul cel mai bun în care poți fi și poți alege neutralitatea, flexibilitatea este atunci când observi că mintea bodogănește. Când mintea te vorbește pe la colțuri înseamnă că a detectat că zona de confort este mult în spate și, totodată, că lucrurile care urmează sunt noi.

Este treaba ta să aliniezi această noutate cu visurile tale și să urmezi intențiile tale, chiar dacă mintea face zgomot de fond. Cum îți surprinzi intențiile? Mintea le dă de gol. Cum face mintea chestia asta? Începe să bodogănească pe tema. *A, nu este bine.* Și atunci ce dorești? Relaxare. *A, sunt confuz.* Ce dorești? Claritate. Și iată cum, deodată, poți intenționa către ieșirea din zona de confort către relaxare, claritate, a fi însoțit de cineva pe acest drum, a fi cu putere pe acest traseu. În momentul în care mintea bodogănește, ea îți dă o mină de

aur: mina de aur este reprezentată de angajamentele din spatele acestor lucruri.

Puterea de a alege în armonie cu viața noastră

Viața noastră este acea grădină de care vorbeam. Când lucrurile sunt deja în grădina noastră înseamnă că tot ceea ce noi am chemat a ajuns. Ceea ce poate să facă un om care nu se cunoaște pe el este să înceapă să pedepsească ceea ce a ajuns ca fiind necorespunzător. Când de fapt tu l-ai chemat, tu ai deschis poarta, tu ai pus scaunul, tu ai pus masa, tu ai pus bucatele pe masă. În neutralitate, în momentul în care ești cu ceea ce tu ești, nu mai e nevoie să pedepsești tot ce s-a întâmplat, ci poți să construiești noi intenții. *Bun, bun, ceea ce am fost a adus aici. Unde vreau să ajung de aici? Care este următorul nivel?* Deodată începi să cuplezi noi paradigme precum neutralitatea. Totodată, cuplezi și la acele trăsături din puterea personală, prezentate în volumul anterior: impecabilitate, ștergerea istoriei personale și puterea de a alege momentul potrivit. Cuplând la aceste lucruri, deodată, totul devine o strategie, un act de răbdare, un fenomen în care tortura în propriul spațiu nu mai este necesară.

Cea mai mare parte din oameni, prin influența ideologiilor din diferite epoci, au căpătat obișnuința să-și pedepsească corpul, viața, spiritul ca urmare a lucrurilor care s-au întâmplat. *Dar dacă s-au întâmplat, nu ar fi mai*

responsabil să mi-o asum? Adică ce fel de Dumnezeu învață o persoană să se bată pentru faptul că a ales din neștiință? Nu ar fi mai matur să-mi asum că am creat frumos măcar o deducție fină să fac de aici? *Ok, deci am puterea să creez. Pot să creez altceva? Bineînțeles. Ce vrei? Următorul nivel. Vreau să creez iubire, vreau să creez putere, vreau să creez încredere. Ce-i necesar pentru acest lucru? Neutralitate. Detașare. Oprirea dependenței.* Declararea atașamentului și prin asta dizolvarea lui și accesarea unui nou stil de viață. Cu aprecierea a ceea ce ești și ceea ce te-a dus acolo, nu cu schingiuirea omului care a cauzat acea realitate.

Renunțarea la presiunea perfecțiunii în alegeri

Perfecționismul acesta este de fapt un cadou frumos din partea Universului. Este felul în care Universul ne anunță că am evoluat. În momentul în care evoluăm, ne vom uita la ceea ce am făcut ca fiind o oportunitate extraordinară de a ne îmbunătăți.

Doar un om care a crescut dincolo de ceea ce a creat, poate să îmbunătățească acel lucru. Doar un om care evoluează dincolo de felul în care a văzut lucrurile, poate să creeze o soluție pentru problemele sale. Un om poate rezolva problemele sale doar dacă evoluează dincolo de nivelul de la care le-a creat, căci altfel este cuprins de ele. La fel se întâmplă și cu perfecțiunea. Perfecționismul se naște doar

într-un om care a crescut dincolo de nivelul de execuție la care le-a făcut anterior.

Omul a crescut deja în acel scurt interval de timp. Un om nu are cum să simtă perfecționismul decât dacă a evoluat făcând acțiunea respectivă. Iar aceasta denotă un nivel mare de impecabilitate. Iată cum perfecționismul poate să dispară ca păcat și să apară ca recunoaștere a unei trăsături fine în interiorul corpului nostru. Și anume, aceea de a vedea mai în detaliu lucrurile pe care le-a făcut odinioară, a vedea cum am fi putut curăți mai bine, cum am fi putut iubi mai bine, cum am fi putut să creăm mai bine, cum am fi putut să ne mai luăm o secundă să înțelegem mai bine, cum am fi putut să spunem lucrul respectiv la momentul respectiv. Faptul că devenim conștienți de aceste lucruri desființează perfecționismul și ducerea către păcat, osândă, pedeapsă, singurătate și activează impecabilitatea. *Azi este o nouă șansă, ce fac cu ea? O să o scufund în perfecționism? O să îmi dau șansa la ea? O să o fac să se întâmple? Sau mă duc pe vechea linie?* Aceasta este o intersecție extraordinară. Perfecționismul este dovada că am evoluat.

Neutralitatea. Mult mai mult decât o singură opțiune

În momentul în care ne uităm și analizăm felul în care am făcut lucrurile în trecut ne dă acces la un număr limitat de opțiuni: felul în care am tratat în trecut banii, de exemplu: i-am făcut, i-am risipit, i-am investit. Dar în momentul în care

dăm la o parte aceste lucruri și adoptăm neutralitatea se naște o plajă infinită de posibilități. Poate banii mei acum pot educa gratuit copii sau a le oferi burse în educație, astfel încât să devină lideri. Poate banii mei pot oferi oamenilor încredere că pot fi creativi. Poate banii mei pot crea susținere în familie unde este nevoie de ei. Poate mult mai mult decât: *Ok, am mulți bani, mă duc la cazino.*

Iată cum a sta în neutralitate îi oferă omului nu numai accesul la tot ce a fost, ci accesul la cu totul alte lucruri ce se pot întâmpla în prezent. Neutralitatea ne oferă o infinitate de căi de a aborda visurile noastre. Câte căi sunt în neutralitate? Atâtea câte intenții avem. Câte intenții putem avea? De toate, o infinitate. Nu ne mai ajustăm la ceea ce am văzut că a făcut corpul nostru în trecut, ci începem să ne aliniem cu tot ceea ce dorim să atingem ca visuri.

Poate că nu mai este despre noi, poate că este despre cum putem face o diferență în viața omului. Poate că nu mai este nici măcar despre oameni, ci este despre ce diferență putem face în familiile lor, dincolo de ei. Poate nici măcar nu mai este vorba de acei ei, poate este felul în care acel copil va merge la școală și va schimba tot ce-i posibil pentru copiii din clasa lui. Cine știe unde se poate ajunge. Dar iată cum, odată acceptând neutralitatea, te oprești din a onora trecutul prin deciziile pe care le-ai mai luat și abordezi un nou nivel de libertate care îți dă șansa să ai mult mai multe opțiuni.

A alege dintr-o stare de claritate și echilibru

Claritatea poate apărea doar dacă tu ești creatorul aceluia context. Niciun om nu poate fi clar în contextul altcuiva. Și am încercat. Am antrenat generații de lideri care au fost complet confuzi în momentul în care le-am explicat planul meu chiar și de zeci de ori: *Uite cum facem. Așa, așa. Asta este etapa 1. Asta e etapa 2.* Permanent erau confuzi. De ce? Pentru că doar creatorul poate fi clar.

Atunci m-am întrebat: *Oare poate fi acest proces delegat pe de-a întregul? Întregul proces de creație? Pot oare să ies din atașamentul că doar eu sunt creator și să ofer oamenilor, din neutralitate, beneficiul de a fi ei înșiși creatori?* Uite așa s-a născut TransformNation, un loc în care oamenii creează de la A la Z propriul lor eveniment de absolvire în Programul Leadership Createrra. Ei sunt lideri, ei fac cum vor. Ei creează umăr la umăr după cum au vrut ei. Zero interferență din partea mea. De ce? Pentru că am trecut de atașament. Doar eu sunt creator. Doar așa. Doar în felul în care vreau eu și am intrat în neutralitate: *faceți cum simțiți. Mă chemați când este evenimentul vostru.*

De multe ori se simte ca o ruptură. De multe ori, oamenii simt că i-am părăsit, că nu îi vreau, că îi abandonez, că nu îmi pasă. Dar în momentul în care descoperă că atunci au putut crea cu adevărat viața după cum au poftit, au descoperit rețeta se instalează în interiorul lor acea putere de a alege. Și de unde au ales? Dintr-o stare de creator, nu dintr-

o stare de executant. Și este lucrul cel mai fain care poate fi oferit unei ființe umane: să i se dea șansa să creeze.

Capitolul 7. Neutralitatea ca fundament al evoluției personale

Dacă așteptările sunt calea prin care un om se întoarce întruna către trecutul său și prin care își confirmă întruna că are dreptate, că este așa cum a zis, neutralitatea este calea de acces către evoluție, pentru că se bazează pe alegeri, în timp ce așteptările se bazează pe decizii.

A aborda neutralitatea permite să detectezi din posibilitățile ce se află la îndemâna ta, pe cele care sunt din trecut și să le iei aminte, în timp ce alegi către viitorul tău din perspective cu totul noi. La nivel de dependență biochimică, neutralitatea se bazează pe dopamină și adrenalină: un viitor spre care speri și spre care înaintezi cu curaj chiar dacă ai ieșit din zona de confort. În timp ce decizia este 100% cortizol și, bineînțeles, niveluri scăzute de serotonină și melatonină.

În acest capitol, ne uităm cum neutralitatea asigură de fapt evoluția unui om prin faptul că sunt abordate permanent noi și noi paradigme, diferite de cele care au fost aplicate pentru a ajunge în realitatea momentului prezent. De fapt aceasta este evoluția. Pentru a ajunge în noi locuri este necesar să ai noi comportamente care se nasc ca urmare a unor noi paradigme, noi gânduri. Pentru ca un gând să fie nou este necesar să țiintești dincolo de tot ceea ce a fost deja. Iar această abilitate, neutralitatea, vine tocmai din acceptarea a ceea ce a fost și creșterea unui nou viitor.

Cum să folosim neutralitatea pentru creșterea personală continuă?

În momentul în care cuplăm la neutralitate, din start, facem pace cu tot ceea ce a ajuns în viața noastră azi ca fiind parte din paradigmele noastre. Însă, atunci când abordăm neutralitatea într-un mod constructiv către viitor, practic devenim de acord cu faptul că este necesar să transformăm din temelie felul în care privim viața, pe noi înșine și pe semenii noștri.

A putea să fim cu tot ce am fost și apoi a da la o parte acele lucruri și de a construi noi perspective, presupune un mare nivel de detașare în raport cu lucrurile care ne-au făcut să fim cine suntem astăzi. Așadar, a folosi neutralitatea pentru creșterea personală înseamnă să descoperim ce înseamnă a ne orienta viața în raport cu intențiile noastre și nu cu ceea ce ni s-a întâmplat în trecut. Practic, omul iese pentru totdeauna din diateza pasivă. Lucrurile nu ni se mai întâmplă, ci noi facem să se întâmple sau se întâmplă pentru noi. Diateza pasivă, specifică a așteptărilor, specifică a celui om care se confundă cu propriul său corp, dispare și ia loc diateza activă sau reflexivă. *Cauzez, fac să se întâmple, eu sunt la baza momentelor care urmează, am intenționat tot ce începe de acum și până unde mă duc.*

Acest tip de putere venit din neutralitate îi dă omului șansa să-și sculpteze viitorul. Dacă în diateza pasivă, viitorul este la îndemână, ca să nu spun la mila, altora, în neutralitate

omul selectează dintr-un bufet suedez, dintr-un meniu infinit ceea ce dorește să devină și planifică în agenda sa acele evenimente care îi cauzează lucrurile pe care le dorește. Bineînțeles, asta nu elimină noutatea fortuită, ceea ce apare la întâmplare. Nu elimină faptul că vor exista evenimente extraordinare sau extreme. Însă, atunci când apar, ele sunt întâmpinate cu același nivel de acceptare, pentru că, unde se întâmplă ele? În spațiul și în viața mea. Dacă ceva s-a întâmplat în viața mea, îmi ia sub o secundă să devin responsabil pentru acel lucru și să creez o semnificație care mă onorează pe mine, pe ceilalți și lumea în care trăiesc.

Așadar, surpriza nu mai are loc să se întâmplă. Este un lucru destul de provocator, totodată, pentru că avem nevoie de surprize în viața noastră și un om care este foarte causal programează o viață în care există noutate, dar nu-i o surpriză atunci când se întâmplă. Pentru mine nu este o surpriză că suntem la volumul 11 din seria Spiritonomics. La fel cum, nu este o surpriză că astăzi se va lansa unul dintre podcast-urile pe care l-am filmat în urmă cu o săptămână. Sunt noutăți? Absolut. Sunt mirat? Nici gând.

Dorința și nevoia unui om de surprize este, de fapt, calea prin care intră inspirația în viața unui om. Noutatea intră în viața unui om prin trei metode: mirare, șoc sau inspirație. Se poate spune că îmi place mai mult inspirația. Inspirația înseamnă să cauzezi realități așa de mari, de vibrații așa de înalte, încât oamenii să și le dorească și să le urmeze. Mirarea

înseamnă să te duci dincolo de așteptările lor. Șocul înseamnă să treci prin așteptările lor. Deci iată cum, după cum există diferite tipuri de leadership, la fel se întâmplă și în abordarea neutralității: există feluri diferite de a cauza evoluția.

Un prim tip de cauzare a evoluției este de a onora viitorul tău în baza nivelului de vibrații la care se află. Vrei un viitor care să fie în banda încrederii? Vrei un viitor care să fie în banda creației sau unității? Depinde de tine pentru că circumstanțele pe care le pui acolo, paradigmele pe care le onorezi vor fi parte din acel spectru. Dacă vreau să onorez paradigma: *Sunt abundant* o pot face. Dacă vreau să onorez pe cea de: *Sunt un unificator*, la fel, o pot face. Iar dacă vreau să onorez pe cea în care *Sunt un om suveran*, la fel se poate întâmpla. Practic, tu alegi banda și traseul tău evolutiv prin determinarea neutralității.

De unde pornesc toate? De la această putere de a te detașa cu ușurință de tot ceea ce a mai fost până acum și să abordezi cu acceptare, cu poftă de viață tot ceea ce urmează să se întâmple pe baza unor noi paradigme. Acest proces de reinventare permanentă ce cauzează evoluția, creșterea ta ca om se bazează în principal pe a nu vizita același loc de două ori. Acest lucru este foarte util mai ales că în acest mod se întâmplă mișcarea în Univers. Deși în modelul actual al sistemului solar pare că planeta se învâрте în cerc, soarele se învâрте în cerc, totul se învâрте în cerc, în modelul real bazat prin mișcarea reală prin Univers, nicio planetă nu trece de

două ori prin același loc și nu va trece niciodată. Așadar, dacă ar fi de partea vreunei religii sau ideologii, probabil că toți necredincioșii ar fi nimiciți până mâine. Din fericire, Universul este nepărtinitor, ne permite să avem semnificațiile, comportamentele, credințele și acțiunile noastre fără a se implica, ci doar prin a regla dimensiunea realităților pe care noi le deschidem prin cheia conștiinței noastre.

Observarea propriului proces de transformare fără judecată

Un rol foarte important pentru mine în observarea acestui proces este urmărirea perfecționismului. De fiecare dată când mă uit la lucrurile pe care le-aș fi putut face mai bine știu din start că am evoluat de văd detalii pe care inițial nu le-am văzut. Ca să vezi detalii care nu erau observabile la primii pași dintr-un proces este necesar să fii crescut dincolo din nivelul la care erai când ai trecut prin acel proces pentru prima dată. Așadar, primul pas pentru a reconcilia trecutul, pentru a putea să-mi observ abilitățile și felul în care am crescut este să mă uit la toate răspunsurile de după întrebarea: *Unde aș fi putut face mai bine?* Și deodată văd: în relația cu copiii, cu finanțele, cu prietenii, cu oamenii pe care îi iubesc, cu sănătatea mea, cu alimentația. Deodată, acest perfecționism pentru mine este lista de căpătâi pentru că îmi arată cât de mult am crescut de atunci. Perfecționismul nu apare în locurile în care s-ar fi putut face doar într-un singur

fel. Aud foarte mulți oameni care spun: *N-aș fi făcut nimic diferit.* Și-mi dau seama acolo că de fapt ei n-au crescut dincolo de cine erau când au trecut prin acel proces. Eu iubesc să abordez această perspectivă și îmi este utilă, pentru că îmi dă ocazia să vin din recunoștință ulterior.

Aș fi putut să văd mai multe când am achiziționat mașina pe care am achiziționat-o. Aș fi putut să mă uit și acolo, și acolo, și acolo, să observ diferite detalii, diferite vicii ascunse. În schimb, n-am fost prezent la acel lucru. Am fost prezent la alte lucruri. La bucuria momentului, la calitatea comunicării, la diferite lucruri. Dar acum, înțelegând și uitându-mă pot vedea prin perfecționism că, prin neutralitate, tura viitoare pot aduce o nouă paradigmă: să îmi asum un anumit interval de timp în care să vizualizez, să măsoar, să revin, să recalculez.

Acest perfecționism ne poate sluji peste tot în viața noastră. Cel mai mare inamic al perfecționismului este judecata. A judeca perfecționismul înseamnă a-ți da palme pentru cine ai fost, când ai fost și unde ai fost. Iar acest lucru cauzează închiderea unor feluri de a fi din sufletul unui om. A-ți da palme pentru ceea ce ai fost presupune să închizi, de fapt, felurile de a fi din care ai ajuns acolo și poate chiar nu numai să le închizi, ci să le declari terenuri interzise, locații interzise. Dacă a fost acolo inspirație și pui un X pe ceea ce s-a întâmplat ca să ajungi la ea inspirația dispare. Dacă acolo a fost iubire, putere, încredere, susținere și le punem cruce devenim în interiorul nostru incapabili de aceste lucruri.

Unul dintre proiectele pe care le-am creat în această direcție pentru a susține oamenii să depășească aceste momente este un joc care va apărea curând, sper că până la volumul 50-60, numit *Lockdown*. Când oamenii devin prezenți la ceea ce se închide în sufletul lor, în momentul în care își pedepsesc propriul spațiu pentru cine au fost de s-a întâmplat viața cum s-a întâmplat, conștiința planetară se va trezi. Voi traduce acest joc în probabil toate dialectele Pământului pentru că deja este simplă treaba asta prin inteligența artificială. În acest joc, oamenii vor avea ocazia să pună degetul pe un fel de a fi pe care îl doresc, să observe ce anume l-a închis și apoi să-l deschidă, prin proceduri foarte simple care vor fi prezente în acest joc.

Acea aplicație va da ocazia întregii planete să acceseze într-un interval foarte scurt de timp prin acțiuni practice, pragmatice, măsurabile, filmabile ceea ce poftesc să devină. Și vor face aceasta prin muncă, acțiune, comunicare și reconciliere, prin renunțarea la cele patru mari paradigme ale contextului planetar: justificare, raționalizare, incompletitudine, inautenticitate. Nicio cale către poarta raiului nu poate să se materializeze fără a renunța la aceste patru mari contracte.

Cum să folosim experiențele dificile ca oportunități?

Ceea ce face o experiență dificilă este felul în care noi vorbim despre ea. Și în momentul în care observăm interesul

din ce în ce mai crescut al unor oameni de a vorbi despre experiențele lor ca fiind dificile, descoperim fie nivelul scăzut de responsabilitate, fie nevoia de validare din partea cealaltă. *Tu știi cât am muncit ca să ajung la nivelul ăsta? N-ai tu idei!* Și când vine lauda celuilalt zice: *Da, într-adevăr.* Căutarea validării din exterior arată că acei oameni nu au ajuns la nivel de autoritate. Autoritatea nu are nevoie de a fi validată de cineva. Face pentru că își permite să pună în lume roadele creativității și ale imaginației sale.

Cealaltă categorie include oamenii care nu-și asumă responsabilitatea și vine din același loc. *A fost o realitate covârșitoare. Am supraviețuit până la urmă, dar aproape că m-am pierdut.* A nu fi responsabil pe ceea ce a intrat în spațiul tău înseamnă a te diminua și a considera că trăiești într-un mediu ostil, într-un mediu care este potrivnic. Și această paradigmă, des întâlnită pe pământ, cauzează oamenilor să vorbească despre experiențele lor ca fiind dificile.

Abordând aceste două aspecte prin neutralitate noi putem să înțelegem că am invitat în spațiul nostru noi realități tocmai pentru că dorim să abordăm noutatea și evoluția. Evoluția vine cu lucruri nemaivăzute, nemaîntâlnite. Altfel, se numește zonă de confort. Faptul că ne spălăm din nou pe dinți azi și mâine și poimâine nu este un act de evoluție, ci este un act de disciplină.

În schimb, în momentul în care noi ne permitem să introducem în rutină noastră lucruri din ce în ce mai mari, crește toleranța noastră la măreție și foarte curând o să

ajungem să facem lucruri atât de imense, nerezonabile, aproape imposibile pentru oamenii de rând, încât ne dă posibilitatea de a ne reinventa în fiecare secundă. Această putere a neutralității le dă oamenilor acces la tot ce înseamnă ghidarea semenilor lor. Un om care transformă neutralitatea în disciplină are de fapt acces la a alege în orice direcție dorește să navigheze în viață și apoi de a se lăsa urmat și de a transfera aceste lucruri către semenii săi.

Această carte este o metodă de transfer prin care oamenii din jur înțeleg ce înseamnă neutralitatea. Această carte apare dintr-un excedent de putere, de înțelegere, de experiență și contribuie la proiectul educației spirituale gratuită pentru toată planeta.

Puterea de a învăța fără atașament de trecut

Atașamentul de trecut cauzează în mod clar ca oamenii să fie permanent în decizii. A fi în decizie înseamnă să nu facem ceva decât dacă recunoaștem că s-a mai întâmplat deja, că am mai trecut pe acolo, că nu ne este provocator, că știm deja, că ne este ușor. Acesta reprezintă atașamentul și este în mod clar antigravitațional pentru noutate.

Însă, în momentul în care oamenii descoperă că noutatea se află, de fapt, dincolo de ceea ce înseamnă trecut și că presupune a învăța ceva nou, oamenii descoperă secretul la a-și expanda spațiul. Ceea ce cauzează unui om

să aibă putere este faptul că înțelege principiile măririi spațiului lor de influență. Și putem lua această sintagmă din orice punct de vedere: că e vorba de aură, că e vorba de zonă de putere, că e vorba de influență socială, în a fi un influencer, un leader în comunitățile pe care le conduce sau că este vorba de a extinde abilitățile umane, de la 2 km alergați la 200 de km alergați.

Indiferent din ce perspectivă vine această învățare, omul descoperă cheia creșterii propriului său spațiu. Și atunci, între noi, având un spațiu pe care îl avem acum, și a avea un spațiu care îți duce potențial către 1000, către a fi un influencer la nivel planetar, avem un drum care nu numai că nu mai este inabordabil, ci devine foarte clar. Avem de obținut următoarele salturi: viralitate, carismă, inspirație, leadership, creativitate, dăruire. Deodată, meniul devenirii noastre este pe masă.

Nu mai putem să ne plângem că am fi vrut să aspirăm, să ajungem, dar destinul nu ne-a pus circumstanțele corecte în brațe. Prin neutralitate, oamenii au nu numai ocazia să identifice direcția în care se duc, dar au ocazia ca, fiind detașați, neutri, la acele bias-uri personale, să nu le mai mențină ca dependențe și să-și permită să se reinventeze, să creeze lucruri noi, nu în baza trecutului din care au venit, care conține zona de confort și este locul în care punem capul jos când adormim seara după o zi de muncă, ci din perspectiva evoluției și a creșterii. Este locul spre care navigăm în fiecare zi: de a fi mai sus, mai departe, mai mari, mai puternici.

Iar ca acest lucru să fie la îndemâna oamenilor prin această carte este ceva frumos. Mă bucur mult pentru că oamenii au, în sfârșit, șansa de a distinge între decizie și alegere, de a distinge între trecut și viitor și de a distinge între repetiție - confort și noutate - disconfort. Noutatea nu este confortabilă. Mintează intră în șoc în momentul în care o realitate nu rimează cu ceea ce ni s-a întâmplat deja. Sunt oameni în preajma cărora alți oameni sunt în șoc întruna, în care mintea este permanent în corzi și asta pentru că acei oameni sunt creatori de contexte și de noutate la viteza cu care respiră.

Neutralitatea: autocunoaștere profundă

Dacă până în acest fel de a fi gestionam factorii noștri de putere prin determinare și perseverență, adică vedeam ceva la cineva, doream și noi să avem acel lucru, cuplând la determinare, ziceam: *și eu voi ajunge acolo* și ulterior, prin perseverență parcurgeam fiecare pas până acolo, la neutralitate acest ghidaj, această busolă este interioară. Ne uităm în interiorul nostru și ne stabilim propria noastră agenda. Neutralitatea ne permite să dăm la o parte din alegerile noastre trecutul pe care l-am onorat și mai mult, să cauzăm propria noastră agenda și propriul viitor pe baza unor feluri de a fi care trezesc sete în sufletul nostru. Ulterior, mergem în lume și căutăm oameni cu comportamente din acele feluri de a fi, iar tocmai asta ne dă puterea de a face o

socializare selectivă. Dacă oamenii cu saltul de neutralitate aleg să comunice cu tine este din cauza că au ales să comunice cu tine, nu din cauza că ai ieșit în fața lor pe stradă. Ai fost selectat să comunici cu ei.

Unul din lucrurile pe care permanent le zic echipelor pe care le-am construit este că felul în care noi am ajuns să colaborăm este că v-am observat, v-am selectat, v-am antrenat. Nu este din cauza faptului că ne-am întâlnit la o bere, ci este din cauză că, înțelegând apariția lor în spațiul meu, am recunoscut potențialul și rostul lor, am recunoscut că vreau să ofer și mă detașez din paradigmele de retenție, că doar eu pot și doar eu vreau și doar mie mi se cuvine. Și acolo, am ales ca o parte din cunoașterea mea să fie însărcinată către acești oameni care să o ducă mai departe. Autocunoașterea profundă prin neutralitate este posibilă pentru că dă omului șansa la a descoperi în interiorul său harta devenirii sale, mai degrabă decât a se ghida după ce au făcut alții. Iar acesta este debutul suveranității.

Cum să permitem evoluția fără să o forțăm?

Evoluția înseamnă să împingi tava către noi salturi de conștiință a căror preț nu ești pregătit încă să-l plătești. E ca și cum te duci la o reprezentanță și vrei să cumperi o mașină la jumătate din prețul ei pentru că asta este tot ce ai tu în buzunar. A forța realitatea către evoluție înseamnă, din start, a avea înțelegerea că lucrurile pot fi forțate.

Când un om trăiește în credința că lucrurile pot fi forțate, caracterul lui va fi dominator, manipulativ, va cauza în lume presiune, va cauza surzenie și lipsa de ascultare în raport cu semenii săi sau cu întreaga realitate. Însă, în momentul în care un om adoptă neutralitatea, acel om are capacitatea de a lăsa lucrurile să meargă la ritmul lui. De ce? Pentru că în spațiul lui, lucrurile vor fi la ritmul lui. Viața decurge la ritmul potrivit în funcție de spațiul omului în care se întâmplă. De asta, când se întâlnesc doi oameni cu ritmuri diferite, unul dintre cei doi oameni va simți că este alergat tot timpul. Îl va dura corpul, va avea procese mentale, va avea conversații interioare. Toate acestea sunt specifice creșterii exponențiale, la nivel spiritual. În momentul în care un om are puterea să distingă aceste lucruri, poate cupla instantaneu la lucrurile menționate în capitolele anterioare și anume: răbdare, alegerea momentului strategic și impecabilitate.

Însă, în momentul în care omul rezistă propriei sale deveniri apare ocazia de a se deconecta. Acolo forța are un rol relevant. A forța granițele evoluției înseamnă nu numai a nu avea răbdare cu tine, ci a nu avea răbdare cu ritmul universal. E ca și cum te duci iarna lângă măr și îi ceri să înflorească sau să rodească. Sunt lucruri în lume și în univers care nu pot fi grăbite. Iar aceste lucruri, odată acceptate așa cum sunt, îți permit accesul la neutralitate. De fapt, ele sunt la sursa iubirii de sine. Când accepți ceea ce se întâmplă în lumea ta, înțelegând că așa s-a întâmplat pentru că acestea

au fost alegerile, te afli la debutul iubirii de sine: să poți fi cu cine ești ca om și ce ai cauzat în viața ta.

Puterea de a rămâne deschiși către perspective noi

Una dintre cele mai frecvente abordări pe această planetă este resemnarea: lucrurile nu pot decurge decât în felul în care au mai decurs, ce rost mai are când noi știm deja? O întâlnim în aceste vremuri în România, chiar în mediul politic. *Ce rost mai are să mai sperăm la ceva când deja știm cum a fost?* Și ce fel de oameni adresează această întrebare? Oamenii și-au dat consensul că au lideri care sunt diferiți de ei, ca și cum n-ar fi extrași din masa statistică a populației românești. Acei oameni ne reprezintă. Sunt cei mai răsăriți dintre noi. Cei care au avut curajul să ridice mâna sus pentru public speaking, mâna sus pentru a purta conversații în contradictoriu, mâna sus pentru a reprezenta. Și cine nu-i de acord cu această perspectivă, îl invit să se ducă să candideze pentru orice, să demonstreze că poate fi altfel.

În momentul în care avem această putere de a fi deschiși către noi perspective, în interiorul nostru se naște detașarea de faptul că lucrurile pot decurge doar așa. Această detașare, această acceptare că noi am exersat una din posibilitățile existente ne dă acces la o abundență, încrederea că traseul nostru se poate, instantaneu, cu noi strategii.

Din acest motiv unii oameni sunt de neoprit. Eu sunt de neoprit. Orice îmi propun, eu obțin. Dacă nu am obținut, înseamnă că nu mi-am propus. Dacă mi-am pus ochii pe ceva, este al meu. Iar acel lucru se întâmplă. În momentul în care o astfel de persoană ajunge în realitatea fizică și o cale se blochează se mai deschid un miliard de căi către a obține ceea ce vrea. În momentul în care un om care are nivelul de neutralitate cel puțin merge în lume, el nu poate să dea în viața lui peste un drum închis. Pentru că instantaneu se recalibrează și creează alte drumuri. Creează paradigmele necesare printr-o simplă întrebare care poate deveni o disciplină în spațiul lui. *Cine anume este necesar să devin pentru a merge pe deasupra, pe dedesubt, prin stânga, prin dreapta, prin țintă, prin aer sau să mă teleportez?*

Există o grămadă de metode pentru a ajunge acolo. Acest om se reinventează întruna și nu are niciun fel de remușcări la a renunța la absolut tot ceea ce a fost și de a deveni o nouă persoană. Are zero atașamente față de tot ce a fost. Acest lucru este deopotrivă periculos pentru că este imposibil de strunit și controlat și deosebit de versatil pentru că este de ajuns să vadă, să poftască ceva și, în termen de secunde, devine acel om. Iar asta se întâmplă la nivel de disciplină implementată în viața de zi cu zi, nu la nivel de excepție, one time: *Am făcut-o o dată și am arătat*, nu. Downloadează lucruri la nivel de disciplină.

Puterea de a aborda noi perspective și de a fi deschis către noi perspective este de fapt calea către creativitate.

Creativitatea asta este: nu numai a crea și a spune că ceva este posibil, dar și a genera în realitatea fizică infrastructura pe care se fundamentează acea creație. De la neutralitate până la creativitate este acel salt de a alege să te focusezi pe realitatea căreia îți dedici energia și o materializezi. Și asta va urma într-una dintre cărți.

Cum să rămânem flexibili în fața transformărilor interioare?

În momentul în care suntem flexibili în fața transformărilor noastre interioare noi avem de fapt capacitatea de a accepta faptul că ajungem la un nivel la care multe alte posibilități sunt disponibile. Doar un spațiu flexibil permite interiorul unui om să se transforme. Doar în momentul în care noi ne considerăm pe noi ființe dinamice, creative, volatile, avem capacitatea de a ne transforma. Oamenii care se identifică cu corpul lor sunt foarte radicali și foarte puternici în afirmațiile lor despre ceea ce sunt. Eu rareori afirm despre mine că sunt într-un anumit fel sau altul pentru că știu puterea de a fi orice doresc și oricum aș dori să fiu.

În momentul în care un om fixează existența sa și declară despre el cu putere că este într-un anumit fel, acel lucru se cimentează și devine instantaneu istorie personală. Un lucru ajunge în istoria personală pentru că un om a declarat, suficient de atașat că el este doar așa. Oamenii care

dețin putere personală, nu abordează cu radicalism felul în care se definesc pe ei înșiși, tocmai pentru că apreciază mult mai mult această trăsătură a flexibilității și volatilității. *De ce aș insista pe a mă reafirma că sunt într-un fel sau altul, când dorința mea este de a implementa cu flexibilitate orice intenție am?*

Așadar, o persoană care dorește să fie flexibilă este bine să fie rezervată în legătură cu declarațiile sale despre cine a fost și cine este. De unde și acel subcapitol în care istoria personală este cel mai mare inamic al flexibilității unui om al puterii personale, a unui luptător.

Ceea ce descoperă un om prin flexibilitate este că nu se va închina niciodată în fața unei credințe ca fiind singura, cea de care nu se va despărți. *Sunt dispus în orice moment să renunț la absolut orice credință.* Dacă asta îmi slujește, nu am nicio problemă cu a rupe relația cu absolut oricare din credințele mele în orice secundă, inclusiv aceea că trebuie să fiu viu ca să fac o diferență pentru oameni. Iar asta îmi dă putere să trăiesc viața la risc permanent, în noutate, în descoperire, în conectare, în inocență, în această stare permanentă de reinventare.

Neutralitatea și curajul de a explora necunoscutul

În momentul în care devii neutru îți declari acceptarea lucrurilor care, odinioară, au constituit acte de curaj. Este ok să mă uit în copilărie și să văd cum am fost curajos să sar de

pe clădirea centralei termice din spatele blocului pe o grămadă de nisip aflată cu vreo șase metri mai jos. Însă am încorporat de mult acel lucru. Este ok să mă uit în copilărie și să descopăr cum îmi plăcea să alerg prin lanuri și să simt libertatea de a atinge spicele, grânelor și bucuria de a fi liber și sălbatic. Însă, la acest moment, curajul de a explora noi realități vine din cu totul alte acțiuni. Vine din acțiuni ce au legătură cu a fi într-o reinventare continuă.

Cu alte cuvinte, făcând aceleași acțiuni întruna nu ai cum să reinventezi cine ești. Cel mult devii disciplinat și repetitiv care este foarte folositor la nivelul la care te afli. Însă, dacă dorești să sondezi necunoscutul și dorești să explorezi dincolo de tot ceea ce ai putut fi până acum, este necesar să mixezi curajul și neutralitatea. Curaj și neutralitate presupune să îndrăznești dincolo de tot ceea ce obișnuia să te definească ca om și să sondezi într-o realitate în care toate regulile pe care le știai vor fi anulate chiar de la start. Chiar de la intrarea pe acel teren dispare tot ce știai că ar fi valabil. Această casă bună pe care o face curajul și neutralitatea cauzează ca procese de creativitate imensă să poată deveni realități. Un astfel de proiect este seria Spiritonomics. Curaj și neutralitate și iată ce a ieșit: un lucru fundamental care va schimba complet felul în care oamenii privesc spiritualitatea. Niciodată în istoria omenirii nu s-a mai făcut așa ceva. Și probabil nu se va mai face până data viitoare.

Evoluția autentică apare atunci când trăim fără constrângeri mentale

Pentru ca psihicul uman să poată să trăiască, este necesar ca el să fie reținut de constrângeri. Este necesar să considerăm că apa fierbinte dăunează integrității pielii. Este necesar să trăim cu constrângerea că gravitația poate afecta sănătatea. Este necesar să trăim cu constrângerea că doar mâncărurile comestibile sunt hrănitoare pentru corp, restul ar putea să ne ucidă. Minte are nevoie de constrângeri. Însă, fiind pe bancheta din spate a acestei mașinării numită corp, realizând că este necesar să avem constrângeri în mintea noastră, putem deveni creatori ai celor constrângeri.

Iar a fi creatorul propriilor constrângeri corporale îți dă de fapt puterea de a hotărî când și de ce ar trebui să te lași constrâns sau ar trebui să îți impui constrângeri corpului și minții tale. În momentul în care ești la pupitrul de comandă și ești cel care creează constrângerile din corpul tău, ai ocazia să te joci cu acele egalizatoare în funcție de situația pe care vrei să o abordezi. Dacă eu vreau să urc iarna pe un vârf înalt, pe întuneric și viscol, este necesar să ridic nivelul de toleranță la frică, la frig, la necunoscut, la lipsă de vizibilitate. Pentru că dacă eu sunt în continuare atașat de a fi într-un mediu cald, de a fi în siguranță, de a avea vizibilitate până la 10 km, atunci nici nu voi pleca din cabană.

Așadar, a fi la pupitrul de comandă al propriilor constrângeri și a înțelege că corpul pe care îl deții are parametri complet modificabili, așadar poți să-i modulezi și să-i pui la orice nivel poți tu înseamnă că ai șansa de a schimba în întregime acest lucru. De exemplu, dacă acestui corp în care trăiesc îi este necesar, pentru un act de socializare, curaj, autenticitate, joacă, flirt și creativitate, eu pot duce acești indicatori la acel nivel ideal. Dar, dacă totuși este necesar să fiu într-un loc în care tac, ascult, mă conformez, sunt deschis și receptiv, dintr-odată pot să schimb acești parametri. Ce-ar fi să înțelegi cartea *Neutralitatea* ca fiind un pupitru de joacă cu constrângerile propriului tău corp? Și să înțelegi că, în funcție de obiectivele tale, tu determini aceste constrângeri în așa fel încât să onoreze obiectivul respectiv.

În unele ocazii poate să apară și câte ceva neprevăzut, care poate varia între a te răni și a muri. În orice caz, moartea se va întâmpla la un moment dat. Acum este necesar să vedem în ce fel alegem să trăim viața. De asta, este necesară neutralitatea, și anume a fi la pupitrul de comandă ce creează dinamic constrângerile propriului tău corp.

Capitolul 8. Beneficiile neutralității în afaceri

Unul dintre felurile de a fi care stau la baza antreprenoriatului este inițiativa. Inițiativa dă ocazia omului să iasă din a se lăsa cauzat de ceilalți și să cauzeze el însuși obiectivele sale să se întâmple.

Unul dintre beneficiile neutralității în afaceri este faptul că acest om este de neoprit și poate să obțină tot ceea ce își dorește, creând calea prin care acel lucru să se întâmple. Există o vorbă despre antreprenori care spune că antreprenorul e un om care se aruncă de pe o stâncă și până jos inventează o pereche de aripi. La asta se referă și neutralitatea: nefiind atașat de propriile bias-uri și paradigme, omul poate să se reinventeze pe el, propria organizație și conștiința organizațională ori de câte ori este nevoie, în așa fel încât să ajungă la nivelul la care și-a propus. Această reinventare continuă a sa, a echipei, a companiei, a obiectivelor, a conștiinței organizaționale permite omului respectiv să își implementeze visurile și planurile care îl țin pasionat în legătură cu viața. Despre asta este acest capitol.

Cum îți oferă neutralitatea claritate în alegerile strategice?

În momentul în care oamenii sunt blocați în a analiza viitorul doar prin prisma lucrurilor care li s-au mai întâmplat, deodată, paleta de acțiuni posibile pentru a ajunge acolo devine foarte limitată. Inclusiv la nivel istoric, dacă ne uităm la felul în care s-a procedat în istorie, o cale foarte bună de a învăța cum au făcut alții ca să ajungă acolo, și acolo se poate ajunge la limitare, preluând felul în care au procedat strămoșii noștri pentru a genera succes în viață și în afaceri.

Am citit de multe ori despre felul în care oamenii făceau afaceri în antichitate, în perioada interbelică sau poate chiar în evul mediu și am văzut că, la bază, aveau cu toți un salt de inițiativă, și anume acela de a asculta nevoile oamenilor, de a alege să le satisfacă și de a depune munca necesară pentru ca vulpea să ajungă la struguri, la ceea ce ei doresc. Și asta presupune muncă, creativitate, echipă.

Unul dintre lucrurile care aduc o diferență enormă în a crea claritate în afaceri este tocmai detașarea de paradigmele trecutului ca fiind singura cale de a implementa ceva. Un om devine confuz când nu vede nicio altă cale prin care să ajungă la obiectivul său. Însă, un om în neutralitate, care este dispus să renunțe la felul în care s-a mai făcut și să abordeze feluri noi, inovative de a face lucruri și de a cauza rezultate, este permanent în claritate.

Eu nu știu cum voi ajunge la ceea ce planific. Și sincer nici nu-mi pasă. Dar știu sigur că voi găsi o cale către orice vreau. Și dacă nu am obținut încă acel lucru pe care eu îl vreau este din cauza că în mod strategic amân pentru a strânge energia necesară a obținerii lui. Un om din afaceri niciodată nu va ajunge la un zid dincolo de care să nu poată crește. Pentru că este dispus permanent să lase credințele sale și să facă să se întâmple realitatea așa cum își dorește.

Nu înseamnă că acesta este nivelul antreprenoriatului peste tot pe această planetă. În mod clar, cel puțin în România, antreprenoriatul se află într-un dans continuu între antreprenoriatul transgenerațional, cel al vestului, în care familiile sunt într-un business de sute de ani, și antreprenorialul care ține de companiile multinaționale, în care există o conștiință organizațională care pune eficiența pe proces și accentul pe bani și nu pe om. Există un curcubeu întreg de energii între antreprenoriatul ce se bazează pe o spiritualitate conceptualizată, multinaționalele, și antreprenoriatul bazat pe o spiritualitate internalizată, antreprenoriatul transgenerațional, în care normele de familie s-au transmis în acel business și oamenii o fac cu demnitate, cu onoare, cu putere, luând în calcul pe ceilalți oameni.

Economia românească, fiind în zona de migrație între cele două, conține câte ceva din fiecare. Puține afaceri în România sunt la a doua generație, ca să nu mai zic la a treia. Mare parte din antreprenori au deschis companii pentru că

au lucrat în multinaționale. Sau au avut flerul antreprenorului de după Revoluție. În momentul în care noi ne asumăm această neutralitate, ne permitem să avem claritate maximă, pentru că, nefiind atașați de ceea ce știam, putem să creăm o cale permanent nouă și asta ne dă libertate.

Înțelegerea emoțiilor și a atașamentelor din procesele de business

Merită să fie scrisă o carte doar pe această temă, pentru că, la baza diplomației, la baza pârghiilor din negocieri stau tocmai identificarea atașamentelor partenerului de conversație, a interlocutorului. Energia care se pierde cel mai mult în procesele de negociere este tocmai direcționată către identificarea punctelor slabe, adică a atașamentelor, locurile în jurul cărora discursul, comportamentul, business-ul, personalul sau resursele sunt focusate, sunt concentrate. Punctele slabe ale unei companii se vor descoperi prin atașamentele din conștiința organizațională, care arată locurile în care este incomplet antreprenorul respectiv.

Când vei merge și vei găsi o companie complet descentralizată, care folosește un management participativ sau lateral, acolo vei descoperi că acel om nu are nicio reținere, este neutru și este ok ca oamenii săi să implementeze lucruri, descoperi de fapt încredere, susținere, evoluție, parteneriat, iubire, contribuție.

Însă, atunci când managementul este concentrat și este într-o formă verticală, sub forma unei organigrame, cu atașamente specifice față de un post de lucru, o fișă de lucru sau task-uri ce este necesar să fie îndeplinite, aceasta denotă un anumit fixism. Iar acest fixism este exploatabil în comunicările de business. Există oameni specializați în a identifica punctele slabe ale unei companii, ale unei comunități, ca să nu mai zic ale unei persoane, iar aceste lucruri pot fi identificate și pot fi folosite tocmai pentru a crea negocieri de succes.

În momentul în care oamenii au emoții de atașament în legătură cu ceea ce ei reprezintă la nivel financiar în afaceri, atunci acest lucru arată că în spațiul lor au permis să existe compromisuri. De exemplu, mergem într-o companie și observăm că la nivel de conștiință organizațională este o cutumă, un obicei tacit, acceptat ca toată lumea să întârzie. Aceasta spune foarte multe atât despre echipa respectivă, cât despre antreprenorul care permite ca întârzierea să se întâmple în spațiul lui. *Mi-e frică să aduc măsuri administrative pentru că oamenii buni sunt greu de găsit, antrenamentul lor durează mult și nu vreau să-i pierd.* Dar el pierde de fapt ceea ce era important în acea companie și anume integritatea.

În momentul în care o persoană are această rețineră în a adresa punctele slabe și nu manifestă putere în legătură cu acele traume organizaționale, atunci el cauzează expunerea la diferite riscuri pe de-o parte, dar pe de altă

parte, cauzează îndepărtarea de viziunea companiei și intrarea într-o politică ce nu mai respectă agenda luminoasă la nivel organizațional, ci se duce spre a respecta traumele fiecăruia. *Nu pot să ajung la timp, nu sunt în stare, nu sunt productiv, sunt leneș.* În general, poți să identifici punctul de asamblare al unei organizații ascultând cu atenție pe holuri care sunt cele mai frecvente cinci fraze. Obişnuiesc să fac asta cu multe companii și de regulă aud: *Nu putem, n-avem cum, nu suntem în stare, n-are rost, oricum nu ne vede nimeni sau stai liniștit că o rezolvă altcineva.* Ascultând cele mai frecvente cinci fraze din interiorul unei organizații, tu ai ocazia să descoperi nu numai punctul de asamblare al conștiinței organizaționale, dar, mai departe de asta, și compromisurile încheiate între managementul superior și echipa sau angajații acelei companii.

Cum să menții direcția fără să fii influențat de factori externi?

Pentru a putea să menții o direcție, în primul rând este necesar să o formezi conștient și să o reprezinți în fiecare din procesele acelei organizații. De exemplu, dacă o organizație se lasă ghidată de pasiune, această pasiune este necesar să se regăsească în fișa postului. Este necesar să se știe traseul pasiunii. Una dintre intențiile seriei Spiritonomics este implementarea, la nivel de business, prin crearea unor conștiințe organizaționale ce au la bază valorile acelei

companii. Într-un cuvânt, vom lua valorile unei companii, fiecare carte scrisă pe tema acelor valori, din cele 200, vom instrui inteligența artificială să formuleze o conștiință organizațională în care să fie prezente acele energii. De exemplu, dacă într-o companie avem integritate în toate procesele, tot ceea ce înseamnă de la crearea logistică și până la procesare, execuție și follow-up, toate vor fi pe bază de promisiuni, pe deadline-uri, pe a crea un paper trail, pe a crea urmărirea proceselor prin e-mail-uri. În timp ce, o companie care ține de spirit artistic unde valoarea principală ar fi creativitatea, acolo este necesar să urmărim pe bază de feedback din partea publicului, pe bază de follow-up, pe bază de impact în audiență. Deci, iată cum, seria Spiritonomics va conține ceea ce stă la baza sculptării conștiinței organizaționale într-un mod foarte personalizat pentru acei oameni de afaceri.

Felul în care oamenii de afaceri își mențin direcția de business fără a se lăsa influențați de factorii exteriori este prin a avea o direcție bine stabilită, prin a implementa acele valori, misiuni, viziuni în interiorul proceselor de business și, nu în ultimul rând, prin a crea o aliniere după propria viziune, mai degrabă decât cu factorii exteriori. Pot spune cu certitudine că la momentul acesta, Createrra n-a imitat, nu imită și nu va imita niciodată pe oricine existent în această piață dacă există vreo concurență. Nici măcar nu am studiat dacă ar exista vreo concurență pentru ceea ce noi facem. Nu am reglat, asociat prețurile, politica de expansiune, avatarul de

clienți, nu am reglat niciunul dintre indicatorii de dezvoltare economică după vreo altă companie. Deși am trecut printr-un proces profund de rebranding ca urmare a maturizării companiei din primul deceniu din viața sa, acest rebranding a studiat cu cine ne asemănăm cel mai mult pe piață, pe piața românească și internațională. Pe piața românească nimeni nu mai face așa ceva. Pe piața internațională a ieșit că avem, în studiul acestei companii de branding, doi mari competitori: Tony Robbins și T. Harv Eker. Sincer, niciodată nu m-am orientat să văd dacă seamănă ceva, dacă suntem apropiați ca prețuri, dacă facem aceleași lucruri, este doar părerea companiei de branding.

Această putere de a te orienta după propria verticalitate, după propria axă și nu după factori externi vine din faptul că oamenii din interiorul acestei companii, funcționează din pasiune. Sunt acolo pentru că iubesc ceea ce fac. Și li se permite să fie liberi și să implementeze lucrurile pe care le simt.

Afacerea ca entitate neutră - focus pe viziune, prezență la reacții

Unul dintre lucrurile care se întâmplă atunci când compania își pierde viziunea este că începe să includă influențe din exterior în creațiile sale. În momentul în care Steve Jobs a fost eliminat din managementul propriei companii oamenii au început să vadă în designul produselor,

în funcționalitățile lor asemănări foarte mari cu produsele companiilor concurente. Însă, atunci când oamenii devin prezenți la reactivitate, la faptul că încearcă să compenseze, să fie competitivi, că încearcă să urmeze sau să creeze anumite lucruri doar pentru că apar și la restul oamenilor din piață, există niște indicatori clari ale acestor momente ca fiind incompletitudini sau trame organizaționale. Atunci când un om își păstrează spiritul nelimitat de propria sa direcție, de propria sa intenție, are mult mai mari șanse să străbată prin ceea ce dorește să creeze, mai degrabă decât să fie reactiv la niște lucruri deja create. A-ți creat direcția pentru propria companie după o realitate deja creată înseamnă a fi cu un pas în spatele pieței, orientându-te după ceea ce este deja, după ceea ce a fost făcut deja și după ceea ce piața conține deja. Aceste lucruri implică faptul că oamenii se pierd de viziunea lor. Prin neutralitate, renunțând la nevoia de a te asocia cu ceva deja existent, oamenii descoperă în afaceri capacitatea de a fi inovativi, de a se inventa și reinventa continuu.

Neutralitatea în gestionarea conflictelor și negocierea contractelor

În momentul în care aduci neutralitate, conflictele și contractele, inclusiv vânzările, pot fi abordate foarte diferit decât în mod clasic. Una dintre cele mai prezente măsuri în vânzări este aceea de a încerca discreditarea competiției pe

pieță, pentru a demonstra că tu ești cea mai valabilă versiune de furnizor existent. Acest lucru se bazează pe diminuare la adresa tuturor: diminuezi competiția, diminuezi clientul pentru că a ales să lucreze cu competiția, deși nu te-a cunoscut până atunci, și diminuezi întreg spațiul economic, căci el poate funcționa doar dacă ne dăm în cap unii la alții. Însă, în momentul în care alegi neutralitatea ceea ce se transformă este interesul antreprenorului pentru nevoile și nivelul de ascultare al propriilor săi clienți, dar și pentru dorința de a identifica nu numai nevoile actuale, ci de a anticipa nevoile viitoare sau chiar mai mult, și asta apare la companiile care se bazează pe un management transcendent, de a crea noi nevoi în sufletul oamenilor.

Ceea ce facem noi în Createra este să creăm în oameni nevoia de integritate. Oamenii nu au fost deranjați de lipsa integrității până au ajuns la programul Puterea Trecutului¹. Însă, după Puterea Trecutului nu mai pot tolera că nu sunt de cuvânt, nu ajung la timp și nu fac ceea ce-și propun. Am creat în interiorul lor o nouă nevoie, nevoia de a fi integri, nevoia de a-și restaura cuvântul, nevoia de a avea o atitudine impecabilă, de a avea zero regrete, nevoia de a pune la punct lista de așteptare, nevoia de a fi în conectare și în autenticitate cu semenii lor.

¹ Puterea Trecutului este modulul I din Trilogia Puterii Personale, un program transformațional oferit de Createrra. Descoperă toate detaliile despre program pe www.createrra.ro.

Noi creăm nevoi în oameni, nevoi care nu erau acolo. Le punem în sufletul lor, iar asta cauzează ca ei să crească, să se vadă mai mari, să ajungă mai departe, să meargă la nivelul următor. În momentul în care o companie aplică o astfel de procedură, negocierile decurg cu totul altfel. Pentru că atunci când mă duc într-o negociere, abia la final negociez produsul sau serviciul respectiv, dar până acolo, ascult nevoile emoționale, spirituale ale omului cu care conversez. Înțeleg ce se întâmplă la el acasă, înțeleg ce se întâmplă în sufletul lui, îl completez pe durata conversației. Inclusiv când sunt la o televiziune, într-un interviu, într-un contract, într-o negociere am grijă să-i ofer celui alt cadouri din belșug și apoi prețul pe care îl cer este complet nenegociabil. Pentru că acel om a fost văzut ca om înainte și, prin urmare, formalitățile despre bani sunt pur și simplu la distanță de o semnătură. Nu procedez altfel, n-aș proceda altfel, este felul în care îmi place: mă duc acolo ca om și plec ca partener de afaceri. Practic, sunt prezent la acea masă pentru a da mâna pentru o înțelegere care a fost deja semnată de acasă.

Cum să menții relații profesionale bazate pe echilibru și respect?

Echilibru și respect în afaceri înseamnă a observa diferența pe care omul din spațiul tău organizațional o face în viața ta și a răspunde pe măsură. În momentul în care un om are dorința de apartenență, cu siguranță el va avea

dorința de a fi văzut. Și atunci recunoștința este ceva ce este necesar să fie cerut.

Unul dintre modulele de nelipsit din programele noastre este ca la final oamenii care au dorit să susțină, să aparțină, să fie parte din transformarea semenilor lor și o fac în mod gratuit pe durata unui program foarte intens este acela în care ei sunt recunoscuți. La finalul fiecărui curs, acești oameni vin în față și sunt aplaudați minute în șir de cei pentru care au făcut o diferență. Ei ajung să fie văzuți și să-și obțină lucrul pe care îl doreau când au venit acolo. Au dorit să pună din surplusul lor de timp, de energie, de susținere pentru a beneficia de recunoștință, de a fi văzuți, ascultați și de a crește.

A fi un lider care aduce neutralitatea înseamnă a ști cum să echilibrezi și ce să cere pentru a fi echilibrat. Acest lucru se numește respect. Respect înseamnă: *Ai obținut ce ai vrut? Da. Mi-ai dat ce ți-am cerut? Da. Se poate spune că ne-am respectat.* Sunt foarte multe lucruri în care aceste lucruri nu sunt prezente. Iar acolo se cauzează de obicei un picaj în retenția oamenilor. Oameni buni pleacă din companii care n-au fost buni cu ei. Se cauzează pierdere de relații: oamenii care n-au știut să răspundă la acest respect n-au mai descoperit ușurința de a intra sau de a persista în spațiu. Dar ce se întâmplă cel mai des este scindarea energiei de unitate în echipă și, din acest motiv, este responsabilitatea creatorului să aducă aceste comportamente și să le transforme în discipline, prin exemplu. Nici o conștiință organizațională

scrisă, nici un cuvânt mort pe o hârtie nu poate influența comportamentul unui om așa cum o face inspirația. Inspirația înseamnă să fii văzut trăind valorile pe care le rostești.

Nicio conștiință organizațională nu poate să imite starea pe care o simte un membru al echipei când te vede fiind ceea ce spui că ești și făcând ceea ce spui că ai face. În companiile pe care le conduc, oamenii își reglează ceasul după cuvântul meu. Dacă am spus că voi fi prezent la o oră, starea vremii se va schimba, războiul se va schimba, ziua și noaptea se vor schimba, traficul pe autostradă se va schimba, se va transforma tot ce e necesar să se transforme pentru un singur motiv: *mi-am dat cuvântul* și acolo s-a încheiat.

Este foarte important de înțeles pentru companii că, dincolo de neutralitate, la nivel scriptic, este necesar ca acea conștiință organizațională să fie manifestată în comportamentul organic al aceluși om, pentru că de acolo radiază un câmp electromagnetic ceea ce face inimile oamenilor să bată, să-și dorească să devină și să vadă un exemplu grăitor în fiecare moment. Cunosc multiple companii în care conștiința organizațională este o cerință a unui finanțări nerambursabile, a unui proiect, a unui manager în trecere pe acolo și a rămas o carte părăsită undeva într-un raft și nimeni nu se uită la ea pentru că nu există acea energie în niciun om din echipă.

Conștiința organizațională este un organism dinamic care oglindește la nivel de scris, scriptic, inima celui care a

creat compania. Vrei să te duci să-l cunoști pe omul care a creat compania? Du-te, ia-ți un scaun, stai jos și admiră echipa și vei ști ce om a creat acel lucru.

Eliminarea presiunii de a dovedi ceva în fața competitorilor

Îmi aduc aminte cum, la un moment dat, analizam conștiința organizațională a unui prieten drag și unul dintre lucrurile pe care el le reclama ca fiind disfuncțional în compania lui era faptul că oamenii se ceartă între ei, că se grăbesc să ia task-uri unul de la altul, sau reprimă anumite task-uri în masă și nu se întâmplă. Și i-am cerut un simplu lucru: să-mi dea să citesc conștiința organizațională și am găsit răspunsul în primele trei paragrafe: *Suntem aici să zdrobim competiția pe piață, nimeni nu are nicio șansă cu noi în această piață.* Instantaneu am înțeles de unde s-a transmis această nevoie de a fi reactiv, această nevoie de a crea un spirit competitiv, competitiv-distructiv și mai mult, această nevoie de a compensa gândul că, dacă nu zdrobești pe celălalt, nu ai cum să fii tu la nivel înalt. Era evidentă mentalitatea, psihologia unui homo sapiens în care este nevoie să demonstrezi tuturor că tu ești mai cu moț și că vei putea să fii deasupra tuturor.

Acolo, bineînțeles, erau două șanse: prima viza ajustarea conștiinței organizaționale, sperând că aceasta va face o diferență, iar a doua presupunea a lua acel om în

spațiul meu și de a-l educa. Iată că, după atâția ani, suntem acum într-o prietenie extraordinar de puternică. Comportamentul inspirațional al acestui om care și-a permis să lase propriile paradigme transformate s-a reflectat ulterior în latura scriptică a conștiinței organizaționale, iar oamenii prezenți acolo creează, recrează și repetă comportamente funcționale pentru structura și obiectivele companiei.

Cum să accepți schimbările pieței fără rezistență și să te adaptezi rapid?

Este extraordinar ca un antreprenor să considere schimbările din piață ca fiind primul lucru de urmărit. Mie îmi place să mă uit la transformările din sufletul oamenilor. Când văd în lume o transformare a pieței, eu înțeleg că ceea ce s-a transformat acolo, dacă ar fi să ne luăm după economia politică clasică, ar fi echilibrul dintre cerere și ofertă și este complet inteligibil acest lucru. Însă, dacă ne uităm că singurul motiv pentru care există o ofertă este pentru că are nevoie să satisfacă o cerere de pe piață, descoperim că de fapt dinamica ce s-a schimbat cu adevărat este în nevoile oamenilor. De exemplu: după pandemie, raportul oamenilor care sunt atașați de o locație fixă de lucru comparativ cu cei care sunt mobili s-a schimbat dramatic. Practic, foarte puțini oameni mai doresc să mai meargă într-un loc fix pe care să-l numească *birou*. Cu toții au descoperit că aceste lucruri pot

fi realizate și de acasă, și din sânul familiei, și din parc, și de pe o barcă, și de pe vârful unei munte. Lumea poate munci de oriunde de atunci. Pandemia a destupat libertatea din oameni. În momentul în care oamenii înțeleg că ceea ce s-a schimbat cu adevărat acolo este nevoia din interiorul oamenilor, atunci ei au ocazia să adapteze produsele la ceea ce se numește *un nou proces de ascultare, o reinventare a companiei*. Pentru că la urma urmei, compania are perenitate și continuă să existe și să fie profitabilă pentru că s-a transformat măsura în care liderii ei ascultă pe oamenii din jur și nevoile pe care ei le au.

Reactivitatea înseamnă a fi permanent cu un pas în urmă, în urma celui care dictează nevoile. Însă, în momentul în care înlocuim această reactivitate cu ascultare, ascultarea oamenilor, semenilor noștri, a nevoilor lor, din start, noi nu mai lucrăm în trecut, ci lucrăm în prezent și viitor. *Ce nevoi au acești oameni acum? Care este nevoia lor la nivel spiritual?* Dacă în procesul comercial, te duci și satisfaci nevoile personale și spirituale ale aceluia om, tu ai șansa de a-l fideliza, indiferent de business-ul pe care îl deschizi. În orice domeniu în care mă duc, oamenii mă vor urma. Pentru că nevoile pe care le-am satisfăcut au fost în sufletul lor, nu au fost în frigiderul lor, nu au fost în portofelul lor, nu au fost în nevoi fizice, ci în nevoi spirituale pe care nimeni nu le poate satisface.

Indiferent de domeniu, în momentul în care te conectezi cu omul din fața ta într-un proces autentic, dispare

pentru totdeauna nevoia oamenilor de vânzări. În schimb, ceea ce se naște este o nouă specie: oameni de la care lumea dorește să cumpere. Este foarte diferit.

Puterea neutralității în crearea unui brand stabil și de încredere

Într-o lume schimbătoare, a fi stabil înseamnă a fi de fapt adaptabil. Stabilitatea de care vorbim, având în vedere contextul mondial și economic, este de fapt permanent dinamică, în permanentă schimbare. Se schimbă gradul de ocupare, se schimbă rata dobânzii, se schimbă rata inflației, se schimbă nivelul de educație și implicare a angajaților, se schimbă nivelul de retenție, se schimbă calitatea colaboratorilor, totul se schimbă. Cum ar putea o companie să fie stabilă? Într-un singur mod. Să ia în calcul dinamica tuturor acestor factori în același timp.

O companie stabilă reprezintă de fapt o companie care merge la același ritm cu nivelul de evoluție al condițiilor economice. Iar condițiile economice există acolo datorită schimbului de valoare dintre consumatori și creatori. În momentul în care ne uităm pe social media putem vedea instantaneu cine este un consumator de valoare și cine este un creator de valoare. Te uiți la numărul de followeri și following și vei ști exact dacă acel om iubește să consume valoarea creată de ceilalți sau dacă acel om este urmărit de o grămadă de oameni pentru că el însuși este un creator de

valoare. La fel se întâmplă și în ceea ce privește această stabilitate a brand-ului: ea se naște, ca urmare a faptului că management-ul companiei și ulterior echipa, înțelege că stabil înseamnă dinamic.

Dacă ne uităm la ceea ce au ca atu, ca punct forte micile companii în raport cu multinaționale, aceea este o viteză de adaptare și implementare mult mai rapidă. Mecanismul supraetajat din cadrul companiilor multinaționale face ca un proces decizional să străbată zeci de straturi până la implementare, de sus de la creație. Într-o companie mobilă, portabilă, flexibilă, adaptabilă, acest proces ia zeci de ori mai puțin. Sunt mult mai fluizi, mai adaptabili, mai rapizi în a transforma o idee într-un proces real, într-un produs real.

Să ne uităm, de exemplu, la această carte. Aseară, *Neutralitatea* era o idee pe o hârtie, era un titlu într-un tabel cu un număr în dreptul lui 250, nu cu mai mult de 24 de ore în urmă. Astăzi, în maximum o oră și jumătate va fi o carte completă, scrisă și gata de dat în producție. De aici, până la a o corecta și a o publica există un pas ce durează încă câteva zile. Acest lucru este absolut imposibil. Prin colaborarea între doi oameni, și nu mă refer la utilizarea inteligenței artificiale, ci prin colaborarea între două conștiințe reale, acest lucru este absolut imposibil într-o companie supraetajată. Niciodată nu se va întâmpla acest proces în câteva zile, de la design până la implementare, până în zona vandabilă. Și toate datorită neutralității, abilității de a renunța

la gândul că ceea ce s-a mai întâmplat trebuie să decurgă la fel. *Dacă Eminescu a scris o carte în 10 ani, automat și eu este necesar să o scriu la fel.* A fost nevoie să incendiez tot ce credeam și tot ce știam despre cum se fac lucrurile pentru a putea, astăzi, să construim în acest fel.

Neutralitatea ca motor al succesului: a rămâne centrat în orice situație

Succesul este la o promisiune distanță de momentul prezent. Succesul, așa cum am văzut în urmă cu două volume, la integritate, este la intersecția între ceea ce spun și ceea ce fac. Deci, practic, pentru a avea succes, este necesar doar să ne dăm cuvântul. Și având în vedere că succesul este atât de facil, cum de atât de puțini oameni au succes? Nu sunt de cuvânt. Nu și-au dat cuvântul pentru nimic sau nu sunt prezenți pentru cuvântul pe care și l-au dat.

Pentru a putea ajunge într-un proces în care se generează succes la nivel organizațional este necesar ca omul să fie dispus, nu numai la a-și da cuvântul, ci la a renunța la tot din interiorul său care nu ar onora cuvântul său. Degeaba un sedentar își dă cuvântul pentru un maraton. Degeaba un gurmand își dă cuvântul pentru post. Degeaba un trădător își dă cuvântul pentru loialitate. Pentru că acolo este necesar ca el să aibă o cale de a transforma felul în care relaționează cu propriile sale paradigme. Neutralitatea este singura cale. Și atunci ceea ce se întâmplă este că, omul are

oportunitatea de a renunța la ceea ce a fost până atunci, de a cauza rezultate respective și, ulterior, într-o nouă postură de putere să-și dea cuvântul pentru ceea ce dorește să creeze. Această neutralitate, venită la pachet cu integritatea, este garantul succesului care, la nivel organizațional, poate redefini tot ce înseamnă situație din piață, obiective strategice, retenție pe cashflow.

Capitolul 9. Neutralitatea în interacțiunile sociale

Având în vedere că printre nevoile cele mai puternice ale omenirii se numără nevoia de apartenență, de contribuție și de unitate, a aduce neutralitatea în interacțiunile sociale înseamnă a cauza o comunicare, o atitudine, o abordare a acestor contexte prin prisma respectului față de ceea ce oamenii aleg să pună în viață. De cele mai multe ori, oamenii, în nevoia lor de dreptate, cauzează rupturi în mediul social și disensiuni.

În momentul în care oamenii aduc neutralitatea în aceste interacțiuni, ceea ce se naște pentru ei este posibilitatea de a crea nu numai unificare, ci și contribuție masivă la contextele care sunt de interes pentru ei, iar cea mai puternică nevoie a omului, și anume cea de apartenență, se poate crea doar atunci când omul se vede ca făcând parte dintr-o comunitate, dintr-un grup în care are ocazia să-și manifeste exact felul în care simte să o facă.

Neutralitatea înseamnă a da la o parte trecutul pe care oamenii l-au deprins din contextul social și de a pune în viață, de a pune în lume ceea ce cauzează ca viitorul lor să fie posibil. Desprinderea de un trecut cu posibilități limitate și abordarea unui viitor în care toată lumea își primește ceea ce dorește să primească și își satisface nevoile și interesele este

de fapt felul în care neutralitatea se manifestă în interacțiunii sociale. Tocmai despre aceasta este prezentul capitol.

Cum îți permite neutralitatea să vezi oamenii așa cum sunt, fără proiecții?

În momentul în care noi abordăm interacțiunea cu oamenii din jurul nostru pe baza listei de așteptare, permanent oamenii din jurul nostru seamănă cu cineva care în trecut ne-a rănit, ne-a afectat, a cauzat vreo supărare sau vreo situație provocatoare. Însă, atunci când adresăm această listă de așteptare, avem ocazia de a ne desprinde de acele credințe și de a ne uita la oameni drept ceea ce sunt în acel moment. Aceste situații se manifestă în interacțiunile sociale, indiferent că este vorba de comunități sau că este vorba de posibili parteneri.

În momentul în care nu suntem compleți cu oamenii cu care am fost, vom căuta și vom judeca tot ceea ce vine ca parteneri de afaceri, parteneri romantici sau parteneri în crearea unui proiect. Începem să judecăm în cei din fața noastră toate temele pe care noi le avem nerezolvate în propriul nostru trecut, în lista de așteptare. Neutralitatea poate veni doar în momentul în care oamenii se detașează de lucrurile care au fost în trecutul lor, iar asta le permite să fie lucizi și să interacționeze în momentul prezent doar cu acea persoană, nu și cu percepțiile din trecut, nu și cu toate persoanele care seamănă cu acel om cu care interacționăm

chiar acum. Această posibilitate de a fi lucid ne permite să interacționăm cu oamenii în versiunea care sunt ei azi și nu prin adăugarea judecăților care vin din trecutul nostru și din relațiile incomplete cu alți oameni cu care am interacționat.

Renunțarea la nevoia de control asupra familiei, prietenilor și comunității

Nevoia de control, așa cum am zis în capitolele anterioare, are de a face cu frica de a nu pierde. În momentul în care un om trece prin această frică încearcă să rețină cu forța, prin a atrage către el o persoană. Această reținere cauzează în oamenii respectivi, nu numai sentimentul de atașament, ci și pierderea libertății. Pentru a putea să cauzeze neutralitate, este necesar ca oamenii să renunțe la motivele pentru care controlează comportamentul celor din jur. Acest control se manifestă la ceilalți drept o presiune, drept o listă permanentă de nemulțumiri și așteptări, drept o listă de dominări sau reactivitate fără de motiv.

Impactul existenței acestor bias-uri și comportamente este unul de dezbinare. În momentul în care oamenii devin neutri în legătură cu comportamentul și comunicarea lor, acest lucru se întâmplă tocmai prin renunțarea la ceea ce a fost posibil în trecut. Această prezență la faptul că lucrurile care s-au întâmplat în trecut nu este neapărat să continue la fel conferă oamenilor puterea de a reinventa relația, de a

reinventa comunitatea, de a reconstrui ceea ce se dorește a fi atins acolo.

Acceptarea diversității fără judecată. Fiecare are propria călătorie

Unul dintre volumele următoare este *Unicitatea*. Unicitatea poate fi descoperită doar după neutralitate. În acest moment, facem trecerea ușor către unicitate prin care vom putea accepta că fiecare dintre oamenii din jurul nostru se află în propria misiune, cu propriile evenimente, cu propriile paradigme, cu propriile direcții și intenții. Deodată, avem capacitatea de a accepta nu numai unicitatea și respectul nostru față de noi, ci începem să devenim tandri, blânzi, atenți cu faptul că fiecare om din jurul nostru are acces la această unicitate.

Trecerea de la neutralitate la unicitate se face tocmai prin înțelegerea intențiilor oamenilor din jur, iar acest lucru se poate descoperi în momentul în care trecem dincolo de probleme și ne uităm la angajamentele pe care ei le au. Oamenii sunt atât de diverși, fiecare are angajamente atât de diferite și mai mult, angajamentele lor se transformă în realitate palpabilă prin acțiuni atât de diferite.

În momentul în care alegem să ne întâlnim, pentru acele momente, noi am ales să mergem la drum împreună, umăr la umăr. Cu cât aceste momente sunt prelungite, cu cât oamenii participă și experimentează în comun realități noi, cu

atât mai mult ei se unifică și dau naștere unor construcții și unor proiecte tot mai încăpătoare, de anvergură din ce în ce mai mare. Dacă ar fi să ne uităm la proiectul pe care noi îl creăm, seria Spiritonomics, și să presupunem că îl vom face împreună cap-coadă, imaginează-ți genul de relaționare, de construcții și de experiențe în comun pe care le putem construi.

Acest lucru dus oriunde în lume și pus în viața oamenilor, și anume capacitatea de a persista pe un scop comun, pe o direcție clară, pe durata mai multor ani transformă ce este posibil în familii, în business-uri, în comunități, în relațiile dintre oameni, în prietenii, în parteneriate. A-ți da cuvântul pentru ceva la o asemenea distanță și a face totuși să se întâmple la frecvența la care noi îl cauzăm este un lucru absolut fenomenal.

În momentul în care oamenii descoperă această capacitate de acceptare, ei practic acceptă nu numai călătoria propriu-zisă, nu numai destinația, ci și lucrurile care se întâmplă pe parcurs și anume disponibilitatea lor de a gestiona orice s-ar întâmpla acolo într-un mod care onorează obiectivul final, cât și experiența fiecăruia la nivel de respect, la nivel de demnitate, la nivel de abundență. Este un cuvânt dat pe o perioadă aproape nelimitată.

Cum să construiești relații de apartenență fără atașamente distructive?

În momentul în care tratăm oamenii din jurul nostru ca pe simple corpuri se creează relațiile de atașament. *Cum știi că o relație nu este construită din atașament?* În momentul în care sunt prezente principii, vibrații, emoții și energii dincolo de zona fizică. În momentul în care poți respecta o persoană, o susții, participi la evoluția aceluia om se poate spune că atașamentul respectiv nu există. De ce? Pentru că atașamentul între oameni este posibil doar atât timp cât corpurile lor sunt prezente unul lângă celălalt. Dacă ceea ce acei oameni construiesc chiar și când corpurile lor sunt la distanță este în continuare prezent, asta denotă faptul că ei au depășit constrângerile corpurilor fizice și lucrează la un nivel mult mai profund.

Un astfel de lucru stă la temelia apartenenței într-o comunitate. Dacă oamenii ar fi conectați doar când se văd, nicio comunitate n-ar putea supraviețui. În momentul în care la baza apartenenței stau energii, experiențe comune, lucruri fenomenale care îi cheamă laolaltă să experimenteze, dar îi țin laolaltă și când sunt la distanță, aceasta este ceea ce cauzează durabilitate în axa ce unifică o astfel de comunitate. De exemplu, în proiectele pe care Createrra le pune la dispoziția oamenilor, principală axă care stă la baza unificării și apartenenței este RAICU: Responsabilitatea, Autenticitatea, Integritatea, Coerența și Unitatea. Mă uit în jur la câteva zeci

de companii care au adoptat aceste valori și le-au pus în conștiința lor organizațională, în crezul lor și câte cărți s-au scris, câți oameni au creat conținut, programe, workshop-uri, cărți, familii pe baza acestor lucruri. Asta îmi spune că ceea ce noi punem în lume permite oamenilor să creeze o apartenență fenomenală. Este un lucru demn de luat în calcul, în momentul în care oamenii aleg să rămână sau aleg să plece.

Neutralitatea ca fundament pentru echilibrul în cuplu și în familie

În momentul în care apare neutralitatea în relațiile de cuplu și în familie, oamenii de fapt au puterea de a respecta experiența celuilalt: felul în care celălalt se simte, de a aduce demnitate în acea relație și de a lăsa omul respectiv să fie cine este, de a-și spune punctul de vedere și de a-i permite să se exprime în felul în care se exprimă și totul prin reciprocitate. În momentul în care aduci neutralitate înseamnă că renunți la dreptul tău de a te aprinde în acea conversație.

Mai mult, înțelegerea că privilegiul de alege este rezervat celui care renunță la victimizare și renunță la apărarea trecutului aduce o mare notă de stabilitate. Una dintre regulile care pot face o diferență enormă în relații de cuplu și de familie este următoarea: *Privilegiu de alege se pierde în momentul în care te victimizezi*. De ce ai avea dreptul să alegi în momentul în care cobori energetic la un

nivel atât de jos ca victimizarea? Normal că alegerea este a celui care poate susține un nivel mai înalt de energie. Alegerea este a celui care demonstrează libertate, putere, încredere, abundență, coerență, unitate. De ce ar fi alegerea tocmai la cel care are cel mai mic nivel de vitalitate?

Deseori văd în relațiile de cuplu, în familii, în prietenii, în parteneriate oameni care își cer dreptul de a alege plângându-se. A te plânge înseamnă că nu ai energie nici măcar să construiești cuvântul, să-ți dai cuvântul pentru ceva. De ce ai fi acolo cel care alege? Bineînțeles că va alege cel care are nivelul de energie cel mai înalt. Întotdeauna. Cel care alege, care are puterea de a tranșa și de a pune la punct o relație este cel care demonstrează un nivel consistent de putere, luciditate, libertate, cel care se află la un nivel de evoluție mai înalt. Acel om va tranșa acea relație. Nu are cum să rămână la alegerea celui mai mic om. Este și natural.

Cum să interacționezi cu ceilalți conștient, aliniat cu propriile intenții?

Puterea de a descoperi angajamentele oamenilor din jurul nostru, transformată ulterior în disciplină de a vedea frumosul din celălalt, de a vedea vibrația cea mai înaltă, de a vedea dincolo de problemele sale, angajamentele pe care le are este de fapt ceea ce creează o coloană vertebrală în această interacțiune cu oamenii din jurul nostru. Indiferent de prezența oamenilor la propriul limbaj și la propriile intenții, în

momentul în care ai saltul de neutralitate și el se manifestă în interacțiuni sociale ai capacitatea de a auzi de la semenii tăi acele lucruri care sunt de vibrație înaltă, de a vedea în problemele lor în provocările lor, ceea ce ei au nevoie de fapt.

În momentul în care oamenii ne comunică ceea ce este în neregulă cu ei, ei ne dau de fapt cheia de la conștiința lor. Ne spun: *uite ce nevoi am*. Ei practic îți spun: *îmi e foame, poți să-mi oferi ceea ce eu doresc?* Viața devine extraordinar de simplă prin neutralitate, pentru că în momentul în care ieșim din nevoia de a avea dreptate, nevoia de a fi superior, nevoia de a ne lăsa validați, nevoia de a valida pe ceilalți, deodată, poți veni în viața fiecărui om cu un platou ce conține exact ceea ce el dorește și poți să-i oferi sau nu lucrurile pe care le auzi, dar ai de ales în legătură cu a face o diferență în viața semenilor tăi.

Puterea de a asculta activ, fără a impune punctul tău de vedere

Ascultarea activă, ca parte din ascultarea pe șase niveluri pe care urmează să o discutăm într-una dintre cărțile următoare, reprezintă capacitatea de a înțelege bias-urile, constrângerile mentale pe care oamenii le au. Dar mai mult, îți permite nu numai să-i observi, ci îți permite să îi susții în a depăși acel impas spiritual, livrându-le tocmai ceea ce nu li s-a livrat, ceea ce nu au putut obține, ceea ce nu au putut descoperi.

Pentru a putea face un astfel de act pentru semenii noștri, este necesar nu numai să fim compleți pe acel domeniu, ci mai mult, este necesar să fim plini de energie pe acel nivel de vibrație. Dacă o persoană are nevoie de iubire, degeaba dorim noi să i-o dăm dacă noi nu o conținem. Dacă un om are nevoie de abundență, de susținere, de atenție, dincolo de bunele noastre intenții de a-i susține, dacă nu conținem ceea ce ei doresc, suntem complet inutili acolo.

Așadar, aceste lucruri devin pentru noi o hartă către felurile de a fi pe care dorim să le achiziționăm din propria noastră viață. Practic, putem să ne modificăm prin neutralitate propriile noastre paradigme, ținând către ceea ce oamenii au nevoie, și asta este plăcerea și disciplina pe care eu o implementez cu cel mai mare drag. În plus, odată complet și plin energetic pe acel domeniu, orice om ar trece prin viața noastră noi putem să îl umplem cu energia pe care o cere și de care are nevoie. Acest tip de ascultare generează în noi capacitatea de a face o diferență pentru toată lumea fără măcar de a spune ce suntem, ce facem, cu ce ne ocupăm. Simpla ascultare și simpla comunicare permite oamenilor să se lase recreați de astfel de persoane. Un om care are saltul de neutralitate, poate oferi semenilor săi o mare valoare prin simpla sa prezență.

Cum să fii un lider în comunitate fără a impune direcții rigide?

Direcțiile rigide vin tocmai din nevoia de a proteja ideile tale ca fiind singurele relevante. Această formă de legiferare la nivel de compromis prin dominarea celorlalți nu are cum să dureze. Rigiditatea apare din faptul că tu îi consideri pe ceilalți ca fiind inapți, incapabili sau nedemni de a-și spune părerea sau de a-și manifesta contribuția sau apartenența și de a legifera tot ceea ce tu faci, ca fiind singurul lucru cuvenit în acea situație. De ce ar vrea un om să aparțină dintr-un astfel de loc? Mi se pare natural ca oamenii să aibă posibilitatea de a se manifesta în primul rând prin definirea clară a contextului și, în al doilea rând, prin permisiunea ca ei să-și pună amprenta în acel loc. Dar toate aceste lucruri se definesc și sunt vizibile în baza contractului inițial de neutralitate.

În această colaborare dintre noi, eu îmi doresc contribuția ta. Așa cum ai și cerut-o și am și oferit-o, îmi doresc ca tu să participi cu ceea ce este prezent în gândirea ta, în spațiul tău, în tot ceea ce tu oferi. Și de asta, intenția mea nu este de a fi rigid, ci de a oferi o contribuție din prezența mai multor persoane în această creație. Indiferent că o faci la nivel de limbaj sau prin energiile pe care le aduci cu tine. Aceste lucruri au un rost pentru oamenii din jurul nostru și vor fi puse la dispoziția lor.

Neutralitatea în echipe și grupuri.

Dinamica echilibrului colectiv

În momentul în care mai mulți oameni aleg să-și petreacă timpul împreună, alegând nu numai intenții comune, ci și destinații comune, experiențe comune în drumul până la acea destinație, ei practic aleg să-și respecte experiența unul celuilalt. A fi neutru, a nu lua personal felul în care cineva își trăiește călătoria în raport cu felul în care tu trăiești călătoria este nu numai o formă de respect și demnitate, ci și o formă de a cauza apartenență, de a cauza în ceilalți oameni pofta și dorința de a fi parte din acel proiect. Acest lucru adus în echipe și grupuri, cauzează oamenilor acea stare de echilibru în care oamenii se simt liberi să fie cine doresc să fie, în care oamenii simt că aparțin într-un spațiu în care se regăsesc cu ușurință și doresc să se reîntoarcă în acel spațiu, dar și mai mult, doresc să trăiască experiența devenirii, de a construi împreună către un viitor comun. De asta proiectele în care noi invităm oamenii în Createrra fac ca ei să vină cu mare ușurință și să dorească să fie parte din tot ceea ce construim, pentru că se simt văzuți, se simt respectați și se simt parte din tot ceea ce se creează.

Cum să cultivi conexiuni autentice fără să creezi dependențe emoționale?

Pentru a crea dependențe emoționale este necesar să observ nevoile celorlalți și să le exploatez ca fiind forme de creare de atașamente. În momentul în care creezi acest lucru, nu numai că se legitimează o relație prin care tu generezi slăbiciunea celui alt ca fiind sursa ta de abundență, dar mai mult, mergând în această iluzie, toate persoanele participante la această contractare descoperă că nimeni de fapt n-a câștigat. În momentul în care folosești dependența altcuiva ca prilej de parvenire, indiferent de nivelul la care ea se manifestă, se observă că acele lucruri nu au cum să dăinuie. Sunt descoperite imediat, nu au cum să persiste. Spiritul de amărăciune este prezent în cea mai mare parte a relaționării.

Echipele nu se leagă, proiectele nu se leagă. Prin urmare, atunci când aducem în relația cu ceilalți oameni acest spirit de a fi tranșant, de a pune la punct omul respectiv, nu numai că se aduce conștientizare, dar se înlătură posibilitatea contractării prin niște vibrații joase. Asta înseamnă că oamenii respectivi își dau cuvântul pentru a se devitaliza reciproc în cinstea unui obiectiv care nu va fi atins niciodată. De ce? Pentru că obiectivele mari pentru a se îndeplini au nevoie ca fiecare om să contribuie din plinătatea lui pentru a face acel obiectiv tangibil.

Însă, compromisul nu face decât să devitalizeze toți participanții la acel context și nimeni nu poate atinge vreo destinație. Cum știi că o relație nu este un compromis, ci este un contract frumos și ferm este prin dimensiunea realizărilor care se întâmplă, prin dimensiunea proiectelor, prin oamenii la care ajunge, prin consecințele și magnitudinea acelor proiecte. Dacă ne uităm la acest proiect, la seria Spiritonomics, faptul că generează urmări concrete, diferențe, nu numai la prima mână, în conversația între noi doi, nu numai la cei prezenți pe durata filmărilor, ci și la nivelul celor care citesc cărțile, la nivelul celor care participă pentru a le corecta, la nivelul celor care participă în programele pe care oamenii le predau, descoperim că impactul este de zeci de ori mai mare în interiorul umanității. Acest lucru se duce cu reverberație ca un tsunami în sufletele oamenilor. Nu există nici o șansă că acest lucru să fie inautentic. Și dacă iei în calcul un singur lucru, și anume proporțiile la care afectăm umanitatea prin acest lucru și reglez tot restul coordonatelor din procesul decizional, vei putea să observi că neutralitatea, odată prezentă, stabilește magnitudinea întregului parcurs.

Capitolul 10. Neutralitatea în relația cu Universul: a trăi în armonie cu tot ceea ce este

Dacă există o clauză de autodistrugere a Universului, aceea este de a se pune în contradicție cu un singur atom din structura sa. Prin urmare Universul și-a creat un mecanism prin care onorează absolut fiecare atom, indiferent că este parte dintr-o structură fizică, organică sau anorganică. Este permanent în armonie, iar această armonie se regăsește în atitudinea de neutralitate pe care o are cu absolut fiecare participant, din fiecare moleculă și fiecare atom din conținutul său. Această armonie se regăsește în faptul că spațiile se echilibrează instantaneu oriunde merge, că suntem oameni, că suntem păsări, animale, din regnul mineral sau regnul vegetal. În toate direcțiile Universului este prezentă această neutralitate. Nu există nicio ființă ostilă unei alte ființe, ci există un echilibru permanent.

Niciun om naiv nu poate fi echilibrat decât de un manipulator. Niciun om dăruitor nu poate fi echilibrat decât de un om primitiv. Niciun om abundent nu poate fi echilibrat decât de un creator care vine, îi oferă creația sa pentru a-i satisface nevoile și primește în schimb abundența. Toate lucrurile sunt create atât de impecabil, cu zero rest, în așa fel încât echilibrul să poată funcționa. Acest lucru, în momentul în care trăim în armonie cu mult mai mult decât propria

noastră persoană, cu celelalte persoane, cu lumea în care trăim, cu regnul uman și chiar mai departe, cu planeta, cu universul, cu zona noastră galactică, putem să realizăm că suntem parte dintr-un univers care ne ține cu drag în brațele sale. Nimic nu ne pune în pericol, temerile dispar. Nu mai este nevoie să luăm în calcul sau să ne lăsăm ghidați de frica de a muri, ci luăm frica drept călăuză, așa cum vorbeam în *Puterea personală*. Frica de moarte reprezintă pentru oameni unul dintre lucrurile care îi limitează din a fi îndrăzneți, din a ținti și astfel își conservă energia și doar supraviețuiesc. Însă, în momentul în care omul acceptă moartea ca fiind un proces natural, el poate să fie cutezător, să îndrăznească, să țințească, să evolueze, să crească, pentru că înțelege că este un proces natural, de ciclicitate a Universului în care trăim.

Cum să înțelegi că Universul te susține indiferent de circumstanțe?

Universul ne dă foarte des ceea ce cerem, pentru că, la urma urmei el este creat prin limbaj. Dar cel mai des, ne dă ceea ce avem nevoie. Până când oamenii devin conștienți că cele două sunt egale, ceea ce cerem și ceea ce avem nevoie, fiind prezenți la propriile lor cereri: *de ce cer ceea ce cer, ce nevoie de devenire am și cum îmi formulez intențiile în mod conștient*, lor li se va părea că există diferențe între ceea ce primesc și ceea ce cer, ceea ce au nevoie și ceea ce au dorit.

Însă, în momentul în care oamenii adoptă neutralitatea, deodată, ei devin capabili să accepte orice ar veni către ei ca fiind parte din spațiul lor și din ceea ce echilibrează spațiul și lumea lor. Acest lucru este o sărbătoare a spiritului: să vezi o persoană care primește cu acceptare și neutralitate lucrurile care îi sunt oferite de universul în care trăiește. Iar intenția acestui capitol este tocmai de a înțelege că fiecare circumstanță din jurul nostru, ca să poată pătrunde în spațiul nostru, a fost nevoie să fie validată la marginea spațiului nostru de libertatea de exprimare și alegere. Cu alte cuvinte, dacă a ajuns în lumea noastră, avem nevoie și am cerut-o.

Neutralitatea ca metodă de a interacționa cu realitatea fără forțare

Noi dorim să ni se respecte spațiul și dacă ne uităm la una dintre nevoile cele mai mari ale oamenilor, aceea este nevoia de a avea spațiul respectat, de a le fi respectată intimitatea lor, viața lor, ideile lor. *Oare dacă am extrapola acest lucru la oamenii din jurul nostru, oare nu rezultă că și ceilalți doresc la fel?* În momentul în care înțelegem această lege a echilibrului dispare nevoia de a forța lumea celuilalt cu ceea ce noi ne dorim. Acolo înțelegem și ne asumăm responsabilitatea că ceea ce avem este ceea ce am cerut și este în echilibru cu toate lucrurile pe care ni le permiteam, de care aveam nevoie, pe care le înțelegeam și care la un acel

moment ne-a susținut. Înțelegând aceste lucruri, victimizarea va dispărea complet. Oamenii vor pricepe că dacă ceva a străbătut spațiul nostru, acel lucru este acolo pentru a echilibra cu blândețe ceea ce noi am creat. Forța nu mai are nevoie să se manifeste, deși între forță și putere este un echilibru.

În momentul în care oamenii realizează cine sunt, ei pot să acționeze în virtutea unor intenții formulate intențional, cu putere. Și acest lucru face ca războiul să dispară din sufletul lor, să dispară regretele și ei să fie capabili să trăiască viața cu eleganță, cu demnitate.

Cum să vezi fiecare experiență ca un răspuns al Universului la evoluția ta?

Conștiința noastră este cheia care deschide noi realități pe măsura nivelurilor pe care le accesăm. În momentul în care omul depășește nivelul de neutralitate, el are capacitatea de a se reinventa încontinuu, în mod conștient. Nu mai este impactat de istoria sa personală, de trecutul său, ci are capacitatea de a ajusta cursul evoluției sale în raport cu obiectivele pe care le are.

Universul creează în jurul nostru pe baza legilor spațiului. Creează acele realități care sunt în perfect echilibru cu cine suntem noi în calitate de conștiință în mijlocul spațiului nostru. Acest lucru înseamnă că trăim într-un Univers care ne iubește și care ne oferă realitatea pe care noi

ne-am permis să o creăm de la nivelul la care ne aflăm. Dacă realitatea în care trăim conține lucruri ostile înseamnă că noi încă mai suntem într-un loc în care nu am cuplat la neutralitate, ci funcționăm în baza unor credințe bazate pe forță, pe a împinge, pe a trage, pe a presa sau pe a ridica oamenii în slăvi, pe a avea nevoia de a ne lăsa validați.

În momentul în care omul devine prezent la neutralitate, deodată, are capacitatea de a crea în spațiul său paradigme, reguli, legi, care permit Universului să ne înconjoare cu lucruri ce sunt în echilibru cu sufletul nostru și nivelul la care am ajuns. Faptul că unii oameni trăiesc în abundență, în iubire, în prezență, în carismă nu este la întâmplare, nu este eroare a Universului pe acea zonă de spațiu, ci este ca rezultat a felului în care acea persoană se percepe pe sine, ca rezultat a dialogului interior pe care îl are și, bineînțeles, ca rezultat al acțiunilor la care își pune propriul corp ca urmare a prezenței pe acest pământ.

Așadar, trăim într-un Univers care întotdeauna ne dă pe măsura a ceea ce suntem și, înțelegând acest lucru, ne dă capacitatea de a accesa următorul nivel din creativitatea noastră, chiar următoarele niveluri, culminând cu a avea o întreagă specie la îndemâna actelor noastre creatoare. *Cum ar fi să realizăm consecința ce reiese din volumul final al acestei serii?* Suntem pe această planetă să impactăm viața fiecăruia. Sunt aici să fac o diferență pentru toată lumea. Planeta asta este a mea. Și sunt aici să schimb cursul istoriei și o voi face. Acest lucru este parte din volumul 200,

bineînțeles. Dar neutralitatea este un alt pas de până acolo. Este despre a pune la îndemâna oamenilor faptul că este posibil să ne rescriem conștiința pe baza detașării de lucrurile care n-au funcționat. Este posibil să tratăm istoria personală drept ceea ce este: un cumul de experiențe necesare evoluției noastre și să alegem în continuare drumul pe care vrem să-l urmăm pe baza unor acțiuni aliniate cu intențiile pe care le avem chiar acum. Este fenomenal de simplu.

Acceptarea faptului că viața ne oferă ce avem nevoie, nu doar ce ne dorim

Dacă viața ne-ar oferi ceea ce dorim, probabil că am scăpa din corpul nostru în secunde. Dacă oamenii ar obține ceea ce doresc, probabil că s-ar autodistrage. Dacă am da un nivel de abundență diferit unui om care are dependențe de anumite substanțe, el ar achiziționa tot ceea ce cauzează acele dependențe să se amplifice până la moartea corpului. Dacă ni s-ar da putere asupra destinului celorlalți și noi am fi încă în dominare, forță, manipulare și control, probabil că am distruge întreaga planetă. Dacă ni s-ar da singurătatea pe care o cerem atunci când ne plângem în inima noastră că suntem singuri și o merităm, atunci probabil că ne-am însingura și am muri.

Universul aude ceea ce noi cerem, dar în același timp, ne dă ceea ce avem nevoie. Iar acest lucru este, de fapt, girantul, garantul unui echilibru desăvârșit pentru că, într-

adevăr, ne trasează calea spre devenire. Ne poate susține să observăm ce vine și ce am cerut și pe baza acestui reglaj, noi să descoperim puterea de a deveni.

La vârsta de 17 ani am scris o primă carte și preocuparea mea în acea carte era să descopăr distanța și viteza dintre cauză și efect. Fac ceva acum și cât de repede apare efectul. Și mi-aduc aminte că am studiat acest fenomen pe durata a cel puțin 2-3 ani și ușor, ușor, această distanță s-a scurtat atât de mult încât a ajuns să fie instantanee. Instantaneu fac ceva și se întâmplă efectul. Spun ceva și apare ceea ce se întâmplă. Am petrecut enorm de mult timp până a înțelege devreme, la venirea mea pe această planetă, viteza cu care cauza este acoperită de efect, viteza cu care se închide o promisiune. *Am făcut o promisiune și s-a întâmplat.* Aflând aceste mecanisme devreme am putut să înțeleg cum anume este necesar să promit lucrurile, ce standard, ce doză de acțiune este necesar să pun într-un proces pentru a vedea în realitate ce se întâmplă.

Interacțiunea cu regnurile vegetal, mineral și animal dintr-o stare de echilibru

În momentul în care tratăm cu respect celelalte regnuri, dintr-o neutralitate care pornește din înțelegerea dreptului la coexistență și nu dintr-o relație de dominare cu acele regnuri, o să observăm că respectul față de animale, plante, păsări, față de regnul mineral, piatră, apă, cer va veni

cu o doză foarte puternică de apartenență. În momentul în care noi desconsiderăm aceste straturi ale realității se naște în noi frica și nevoia de a le controla. Se naște frica în preajma acestor regnuri: frica de natură, frica de cer senin, frica de noapte. Dar în momentul în care noi ne vedem parte cu fiecare moleculă dintr-un univers în care suntem iubiți, respectați, onorați, în care ni se dă ceea ce avem nevoie cât și ceea ce noi dorim, atunci se întâmplă o echilibrare extraordinară. Această echilibrare are legătură cu a dizolva tot ce înseamnă paradigmele ce ne separă de natură. Un om care nu se simte separat de natură, un om care se simte unificat cu natura din care face parte este un om cu puteri nelimitate. Pentru că el niciodată nu este singur, are totul la îndemâna lui. Printr-o simplă chemare este alături absolut tot ceea ce conține universul din jurul său. Plante, animale, viață, piatră, apă, cer, toate sunt parte din ființa lui. Este un om unificat. Devine un avatar.

Cum să menții o conexiune profundă cu natura prin neutralitate?

Neutralitatea permite să respecți structura de bază a fiecărui lucru care se manifestă pe această planetă. La bază, cu toții conținem atomi și molecule care sunt identice. Ceea ce le structurează la nivel existențial sub diferite forme, că este pasăre, animal, pește, că este nor, că este piatră, orice ar fi nu face decât să fie aceiași atomi identici, din același

tabel al lui Mendeleev, care sunt structurați în forme diferite, pentru a corespunde cu conștiința din care s-au născut. Având o conștiință care generează apariția noastră în atâtea forme fizice diferite reprezintă încă o dată răspunsul că noi suntem cheia care descurie o realitate pe care am dorit-o și pentru care suntem calificați să o gestionăm. Așadar, într-o natură formată din atomi de același tip, oare ce cauzează să existe organismele cu atât de multe forme diferite?

Singurul lucru care face diferența este conștiința ce aduce laolaltă forma materială respectivă. Și înțelegând că structura ta și a mea, și a lemnului din această masă și a norilor și a pământului sunt toate, la bază, formate din atomi și molecule identice, cauzează un sentiment profund de unitate. Iar acest sentiment de unitate face ca oamenii să se regăsească și să poată apela la vitalitatea din spațiile naturale ca fiind parte din propriul lor corp, din propria lor existență. Acest tip de înțelegere cauzează integrarea în natură. Un om integrat în natură, un om care percepe la nivel de înțelepciune ancestrală, nivelul său de identificare cu absolut tot ceea ce este în jurul său creează o unitate fenomenală. Creează trezire spirituală: sunt una cu tot.

A trăi fără frică. Cum te ajută neutralitatea să te abandonezi în fluxul vieții?

Frica apare în momentul în care se naște sentimentul de separare. Separarea apare ca urmare a faptului că

oamenii consideră că ei sunt diferiți de restul pe baza discriminării sau a divergențelor. Omul este capabil să vadă în semenii săi această asemănare, nu numai la nivel structural, molecular, atomic, ci și la nivel de angajamente dincolo de probleme, depășind forma umană. Cu toții dorim iubire, pace, încredere, putere, abundență. Cu toții dorim loialitate, contribuție, creativitate. Sunt lucruri absolut naturale. Începem să vedem că noi suntem identici inclusiv la nivel energetic, nu numai la nivel atomic. Acolo apare capacitatea omului de a dizolva complet frica. Frica nu-și mai are rostul pentru că în interiorul omului din fața ta, în interiorul animalelor pe care le întâlnești, a plantelor pe care le observi în pământ și a tuturor elementelor naturale din jur, tu poți vedea aceleași intenții. Poți să începi să interpretezi viața ca și cum ar vorbi cu tine.

Există o operă scrisă de Mihail Sadoveanu care se numește *„În noaptea când grăiesc dobitoacele.”* Iar în această operă se spune că este o noapte din an în care toate speciile se aud între ele. Este o lectură extraordinară pentru oricine și are legătură cu a fi ca om o persoană care, prin neutralitate, abordează faptul că la urma urmei, structural, spiritual suntem toți unul.

Puterea de a fi un observator activ al realității fără a te lăsa prins în drame

Unul dintre lucrurile pe care oamenii le pot practica cu cea mai mare ușurință este de a înțelege următorul lucru: putem fi de folos, putem fi o contribuție pentru semenii noștri. În momentul în care rămânem detașați de istoria lor personală, abia atunci le observăm angajamentele și îi susținem pe direcția respectivă. Abia atunci noi putem să avem rost pentru oamenii din jurul nostru. Una dintre nevoile cele mai mari ale oamenilor este de a avea un rost și o contribuție în viața semenilor. Acest rost și contribuție nu pot fi niciodată îndeplinite din genunchi.

Acest scop apare doar în momentul în care omul acceptă și vede în celălalt angajamentele, dorințele, năzuințele, obiectivele. În momentul în care hotărâm să susținem oamenii din jurul nostru, speciile din jurul nostru, cadrul natural din jurul nostru, atunci simțim cu adevărat că aparținem și ne integrăm cu adevărat în ritmurile universale.

Cum să manifesti conștient prin alinieră cu ritmurile universului?

Manifestarea conștientă înseamnă că deja ai creat disciplina de renunțare la paradigmele pe care le folosește mintea pentru a supraviețui. În momentul în care nu mai e nevoie doar să supraviețuiești, ci accepți rolul de creator,

începi să crezi în mod conștient și ca disciplină paradigme ce folosesc aducerii de consens, de unitate, de apartenență, de iubire, putere, încredere în spațiile pe care le vizitezi. A fi parte din ritmurile universale înseamnă a fi un observator al felului în care se desfășoară viața și moartea, cicluri naturale în timpul vieții pe planeta din care faci parte și totodată de a contribui la aceste ritmuri în primul rând prin lipsa de rezistență și, în al doilea rând, prin acceptarea cu încredere că faci parte dintr-un univers mult mai vast, a cărui intenție te cuprinde. În momentul în care înțelegi că, dincolo de intenția ta, există o intenție colectivă și apoi una universală, poți accepta cu ușurință că, orice ți se întâmplă este parte din acest plan, din acest context mai mare.

În momentul în care poți accepta și accepți să renunți la lucrurile care cauzează disensiuni, rupturi, rezistențe, a împinge, a trage, a presa, deodată, se naște acea mentalitate de cetățean universal care, în interacțiunea cu orice regn, cu orice tip de ființe, cu orice tip de structuri poate să facă o diferență și are un rost. Atunci suntem parte din anotimpurile universale, nu doar cele pământene.

Neutralitatea ca stare supremă de armonie între tine și tot ce te înconjoară

Suntem parte dintr-o structură care este pusă la dispoziția posesorilor de conștiință, o structură descoperită cu multă vreme în urmă și denumită după numele

descoperitorului, *rețeaua Planck*. Această rețea are densitatea plus infinit, ceea ce înseamnă că, oriunde împingi, tragi sau cauzezi orice mișcare, se resimte peste tot. Ceea ce spune această teorie lui Max Planck este că trăim într-un spațiu cu masa tuturor ființelor și a materiilor existente în interiorul acestei rețele și ne purtăm toți ca unul. Este un organism. Rețeaua Planck demonstrează că Universul este un organism unificat cu densitatea plus infinit și nu există reacții sau acțiuni care să nu impacteze în toate colțurile, în același timp. Într-un material cu densitate plus infinit, orice s-ar întâmpla se resimte peste tot și orice s-ar intenționa, devine intenție colectivă. Tot ce participă în această rețea este luat în calcul și tot ce se creează este primit. Și asta este puterea neutralității.

Volumele Seriei Spiritonomics

Cele 200 de volume din Spiritonomics sunt distribuite în opt benzi de energii, după cum poți vedea în lista de mai jos. Lansarea acestor volume se întâmplă în pachete de câte trei cărți per trimestru începând cu septembrie 2025.

I. Banda Muncii

1. Curajul. Cu inima într-o nouă lume
2. Determinarea. Călători în mare intenție
3. Perseverența. Suntem iubiți de propriul drum
4. Inițiativa. Vreau dincolo de mine
5. Responsabilitatea în spațiul personal. Sunt răspuns la propria întrebare
6. Conștientizarea spațiului personal. Trăiește viața în termenii tăi.
7. Adaptabilitatea. Ridică-te la înălțimea visurilor tale
8. Curiozitatea. Oare cine pot deveni?
9. Integritatea. Exerciții de cuvânt
10. Putere personală. Arta dansului cu viața
- 11. Neutralitatea. Arta de a trăi cu ușurință și încredere**
12. Unicitatea. Identici prin diferențe totale
13. Autenticitatea. Vocea care vindecă

14. Vocația. Mă nasc mereu cu același gând, să fiu cine sunt
15. Începutul actualizării de sine. Prin lume, acces la oricine
16. Speranța. Cu zero dovezi spre necunoscut
17. Respectul de sine. Ridică-te. Realitatea te va urma
18. Discernământul. Tot ce aleg e drumul meu
19. Cunoașterea de sine. Acasă, în mine
20. Valoarea de sine

II. Banda Încrederii

21. Vizualizarea
22. Optimismul
23. Disponibilitatea
24. Teoria nimicului
25. Constructivitatea – a fi generativ
26. Anticipare pozitivă
27. Încredere în proces
28. Încredere în oameni
29. Încredere în viață
30. Încredere în univers
31. Acceptare
32. Înțelegerea profundă
33. Posibilitate

- 34. Ownership
- 35. Entuziasm
- 36. Acceptarea corpului
- 37. Cauzalitatea
- 38. Seninătatea
- 39. Înțelepciunea
- 40. Non-dualitate (omul ca spațiu)

III. Banda Creației

IV. Banda Iubirii

V. Banda Unității

VI. Banda Păcii

VII. Banda Transcendenței

VIII. Banda Universalității

IX. Banda Avatarului

Descoperă universul Spiritonomics

Tocmai ai descoperit unul dintre cele 200 de volume din seria Spiritonomics. Felicitări pentru curiozitate și deschidere! Acum că ești gata de mai mult, te invităm să explorezi și întregul univers Spiritonomics, contextul ce completează și desăvârșește transformarea ta spirituală.

Universul Spiritonomics îți oferă acces la forma originală a acestei cărți în format video. Fiecare volum din seria Spiritonomics este înregistrat video și tu ai acces acum la această înregistrare, unde vei integra la un nivel mai profund lucrurile pe care le-ai descoperit aici, în format scris.

Cartea în format video și multe alte surprize te așteaptă să le descoperi pe platforma Spiritonomics, conceptul integrat și desăvârșit al educației tale spirituale, cu impact în toate ariile vieții tale. Spiritonomics este rețeta ta pentru a acționa spre viața care te împlinește, printr-o aliniere autentică între ce simți, ce știi și ce alegi să devii. Aici găsești cunoașterea de sine într-un format accesibil, coerent, clar. Un limbaj care îți vorbește pe limba inimii și o structură care te sprijină să devii propriul tău spațiu de descoperire, transformare și creație. Este drumul în 200 de pași spre tine, ca un întreg.

Descoperă întregul univers Spiritonomics pe
spiritonomics.ro

Spiritonomics, un proiect Createrra

Createrra este un spațiu de creație conștientă, dedicat oamenilor care își doresc să construiască cu sens, cu adevăr și cu prezență. Este un sol stabil și cald în care ideile curate, căutările autentice și vocile interioare sunt întâmpinate cu blândețe, susținere și claritate.

Aici, educația înseamnă reamintire de sine. Este o revenire la autenticitate prin cuvânt, prin faptă, prin ascultare și prin structură. Spiritualitatea devine practică, vie și coerentă, un mod natural de a fi în lume, în care simțirea se împletește cu discernământul, iar adevărul interior se transformă în acțiune aliniată.

Createrra oferă formă viselor care cer întrupare. Fiecare proiect se naște din responsabilitate și viziune, este construit cu integritate, exprimat prin autenticitate și susținut de coerența dintre ceea ce se simte, ceea ce se spune și ceea ce se face.

Din această aliniere s-a născut Spiritonomics, alături de programe transformaționale, retreaturi, programe de business, programe pentru cupluri și programe individuale care oferă nu doar inspirație, ci și direcție clară, cadru aplicabil și trăiri transformatoare. Createrra susține educația conștiinței ca proces firesc, accesibil și profund uman.

Este un spațiu dedicat celor care aleg să trăiască în unitate, între inimă și minte, între interior și exterior, între cine

sunt și ceea ce creează în lume. Createrra este o casă pentru cei care construiesc realități aliniate cu sufletul lor, în responsabilitate, autenticitate, integritate, coerență și unitate.

Descoperă programele Createrra pe
createrra.ro